

Candace BUSHNELL

Autoarea bestsellerului

Sex and the City

Vana în New York

CHIC

Colecția

CHIC

Înainte de a fi eroina celebrului roman *Sex and the City*, Carrie Bradshaw a fost o tânără din provincie, atrasă de strălucirea și promisiunile țărîmului făgăduinței – New York. Venită pentru a urma un seminar de *creative writing*, Carrie descoperă atracțiile marelui oraș: o relație cu cel mai important tînăr dramaturg newyorkez al momentului, petrecerile boemei orașului și ocazia de a-și face noi prieteni.

„O mult așteptată intrigă din seria *Sex and the City* și o încântătoare poveste a maturizării.”

Totla

„Firea zvăpăiatei Carrie, căreia nu-i scapă nimic din ce se întîmplă în jur, aduce romanului strălucirea vieții de noapte a New Yorkului și poveștile de dragoste care i-au înnebunit pe fanii romanului *Sex and the City*.”

Kirkus Reviews

EDITURA POLIROM

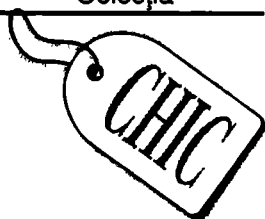
ISBN 978-973-46-2378-5

9 789734 623785

www.polirom.ro

Colecția

**Colecția BIBLIOTECA POLIROM este coordonată
de Bogdan-Alexandru Stănescu.**

Candace Bushnell, *Summer and the City*

© Candace Bushnell, 2011

All rights reserved

**© 2011 by Editura POLIROM, pentru traducerea
în limba română**

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Stoyan Haytov/Dreamstime.com

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BUSHNELL, CANDACE

Vara în New York / Candace Bushnell; trad. din lb. eng.:

Alina Popescu. – Iași: Polirom, 2011

I. Popescu, Alina (trad.)

Printed in ROMANIA

Candace
BUSHNELL

Vara
în New York

Traducere din limba engleză
de Alina Popescu

POLIROM
2011

CANDACE BUSHNELL, una dintre cele mai apreciate scriitoare de *chick-lit* ale momentului, s-a născut în 1958, în Glastonbury, Connecticut. La nouăsprezece ani s-a mutat la New York, unde a studiat la universitățile Rice și New York și a început să scrie articole pe teme feminine pentru reviste precum *Mademoiselle*, *Self* sau *Esquire*, dezvoltându-și un stil personal, încărcat de un fermecător umor negru. A devenit celebră la începutul anilor '90, odată cu publicarea în foileton, în ziarul *The New York Observer*, a romanului *Sex and the City*, care s-a bucurat de un imens succes de public și a inspirat serialul omonim, ce o are în rolul principal pe Sarah Jessica Parker. I-au urmat romanele *4 Blondes* (2001), *Trading Up* (2003), *Lipstick Jungle* (2005; *În jungla orașului*, Polirom, 2011) – adaptat de NBC într-un serial de televiziune având-o în rolul principal pe Brooke Shields –, *One Fifth Avenue* (2008; *Clubul de pe 5th Avenue*, Polirom, 2010) și *The Carrie Diaries* (2010; *Jurnalele lui Carrie*, Polirom 2011).

Înainte de a fi eroina celebrului roman *Sex and the City*, Carrie Bradshaw a fost o tânără din provincie, atrasă de strălucirea și promisiunile târîmului făgăduinței: New York. Venită pentru a urma un seminar de *creative writing* în vara de dinaintea începerii cursurilor la Universitatea Brown, Carrie descoperă atracțiile marelui oraș: o relație cu cel mai important tînăr dramaturg newyorkez al momentului, petrecerile și posibilitatea de a-și face noi prieteni. Dar nu totul e atît de strălucitor cum pare la prima vedere. Treptat, Carrie se maturizează și o parte dintre iluziile tinerei din provincie dispar. Celebritatea nu e o motivație suficientă pentru o relație amoroasă, iar meseria de scriitor implică mult mai multă muncă decît crezuse Carrie. Însă marele oraș o cucerește prin efervescența și dinamismul vieții în care Carrie se regăsește, precum și prin cele două bune prietene, Samantha și Miranda.

Vara în New York este un roman despre maturizare, alegeri și prietenie, o modalitate relaxată și plină de umor de a vorbi despre viață.

Pentru Alyssa și Deirdre

Partea întâi

Norocul începătorului

Capitolul 1

Mai întâi, Samantha mă pune să-i găsesc pantoful. După ce-l descopăr în chiuvetă, mă invită la o petrecere.

— Cum tot n-ai unde să te duci, iar eu n-am chef să fac pe dădaca, ar fi mai înțelept să vii.

— Dar nu sînt copil!

— OK, ești o vrabie. În orice caz, precizează ea, aranjîndu-și sutienul de mătase și strecurîndu-se într-o rochie verde din lycra, ai fost deja jefuită la drumul mare. Dacă te răpește vreun „pește“, nu vreau să te am pe conștiință.

Se răsucește spre mine și-mi cîntărește din ochi ținuta – o haină din gabardină bleumarin și o fustă-pantalón asortată, pe care, acum cîteva ore, chiar o considerasem foarte șic.

— Altceva n-ai?

— Mai am o rochie elegantă, din anii '60.

— Pune-ți-o pe aia. Și pe ăștia, zice, azvîrlindu-mi niște ochelari de soare aurii. O să te facă să arăți normal.

N-o întreb ce înseamnă la ea „normal“, și o urmez, troncănind pe tocuri cale de cinci etaje, pînă în stradă.

— Regula numărul unu! declară ea, pășind direct în mijlocul mașinilor. Dă întotdeauna impresia că știi unde mergi, chiar dacă habar n-ai.

Ridică mîna, ceea ce face ca un autoturism să frîneze brusc.

— Mișcă-te repede.

Izbește în capota mașinii și-i arată șoferului degetul.

— Și poartă întotdeauna pantofi în care să poți fugi.

Mă strecor în urma ei, făcînd slalom prin traficul de pe Seventh Avenue, și ajung pe trotuarul celălalt, simțindu-mă precum un naufragiat care a descoperit o insulă.

— Și, pentru numele Domnului, să nu mai văd sandalele alea cu platformă! îmi ordonă, aruncînd picioarelor mele o privire disprețuitoare.

— Știai că primele sandale cu platformă au fost create de Ferragamo, pentru tînăra, pe atunci, Judy Garland?

— De unde naiba o mai știi și p-asta?

— Sînt o sursă nesecată de informații inutile.

— Atunci o să te descurci de minune la petrecere.

— A cui petrecere ziceai că e? îi strig eu, străduindu-mă să acopăr zgomotul mașinilor.

— Alui David Ross, regizorul de pe Broadway.

— Dar de ce dă petreceri la ora patru, într-o după-amiază de duminică?

Mă feresc de un stand cu hot dog, de un coș de supermarket plin cu pături și de un copil ținut în lesă.

— E un ceai dansant.

— Se va servi ceai?

Nu-mi dau seama dacă vorbește serios.

— *Tu* ce crezi? mă întreabă rîzînd.

Petrecerea are loc într-o casă vopsită în roz închis, aflată la capătul unei străzi pavate. Printre

clădiri, văd râul lat și maroniu, sclipind în lumina soarelui.

— David e un tip foarte excentric, mă avertizează Samantha, de parcă excentricitatea ar fi o trăsătură neagreată de cineva proaspăt sosit din provincie. La ultima petrecere, un invitat a adus un ponei, care-a umplut de balegă covorul de Aubusson.

M-am prefăcut că știu ce-i aia un covor de Aubusson, ca să aflu mai multe despre căluț.

— Cum l-au transportat pînă acolo?

— Cu taxiul. Era un ponei foarte mic.

— N-o să se supere prietenul tău, David? o întreb eu, ezitînd. Că m-ai luat cu tine?

— Dacă nu i-a sărit țandăra de la ponei, nu văd de ce l-ai deranja tu. Asta dacă nu cumva ești enervantă sau plictisitoare.

— Oi fi eu plictisitoare, dar enervantă, niciodată.

— Și, apropo de chestia asta cu venitul dintr-un orașel de provincie, uită de ea! Aici, la New York, trebuie să fii mai cu moț, ca să atragi atenția.

— Mai cu moț?

— Da, adică să fii tu, dar cu ceva în plus. Înflorește! mă îndeamnă cu un gest teatral, în clipa în care ne oprim în fața casei.

Are patru etaje, iar ușa de la intrare, vopsită în albastru, e dată în lături, în semn de bun venit, lăsînd să se vadă o mulțime colorată, răsucindu-se și unduindu-se precum corpul de balet într-un spectacol muzical. Măruntaiele îmi palpită de emoție. Ușa aceea este intrarea într-o altă lume.

Tocmai dăm să trecem pragul, cînd un ins arătînd ca o bilă neagră și lustruită se rostogolește afară, c-o sticlă de șampanie într-o mînă și cu o țigară în cealaltă.

— Samantha! zbiară individul.

— David! îi răspunde ea pe același ton, pronunțînd numele franțuzește.

— Tu cine ești? se interesează bărbatul, măsurîndu-mă cu o curiozitate binevoitoare.

— Carrie Bradshaw, domnule, zic și-i întind mîna.

— Divin! chițăie personajul. Nu mi-a mai spus nimeni „domnule“ de cînd eram în pantaloni scurți. Nu că aș fi purtat vreodată așa ceva. Unde-ai ținut-o ascunsă pe această încîntătoare tînără?

— Am găsit-o în pragul ușii.

— Ai călătorit și tu într-un coș, ca Moise? mă întreabă el.

— Nu, cu trenul.

— Și, ce vînt te aduce în Orașul de Smarald?

Zîmbesc și, urmînd sfatul Samanthei, declar sus și tare:

— O să devin o scriitoare celebră!

— Ca și Kenton!

— Kenton James? întreb cu sufletul la gură.

— Mai e vreun altul? E și el pe-aici, pe undeva. Dacă te împiedici de un ins mititel, cu o voce ca de caniş pitic, să știi că el e.

În secunda doi, David Ross a parcurs deja jumătate din încăpere, iar Samantha s-a așezat în poala unui bărbat ciudat.

— Aici! îmi face ea semn de pe canapea.

Mă strecor pe lîngă o femeie într-o salopetă albă.

— Cred că tocmai am dat cu ochii de primul meu Halston!

— A venit și Halston? se miră Samantha.

Mor sigur dacă sînt la aceeași petrecere cu Halston și cu Kenton James.

— La salopetă mă refeream.

— A, salopeta! zice Samantha, vădind un interes exagerat față de bărbatul de sub ea.

Din ce reușesc să văd, e bronzat și sportiv și și-a suflecat mânecele pînă la cot.

— Mă omori, spune el.

— Ea e Carrie Bradshaw. O să devină o scriitoare celebră, mă prezintă Samantha, preluîndu-mi replica de parcă, brusc, ar fi devenit realitate.

— Bună, scriitoare celebră.

Omul îmi întinde o mînă cu degete subțiri, de parcă ar fi fost modelate în bronz.

— El e Bernard, imbecilul cu care nu m-am culcat anul trecut, glumește ea.

— N-am vrut să ajung încă o linie pe răbojul tău, replică Bernard, lungind vocalele.

— Nu mai țin răboj. N-ai aflat? se miră Samantha, întinzînd mîna stîngă, pentru inspecție. M-am logodit, adaugă ea, drept explicație pentru diamantul uriaș care-i sclipește pe inelar.

Îl sărută pe Bernard pe creștetul brunet, apoi cercetează încăperea.

— Pe cine trebuie să bat pe-aici, ca să capăt ceva de băut?

— Mă duc eu, se oferă Bernard.

Se ridică și, preț de-o clipă, complet inexplicabil, prin fața ochilor am impresia că mi se derulează întreg viitorul.

— Haide, scriitoare celebră. Ai face mai bine să vii cu mine. Sînt singura persoană zdravănă la minte de aici.

Mă ia pe după umeri și mă ghidează prin mulțime. Mă uit către Samantha, dar aceasta se mulțumește să-mi zîmbească și să fluture din mînă, giganticul diamant prinzînd ultimele raze de soare. Cum de nu-l observasem pînă acum? Bănuiesc că am fost prea ocupată să observ restul obiectelor

și persoanelor. Pe Bernard, de pildă. E înalt și brunet, cu părul drept, are nasul mare și coroiat, ochii căprui-verzi, iar expresia de pe chip i se schimbă de la întristare la delectare cu o asemenea viteză, încît dă senzația că are două personalități, care îl trag în direcții opuse.

Nu-mi explic de ce-mi acordă atîta atenție, dar sînt vrăjită. Lumea se apropie de el și-l felicită, în vreme ce, prin capul meu, trec frînturi de conversație, ca niște pufi de pădăie.

— Nu te lași nici mort, așa-i...

— Crispin îl cunoaște și e îngrozit...

— L-am întrebat de ce nu încearcă să facă schema unei propoziții...

— Oribil. Pînă și diamantele ei sînt abjecte...

Bernard îmi face cu ochiul. Și, din senin, îmi amintesc numele lui complet, dintr-un număr mai vechi din revistele *Time* sau *Newsweek*. Bernard Singer, *dramaturgul*?

Nu se poate, mă panichez eu, știind instinctiv că el e. Cum naiba s-a întîmplat una ca asta? Am ajuns la New York acum exact două ore, și deja sînt în compania celebrităților?

— Cum spuneai că te cheamă?

— Carrie Bradshaw.

Titlul piesei pentru care primise Premiul Pulitzer îmi străpunge creierul ca o săgeată: *Cutting Water*.

— Ar fi mai indicat să te returnez Samanthei, înainte să te iau chiar eu acasă, zice el, torcînd.

— N-aș veni, îi răspund eu tăios.

Sîngele îmi bubuie în urechi. Pe paharul de șampanie apar broboane de apă.

— Unde locuiești? mă întreabă, strîngîndu-mă de umăr.

— Nu știu.

Asta îl face să izbucnească în rîs.

— Ești orfană. Te cheamă cumva Annie?

— Aș prefera să mă cheme Candide.

Stăm sprijiniți de un perete, lângă ușile care dau spre grădină. El se lasă mai jos, ca să fim la aceeași înălțime.

— De unde-ai aterizat aici?

Îmi amintesc de sfatul Samanthei.

— Contează? Sînt aici.

— E și obraznică, observă el.

Brusc, sînt bucuroasă că am fost jefuită. Hoțul mi-a luat geanta și banii, dar mi-a furat și identitatea. Asta înseamnă că, în următoarele cîteva ore, pot fi cine vreau eu.

Bernard mă ia de mîină și mă conduce în grădină. Oameni de tot soiul – bărbați, femei, bătrîni, tineri, frumoși, urîți – sînt adunați în jurul unei mese de marmură, rîzînd ascuțit și indignîndu-se, de parcă discuția aceasta aprinsă e, pentru ei, un combustibil. Bernard mă strecoară între o femeie minionă, tunsă scurt și un bărbat cu aer distins, îmbrăcat cu o haină din pînză subțire, în dungi.

— Bernard, o să venim să-ți vedem piesa în septembrie, zice femeia c-o voce aproape șoptită.

Replica lui Bernard e acoperită de-un țipăt izbucnit ca din senin. Un bărbat așezat de cealaltă parte a mesei îl recunoscuse. Insul e înfășurat într-o haină largă, neagră, care amintește de rasa unei călugărițe. O pereche de ochelari de soare cu lentile maro îi ascund ochii, iar pe frunte și-a tras o pălărie de fetru. Pielea feței e ușor încrețită, de parcă ar fi înfășurat într-o țesătură albă, fină.

— Bernard! Bernardo, dragule! Iubirea vieții mele! Ești bun să-mi aduci ceva de băut?

Mă zărește și pe mine și mă arată c-un deget tremurător.

— Ai adus un copil!

Glasul personajului e ascutit, cu o tonalitate stranie, aproape din altă lume. Simt cum mi se contractă fiecare celulă din corp.

Kenton James.

Mi se ridică un nod în gât. Înșfac paharul cu șampanie și-l golesc pînă la ultimul strop. Bărbatul în sacou dungat îmi dă un ghiont, apoi face semn din cap către Kenton James.

— Nu-l lua în seamă pe individul înfășurat în perdea, mă îndeamnă el pe un ton scăzut și calm, de adevărat nobil din Noua Anglie. De la alcool i se trage. Băut ani la rînd. Îți distruge creierul. Cu alte cuvinte, e un bețivan fără leac.

Îl aprob chicotind, de parcă aș ști precis despre ce vorbește.

— Nu sînt toți așa?

— Acum, că ai adus vorba, da.

— Bernardo, *te rog!* se milogește Kenton. E o chestiune practică. Stai cel mai aproape de bar. Doar nu te aștepți să intru în masa asta de oameni transpirați și murdari...

— Vinovat! pledează bărbatul în haină dungată.

— Ce porți pe sub neglijoul ăla? îl întreabă Bernard cu voce tunătoare.

— De zece ani aștept să aud cuvintele astea de la tine! chițăie Kenton.

— Mă duc eu, zic ridicîndu-mă.

Kenton James izbucnește în aplauze.

— Minunat! Vă rog să fiți atenți, oameni buni! Asta trebuie să facă toți copiii: să care și să servească. Poate n-ar strica să mai aduci copii pe la petreceri, Bernie.

Mă desprind de scenă, fără tragere de inimă, fiindcă vreau să aud mai multe, să aflu mai multe, fiindcă nu vreau să-l părăsesc pe Bernard. Sau pe Kenton James. Cel mai celebru scriitor din lume. Numele lui îmi străbate mintea în viteză, accelerînd precum Locomotiva Thomas.

Cineva mă prinde de braț. E Samantha. Ochii îi strălucesc precum inelul cu diamant. Buza de sus îi e puțin umedă.

— Ești bine? M-am îngrijorat cînd am văzut că nu mai apari.

— Tocmai l-am cunoscut pe Kenton James. Vrea să-i aduc ceva de băut.

— Să nu pleci fără să mă anunți, OK?

— N-o să plec. Nu vreau să mai plec.

— Bun, zice și, radiînd de fericire, se întoarce la conversația întreruptă.

Petrecerea e în toi. Muzica urlă, trupurile se contorsionează, un cuplu se sărută pe canapea. O femeie merge în patru labe prin încăpere, cu o șa în spate. Doi barmani sînt stropiți cu șampanie de către o altă femeie, foarte masivă, purtînd corset. Înșfac o sticlă de vodcă și mă deplasez, dansînd, prin mulțime. De parcă m-aș duce tot timpul la petreceri din astea. De parcă aici e locul meu.

Cînd revin la masă, văd că locul mi-a fost luat de o tînră în ținută Chanel. Bărbatul în haină dungată imită atacul unui elefant, iar Kenton James și-a tras pălăria pe urechi. Îmi întîmpină sosirea cu nespusă plăcere.

— Faceți loc pentru alcool! strigă, eliberînd un mic spațiu de lîngă el. Într-o bună zi, copila aceasta va domni peste întreg orașul! declară în gura mare, adresîndu-se celorlalți meseni.

Mă strecor lîngă el.

— Nu-i cîstit! strigă Bernard. Ține-te la distanță de partenera mea!

— Nu sînt partenera nimănui, îl contrazic eu.

— O, dar vei fi, drăguță, mă avertizează Kenton, făcîndu-mi c-un ochi încețoșat. Și atunci, o să *înțelegi*, adaugă, bătîndu-mă pe mîină cu lăbuța lui mică și catifelată.

Capitolul 2

Ajutor!

Mă sufoc, mă înec în tafta. Sînt închisă într-un sicriu. Am... murit?

Mă ridic în capul oaselor, eliberîndu-mă violent din capcană, și mă trezesc că mă holbez la o grămăjoară de mătase neagră, aflată în poala mea.

E rochia de gală. Probabil c-am dezbrăcat-o cîndva, în timpul nopții, și mi-am pus-o pe cap. Sau... m-a dezbrăcat altcineva? Arunc o privire în semiîntunericul din livingul Samanthei, străbătut de raze stranii de lumină galbenă, care dezvăluie obiectele ei de zi cu zi: un grup de fotografii pe-o măsuță, un teanc de reviste pe podea, un șir de lumînări pe pervazul ferestrei.

Îmi bubuie capul. Prin minte îmi trece amintirea vagă a drumului cu taxiul, plin ochi cu oameni. Banchetă ponosită, acoperită cu vinil albastru, și-un covoraș lipicios. Mă ascunsesem pe podeaua mașinii, fiindcă șoferul protesta întruna: „Nu mai mult de patru persoane!“. În realitate, eram șase, dar Samantha insista că nu era așa. Lumea s-a tăvălit de rîs. Apoi, m-am tîrît cale de cinci etaje. Din nou muzică, telefoane, un tip care se dăduse cu fardurile Samanthei, după care bănuiesc c-am leșinat pe canapea și-am căzut într-un somn adînc.

Mă strecor în vârful picioarelor către dormitorul Samanthei, ferindu-mă de cutiile deschise. Se va muta în curînd, așa că apartamentul e varză. Ușa cămăruței ei e deschisă, patul nefăcut e gol, pe podea sînt înșirate perechi de pantofi și obiecte vestimentare, ca și cînd cineva i-ar fi probat toate hainele din garderobă și, în grabă, le-ar fi aruncat pe jos. Îmi croiesc drum spre baie, unde, strecurîndu-mă printr-o junglă de sutiene și chiloți, ajung pe marginea unei căzi străvechi și dau drumul la duș.

Planul zilei: să găsesc un loc unde să stau, fără să-l sun pe tata.

Tata. Simt în gît gustul amar al vinei.

Nu l-am sunat ieri. N-am apucat. Probabil că e deja îngrijorat de moarte. Dacă l-o fi sunat pe George? Sau pe proprietăreasă? Cine știe, poate că, la ora asta, mă caută Poliția – încă o fată care dispare misterios, în labirintul New Yorkului.

Torn șampon și-mi spăl părul. Momentan, nu pot face nimic. Sau... poate că nu vreau să fac nimic în privința asta.

Ies din cadă și mă aplec peste chiuvetă, cerce-tîndu-mi atent chipul în oglindă, pe măsură ce vaporii de la duș se risipesc.

Nu arăt schimbată. Dar cu siguranță mă simt altfel.

E prima mea dimineată la New York!

Mă reped la fereastră și inspir aerul răcoros și umed. Zgomotul traficului seamănă cu fișîitul valurilor lovindu-se ușurel de țărm. Îngenunchez pe pervazul jos și privesc în stradă, cu palmele lipite de geam – un copil care cercetează cu atenție interiorul unui uriaș glob cu zăpadă.

Rămîn ghemuită acolo, cale de-o eternitate, urmărind spectacolul zilei care se naște. Mai întîi,

vin camioanele, tîrîndu-se de-a lungul bulevardului ca niște dinozauri greoi. Goale și scîrțîind din toate încheieturile, își ridică trapele pentru a primi gunoiul sau mătură străzile cu periile lor țepoase. Apoi, începe să curgă traficul: un taxi singuratic, urmat de un Cadillac argintiu, camioane mai mici, care, judecînd după logouri, transportă pește, pîine și flori, camionete ruginite și un șir de căruțe, împinse manual. Un băiat într-o haină albă dă serios la pedalele unei biciclete, de ghidonul căreia atîrnă două lădițe cu portocale. Culoarea cerului se schimbă de la cenușiu, la un alb lenevos. Văd trecînd un ins care face jogging, apoi un altul; un bărbat în haine albastre, de medic, face semne disperate unui taxi. Pe trotuar, trei căței de talie mică, legați cu aceeași lesă, tîrăsc o doamnă în vîrstă, în vreme ce negustorii se luptă să ridice obloanele de metal ale prăvăliilor, care protestează gemînd din toate balamalele. Dîrele de lumină ale soarelui ce răsaie iluminează colțurile clădirilor, apoi o mulțime de oameni iese viermuind de pe treptele de sub trotuar. Străzile sînt inundate de zgomotul oamenilor, mașinilor, muzicii și lucrărilor editare. Latră cîinii, urlă sirenele – e 8 dimineața.

Adică e vremea să mă urnesc.

Îmi caut lucrurile primprejurul canapelei. O bucată de hîrtie milimetrică, ușor boțită și cu pete de grăsime, e îndesată pe după una dintre perne. Arată de parcă aș fi dormit cu ea la piept. Studiez numărul de telefon al lui Bernard, scris cu grijă și evident de-o mînă bărbătească. La petrecere, a transformat într-un adevărat spectacol notarea numărului de telefon și înmînarea lui, cu mențiunea: „Pentru orice eventualitate“. Nu

mi-a cerut numărul, de parcă am fi știut amîndoi că o viitoare întîlnire va fi decizia mea.

Așez cu grijă peticul de hîrtie în valiză, și-atunci dau peste biletul îndesat sub o sticlă de șampanie. Zice așa:

Dragă Carrie,

M-a sunat amicul tău, George. Am încercat să te trezesc, dar fără succes. Ți-am lăsat o bancnotă de douăzeci. Mi-i dai înapoi cînd poți.

Samantha

Și, dedesubt, o adresă. E de la apartamentul unde trebuia să merg ieri, dar unde n-am mai ajuns. Se pare că la George nimerisem aseară.

Ridic biletul, căutînd indicii. Scrisul Samanthei e ciudat de copilăresc, de parcă zona creierului ei însărcinată cu caligrafia n-a evoluat dincolo de clasa a șaptea. Mă îmbrac fără chef, ridic receptorul și-l sun pe George.

Peste zece minute, sînt pe scări, tîrînd valiza în urma mea. Împing ușa și ies.

Îmi ghiorăie stomacul, de parcă-aș fi flămînzit. Nù doar după mîncare, ci după tot restul: atmosfera trepidantă, energia ce-mi freamătă sub tălpi.

Opresc un taxi, smucesc portiera și-mi îndes valiza pe bancheta din spate.

— Încotro? mă întreabă șoferul.

— Strada East 47, îi strig eu.

— S-a făcut! zice el, strecurînd mașina în nebunia traficului.

Luăm o groapă și, o clipă, nu mai am contact cu scaunul.

— Ticăloșii de șoferi din New Jersey sînt de vină, se plînge omul, agitînd pumnul prin fereastră deschisă, gest pe care-l imit.

Și-atunci, mă lovește evidența: toate se întâmplă de parcă aș fi locuit aici dintotdeauna. Răsărită din capul lui Zeus – o ființă fără trecut, fără familie, fără o poveste. O ființă nou-nouță.

În vreme ce taxiul se strecoară prin trafic, studiez chipurile trecătorilor. Aici, întâlnești oameni de toate mărimile, formele, culorile, și, cu toate astea, sînt convinsă că pe fiecare chip ghicesc semnele unei legături între mine și ei, care transcende orice obstacol, de parcă am împărtăși un secret, anume că acesta e centrul universului.

Apoi, cuprinsă de teamă, îmi strîng bagajul la piept.

Ce i-am spus Samanthei e adevărat: nu vreau să mai plec niciodată. Și n-am decît șaizeci de zile la dispoziție să găsesc un mijloc de-a rămîne.

La vederea lui George Carter, revin brusc cu picioarele pe pămînt. Stă, așa cum a promis, la teigheaua cafenelei aflate la intersecția dintre Strada 47 și Second Avenue, unde ne-am înțeles să ne vedem, înainte ca el s-o șteargă la slujba de vară de la *New York Times*. Judecînd după expresia buzelor lui, îmi dau seama că e exasperat – sînt în New York de nici douăzeci și patru de ore și m-am abătut de la calea cea dreaptă. Nici la apartamentul unde trebuie să locuiesc n-am reușit să ajung. Îl bat pe umăr, iar el se întoarce, pe chip c-o expresie deopotrivă ușurată și iritată.

— Ce-ai pățit? mă întreabă ritos.

Las valiza din mîină și mă așez lîngă el.

— Mi s-a furat geanta. N-aveam nici un ban. Așa c-am sunat la o tipă, verișoara unei cunoștințe din Castlebury. M-a dus la o petrecere...

— N-ar trebui să frecventezi oameni din ăştia, oftează George.

— De ce nu?

— Nu-i cunoşti.

— Şi?

Acum chiar m-am enervat. Asta-i problema cu George. Se poartă întotdeauna de parcă mi-ar fi tată.

— Vreau să-mi promiţi că, pe viitor, o să ai mai multă grijă.

Mă strîmb.

— Carrie, vorbesc serios. Dacă intri în vreo altă belea, n-o să mai fiu prin preajmă să te scot.

— Mă abandonezi? Îl întreb eu în glumă.

George e amorezat de mine de aproape un an. E totodată şi-un prieten drag. Dacă n-ar fi fost el, poate că n-aş fi ajuns la New York.

— De fapt, da, răspunde el, întinzîndu-mi trei bancnote de douăzeci, nou-nouţe. ăştia o să te țină o vreme. Mi-i dai înapoi cînd vii la Brown.

Mă uit de la bancnote la el şi invers. Nu glumeşte.

— *Times* mă trimite la Washington, peste vară. Cîm asta îmi dă ocazia să fac meseria de reporter, pe bune, am acceptat.

Am rămas cu gura căscată. Nu ştiu dacă să-l felicit sau să-l cert, fiindcă mă părăseşte.

Dezertarea lui George mă izbeşte în plin şi simt cum îmi fuge podeaua de sub picioare. E singura persoană din oraşul ăsta pe care chiar o cunosc. Contam pe el să-mi arate cum să mă descurc. Cum o să mă descurc?

Parcă citindu-mi gîndurile, îmi spune:

— O să fie totul bine. Cu condiţia să te ții de program. Te duci la curs şi-ţi faci treaba. Şi caută să nu te mai încurci cu nebuni, OK?

— Sigur.

N-ar fi o problemă, dacă n-aş fi eu însămi cam nebună.

George îmi ia valiza şi o pornim agale, trecem de colţ şi ajungem la o clădire din cărămidă albă. Intrarea e umbrită de o prelată verde ponosită, pe care scrie „WINDSOR ARMS“.

— Nu-i rău deloc, observă George. Foarte respectabil, chiar.

Dincolo de uşa din sticlă, descoperim un şir de butoane. Apăs pe 15E. Din interfon izbucneşte o voce ascuţită.

— Da?

— Sînt Carrie Bradshaw.

— A, era şi timpul! zice vocea, pe un ton capabil să transforme laptele în frişcă.

George mă sărută pe obraz, chiar cînd se aude un bîzîit şi, cu un clic, se deschide şi a doua uşă.

— Baftă! îmi urează el şi, înainte să plece, îmi dă un ultim sfat: *Te rog să-l suni pe tatăl tău.* Bine? Sînt convins că e îngrijorat.

Capitolul 3

— La telefon Carrie Bradshaw?

Vocea e de copilă, dar autoritară, de parcă persoana ar fi ușor enervată.

— Daaa..., răspund eu precaută, întrebându-mă cine ar putea fi.

E a doua mea dimineață la New York și încă n-am mers la nici un curs.

— Geanta dumitale e la mine, mă anunță fata.

— Ce?! fac eu, mai să scap receptorul.

— Nu vă entuziasmați prea tare. Am găsit-o la gunoi. Cineva a umplut-o de oă, în ultimul hal. Mă batea gândul s-o las la gunoi, dar mi-am zis: cum mi-aș dori să procedeze cineva, dacă mi-ar găsi geanta? Așa că am sunat.

— Cum m-ați găsit?

— Agenda. Era încă în geantă. Mă găsiți în față la Saks, începînd cu ora 10, dacă vreți să treceți s-o luați. Nu mă puteți confunda. Am părul roșu. L-am vopsit în aceeași nuanță ca aceea a cutiilor de supă Campbell. În onoarea lui Valerie Solanas, mă lămurește ea, apoi se oprește o clipă. Manifestul SCUM? Andy Warhol?

— A, da, sigur.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbește, dar n-am intenția să-mi recunosc ignoranța. În plus, fata asta pare cam... bizară.

— Bun. Ne vedem în față la Saks.

Și închide, înainte s-o întreb cum o cheamă.

Uraaa! *Eram sigură!* Încă de când mi-a fost furată geanta, pe care-mi pictasem numele, am avut presentimentul că o voi găsi din nou. O fază parcă desprinsă dintr-o carte despre controlul mental: vizualizează ce-ți dorești și vei obține acel lucru.

— Mhmm...

Sînt încă întinsă în patul de campanie. Îmi ridic privirea și dau cu ochii de fața trandafirică a proprietăresei, Peggy Meyers. E îndesată într-un costum de cauciuc, care-i vine ca un maț de cîrnat. În combinație cu figura strălucitoare și rotundă, îți dă senzația bizară că te afli în prezența Omului Michelin.

— Ai telefonat cuiva?

— Nu, răspund eu, ușor ofensată. *Eu* am fost sunată.

Oftatul ce-i scapă e o combinație perfectă de iritare și dezamăgire.

— Nu am discutat împreună regulile?

Dau din cap că da, cu ochii larg deschiși, mi-mînd teama.

— Toate apelurile telefonice se desfășoară în living. Nici un apel telefonic nu poate dura mai mult de cinci minute. Nimeni nu are nevoie de mai mult de cinci minute pentru a-și comunica mesajul. Toate apelurile efectuate trebuie însemnate, cu sfințenie, în caiet.

Cu sfințenie. Da, iată un cuvînt foarte potrivit.

— Întrebări?

— Nu, zic, scuturînd din cap.

— Eu ies să alerg. După aceea, am audiții. Dacă te hotărăști să ieși, asigură-te că ai cheile la tine.

— Da, promit.

Se oprește, îmi inspectează pijamalele de bum-bac și se încruntă.

— Sper că n-ai de gînd să adormi la loc.

— Mă duc la Saks.

Peggy își țuguiază buzele, în semn de dezaprobare, de parcă numai putorile se duc la Saks.

— Apropo, a sunat tatăl tău.

— Mersi.

— Nu uita: apelurile către alte localități se fac numai cu taxă inversă.

Iese mergînd cu greutate, ca o mumie. Dacă abia de reușește să meargă în costumul ăla, cum o să poată alerga?

N-o cunosc pe Peggy decît de douăzeci și patru de ore, dar e deja limpede că nu ne înțelegem. Cred că-i putem spune ură la prima vedere.

Cînd am ajuns, ieri de dimineață, ciufulită și dezorientată, primul ei comentariu a fost:

— Mă bucur c-ai hotărît să-ți faci apariția. Tocmai mă pregăteam să dau camera altcuiva.

M-am uitat la Peggy – despre care bănuiesc că, odată, demult, a fost o femeie frumoasă, dar care acum arată ca o floare ofilită – și mai că mi-am dorit să fi dat, *totuși*, camera altcuiva.

— Am o listă de așteptare lungă cît o zi de post, a continuat ea. Voi ăștia, puștii din provincie, nu aveți idee – *nici cea mai vagă idee* – că e imposibil să găsești o locuință de doamne-ajută în New York.

Apoi m-a așezat pe canapeluța verde și mi-a adus la cunoștință „regulile”.

Fără vizitatori, în special bărbați.

Fără invitați care să rămînă peste noapte, în special bărbați, chiar dacă ea e plecată în week-end.

Este interzis să i se consume hrana.

Este interzis să vorbești la telefon mai mult de cinci minute – linia trebuie să fie liberă, în caz că este sunată în legătură cu o audiție.

Este interzis să ajungi acasă după miezul nopții – există posibilitatea să fie trezită din somn, și are nevoie de fiecă minuiel de odihnă.

Și, mai presus de orice, este interzis să gătești. Nu vrea să rînească după chiriași.

Dumnezeule... Pînă și-un gerbil are mai multă libertate!

Mai întii aștept să aud ușa de la intrare trîntindu-se după ea, apoi bat în peretele de placaj de lîngă pat și strig:

— Ding-dong! Vrajitoarea a murit!

L'il Waters, o zgîtie de fată, se strecoară prin ușa de placaj care ne desparte celulele.

— Cineva mi-a găsit geanta!

— Vai, scumpo, dar e minunat! Numai în New York vei întîlni o asemenea coincidență magică.

Se trîntește pe celălalt capăt al patului, aproape răsturnîndu-l. Nimic din apartamentul ăsta nu e veritabil sau real – nici pereții, nici ușile, nici paturile. „Camerele“ noastre sînt construite într-o parte a livingului, formînd două perimetre de numai doi metri pe trei, în care abia încap un pat de campanie, o măsuță pliantă și-un scaun, un bufet minuscul cu două sertare și-o lampă de citit. Apartamentul se află aproape de Second Avenue, așa că ne-am botezat, pe mine și pe L'il, *Prizonierele de pe Second Avenue*, după ecranizarea piesei lui Neil Simon.

— Care a fost treaba cu Peggy? Am auzit-o urlînd la tine. Ți-am zis să nu vorbești la telefon din camera ta, oftează L'il.

— Credeam că doarme.

L'il clatină din cap. E și ea la cursul de *creative writing* de la The New School, dar a sosit c-o săptămână mai devreme, să se aclimatizeze, primind, pe deasupra, și camera cea mai bună. Ca să ajungă la ea, trebuie să treacă pe la mine, așa că mă bucur de și mai puțină intimitate.

— Peggy se trezește întotdeauna devreme să facă jogging. Spune că trebuie să slăbească 10 kilograme...

— În costumul ăla de cauciuc? întreb eu, uluită.

— Pretinde că arde caloriiile.

Mă uit la L'il admirativ. E mai mare decât mine cu doi ani, dar pare mai tânără cu cinci. Cu statura ei de păsăruică, e una dintre acele fete care vor arăta veșnic de doisprezece ani. Însă nu trebuie subestimată.

Ieri, când am făcut cunoștință, am întrebat-o, în glumă, cum ar da numele „L'il“ pe coperta unei cărți, dar ea s-a mulțumit să ridice din umeri.

— Numele meu de autoare e E.R. Waters. De la Elizabeth Reynolds Waters. E mai ușor să publici, dacă lumea nu știe că ești fată.

Apoi mi-a arătat două poezii pe care le publicase în *New Yorker*. Mai să cad de pe scaun.

I-am povestit și eu despre întâlnirea mea cu Kenton James și Bernard Singer. Știam că asta nu se compară cu a fi tu însuși publicat, dar mi-am zis că e mai bine decât nimic. Ba i-am arătat și peticul de hîrtie cu numărul lui Bernard.

— Trebuie neapărat să-l suni!

— Știu și eu...

Nu voiam să fac prea mult caz de chestia asta. Cu gîndul la Bernard, mă înmuiasem de tot, dar a intrat Peggy și ne-a spus să tăcem.

Mă uit la L'il și-i zîmbesc răutăcios.

— Peggy se duce într-adevăr la audiții, îmbrăcată în costumul ăla de cauciuc? Îți imaginezi în ce hal miroase?

L'il rânjește.

— Frecventează o sală de sport numită Lucille Roberts. Pretinde că face duș acolo. De aia-i mereu așa de zărghită. Transpiră și face duș prin tot orașul.

Asta ne dă gata și ne prăbușim pe pat, chicotind nebunește.

Fata cu părul roșu a avut dreptate: am găsit-o fără probleme.

Este, într-adevăr, imposibil să n-o remarci — înfiptă pe trotuarul din fața magazinului Saks, ținând în mână o pancartă uriașă, pe care scrie: „JOS CU PORNOGRAFIA“, pe-o parte și „PORNOGRAFIA EXPLOATEAZĂ FEMEILE“, pe cealaltă. În spatele ei se afla o măsuță, plină cu imagini foarte sugestive, provenite din reviste de gen.

— Femei, treziți-vă! Spuneți „Nu“ pornografiei! strigă fata.

Văzîndu-mă, îmi face semn cu pancarta să mă apropii.

— Vrei să semnezi o petiție împotriva pornografiei?

Dau să-i explic cine sînt, cînd o necunoscută se bagă în vorbă.

— Mă laaași? mormăie femeia, ocolindu-ne. Ai zice că lumea mai are și altă treabă decît să-și bată capul cu viața sexuală a celorlalți.

— Hei, te-am auzit, să știi! îi strigă roșcata. Și nu-mi place deloc!

Femeia se răsucește pe călcîie.

— Și?

— Ce știi dumneata despre viața mea sexuală? întreabă fata răstit.

E tunsă scurt, băiețește și, după cum promisese, s-a vopsit în nuanța de pătlăgică roșie. Poartă bocanci de șantier și salopetă, iar pe dedesubt, un tricou mov ferfenițit.

— Scumpo, e destul de limpede că nu ai așa ceva, răspunde femeia cu un rînj.

— Serios? Poate că nu fac sex la fel de des ca dumneata, dar sînteți o victimă a sistemului. Regimul patriarhal v-a spălat pe creier.

— Sexul vinde.

— Pe socoteala femeilor.

— Ridicol! Te-ai gîndit vreodată că există femei cărora chiar *le place* sexul?

— Și?

Fata se uită urît la interlocutoarea sa, iar eu profit de momentul de acalmie, ca să mă prezint.

— Sînt Carrie Bradshaw. M-ai sunat. Ai cumva geanta?

— Tu ești Carrie Bradshaw? (pare dezamăgită) Ce cauți cu asta? mă întreabă, arătînd cu degetul în direcția necunoscutei.

— N-o cunosc. Dacă mi-ai putea da geanta...

— Ia-o, îmi zice roșcata, parcă sătulă de tot și toate.

Ridică rucsacul, scoate din el geanta și mi-o întinde.

— Mulțumesc! îi spun, recunoscătoare. Dacă mă pot revanșa vreodată...

— Nici o problemă, îmi răspunde ea cu mîndrie, apoi își ia din nou pancarta și-o acostează pe-o doamnă în vîrstă, care poartă perle. Vreți să semnați o petiție împotriva pornografiei?

— Nu, mulțumesc, drăguță, îi zîmbește bătrîna. În definitiv, care-ar fi rostul?

O clipă, roșcata pare descurajată.

— Hei, îți semnez eu petiția!

— Mersi, îmi zice ea, întinzându-mi un pix.

Îmi scriu la iuțeală numele și-o șterg, luînd-o pe Fifth Avenue. Mă strecur prin înghesuială, întrebîndu-mă ce-ar fi zis mama de faptul că-s în New York. Poate că are grijă de mine, asigurîndu-se că roșcata îmi găsește geanta. Și mama era feministă. În orice caz, e sigur mîndră c-am semnat petiția.

— În sfîrșit! strigă L'il. Mi-era teamă c-o să întîrzi.

— Nu, îi zic, gîfîind, în clipa în care ajung lîngă ea, pe trotuarul din fața The New School.

Traseul prin centru a fost mai lung decît am anticipat și mă dor picioarele de mor. Dar, în compensație, am văzut o mulțime de lucruri interesante: patinoarul de la Centrul Rockefeller, Biblioteca Publică, magazinul Lord & Taylor, o chestie numită Toy Building.

— Mi-am recuperat geanta, o anunț, ridicînd triumfătoare obiectul.

— Carrie a fost jefuită în chiar prima oră petrecută la New York, îl lămurește L'il în gura mare pe-un tip simpatic, cu ochi albaștri strălucitori și păr brunet ondulat.

Tînărul ridică din umeri.

— Asta nu-i nimic. Mie mi-au spart mașina, încă din a doua noapte. Au spart geamul și-au furat radioul.

— Ai mașină? îl întreb eu, surprinsă.

Peggy ne spusese că, la New York, nimeni nu are mașină. Toată lumea merge pe jos, cu autobuzul sau ia metroul.

— Ryan e din Massachussets, intervine L'il, cu aerul că-mi explică. E și el cu noi la curs.

— Carrie Bradshaw, zic, întinzînd mîna.

— Ryan McCann.

Are un zîmbet caraghios și dulce, însă ochii mă sfredelesc, de parcă și-ar evalua concurența.

— Ce părere aveți despre profesorul nostru, Viktor Greene?

— E extraordinar! sare L'il. Îl consider un exemplu de artist serios.

— Artist este, nu zic, dar mai e și ciudat rău, o împunge Ryan.

— Nici nu-l cunoști ca lumea! se înfurie L'il.

— Stai așa! Voi doi îl *cunoașteți*? îi întreb eu.

— Ne-am întîlnit săptămîna trecută, mă lămurește Ryan, de parcă n-ar fi mare lucru. Cînd am fost fiecare la un interviu. Tu n-ai fost?

— Nu știam că trebuie să mergem la interviu, spun eu, ezitînd.

Cum de s-a putut întîmpla una ca asta? Am rămas deja de căruță?

L'il se uită urît la Ryan.

— Nu toți au fost la interviu. Era valabil pentru cei care veneau la New York mai devreme. Nu contează.

— Hei, copii, vreți să mergeți la o petrecere?

Ne întoarcem și dăm cu ochii de-un individ c-un rînjit ca al Pisicii de Cheshire, care ne arată un soi de carte poștală.

— E la Puck Building. Miercuri seară. Intra-re a e liberă, dacă ajungeți înainte de zece.

— Mersi! zice Ryan entuziast.

Personajul ne înmînează cîte-o „carte poștală“, după care se îndepărtează agale.

— Îl cunoști? se interesează L'il.

— Nu l-am văzut în viața mea. Dar e mișto, nu? În ce alt oraș te poți trezi că un necunoscut vine la tine și te invită la o petrecere?

— Alături de alte sute de necunoscuți, adaugă L'il.

— Numai în New York, fraților!

În timp ce intrăm în clădire, studiez mai atent invitația. Pe ea e imaginea unui cupidon din piatră zîmbăreț, iar dedesubt scrie: „DRAGOSTE, SEX, MODĂ“. Împăturesc cartonul și-l strecor în geantă.

Capitolul 4

Ryan nu glumise. Viktor Greene *chiar e* foarte ciudat.

În primul rînd, umblă adus de spate. E ca și cum l-ar fi aruncat cineva din înaltul cerului și încă n-a reușit să se adapteze pe deplin mersului pe pămînt. În al doilea rînd, mustața. Se întinde, deasă și lucioasă, deasupra buzei de sus, dar se încîrligă trist la cele două capete, ca niște zîmbete lipsite de veselie. Și-o tot mîngîie, de parcă ar fi un animăluț de companie.

— Carrie Bradshaw? întreabă, consultînd o listă.

— Io sînt, zic, ridicînd mîna.

— *Eu* sînt, mă corectează el. Unul dintre lucrurile pe care le veți învăța la acest curs este să vă exprimați corect gramatical. Veți descoperi că și discursul dumneavoastră se va îmbunătăți.

Mă înroșesc ca o sfeclă. N-au trecut nici cinci minute din primul curs de *creative writing* din viața mea și deja am lăsat o impresie proastă. Ryan îmi prinde privirea și-mi face cu ochiul, parcă vrînd să-mi spună că mă avertizase.

— A, iat-o și pe L'il! zice Viktor Greene, dînd din cap și mîngîindu-și iarăși mustața. O cunoaște toată lumea pe domnișoara Elizabeth Waters? E

una dintre cele mai promițătoare talente. Sînt convinși că veți mai auzi de ea.

Dacă ar fi afirmat asta despre mine, m-aș fi temut că toți colegii mă vor urî. L'il, însă, primește complimentul fără ifose, de parcă ar fi obișnuită cu laudele la adresa talentului său.

Preț de-o clipă, sînt geloasă pe ea. Încerc să mă liniștesc, amintindu-mi că toți ceilalți colegi sînt talentați. Altfel, n-ar mai fi fost admiși, nu? La fel și eu. Poate că Viktor Greene nu știe cît de talentată sînt. Dar va afla.

— Iată cum se desfășoară acest seminar.

Se foiește de colo-colo, de parcă ar fi pierdut ceva și nu mai știe ce anume.

— Temele acestei veri sînt căminul și familia. Pe parcursul următoarelor opt săptămîni, veți scrie patru nuvele sau un scurt roman sau șase poezii, pe aceste teme. Săptămînal, voi alege trei, patru lucrări, pe care le vom citi la oră. Apoi le vom discuta. Întrebări?

Țîșnește o mîină, aparținînd unui tip slăbuț, cu ochelari și-o coamă de păr blond. În ciuda faptului să seamănă c-un pelican, reușește să creeze impresia că-i dintr-o specie mai evoluată decît noi, restul.

— Cît de lungi trebuie să fie nuvelele?

Viktor Greene își mîngîie mustața.

— Cît este nevoie pentru a spune povestea.

— Deci, asta înseamnă și două pagini?

Vocea îi aparține unei fete cu maxilare pătrătoase și ochi căprui. În vîrfurile clăii de păr negru și-a cocoțat o șapcă de baseball, pusă invers, iar de gît îi atîrnă o mulțime de coliere din mărgele.

— Dacă sînteți în stare să spuneți o poveste cap-coadă, în numai cinci sute de cuvinte, n-aveți decît, răspunde Viktor Greene cu tristețe.

Fata dă din cap c-a înțeles, pe chipul ei frumos ivindu-se o expresie de triumf.

— Știți, tata e artist. El spune întotdeauna că...

— Știm cu toții cine e tatăl tău, Rainbow, oftează Viktor.

Stai așa! *Rainbow?! Ce fel de nume mai e și ăsta? Și cine este tatăl ei, artistul?*

Mă las în scaun și încrucișez brațele. Tipul cu nasul lung și părul blond îi prinde privirea lui Rainbow și-i face semn din cap, trăgându-și scaunul mai aproape de al ei, ca și când ar fi deja prieteni.

— Am o întrebare, zice Ryan, ridicînd mîna. Ne puteți garanta că, după ce vom absolvi acest curs, vom ajunge cu toții scriitori?

Asta-l cocoșează și mai tare pe Viktor Greene. În curînd, o să dispară cu totul în podea. Își mîngîie disperat mustața, cu ambele mîini.

— Bună întrebare. Răspunsul e nu. Șansele să nu ajungeți deloc scriitori sînt de nouăzeci și nouă virgulă nouăzeci și nouă la sută.

Clasa geme la unison.

— De vreme ce n-am nici un viitor ca scriitor, mă văd nevoit să-mi cer înapoi banii de taxă, glumește Ryan.

Toată lumea rîde, mai puțin Viktor Greene.

— Dacă astea sînt sentimentele dumitale, atunci te sfătuiesc să te adresezi Casieriei, zice el, răsucindu-și între degete vîrfurile mustății.

Mustața asta o să mă aducă în pragul nebuniei. Mă întreb dacă o fi însurat și ce părere o avea nevastă-sa de ticul lui. Probabil că traiul alături de-o mustață ca asta îți dă senzația că mai e cineva în casă. O avea vreun nume, vreo dietă specială?

Brusc, mă simt cuprinsă de înflăcărare. Nu-mi pasă de ce spune Viktor Greene. O să reușesc! O să ajung scriitoare, cu orice preț!

Mă uit în jur, la ceilalți cursanți. Acum, eu sînt cea care-și evaluează concurența.

— Bine, zic, trîntindu-mă pe patul lui L'il. Cine e tatăl lui Rainbow?

— Barry Jessen, răspund ea, oftînd.

— Cine dracu' mai e și Barry Jessen? Știu că e artist și bla bla, dar...

— Nu e un artist oarecare, ci unul dintre cei mai importanți, la ora asta, din tot New Yorkul. E liderul unei noi mișcări artistice. Membri ei locuiesc în clădirile abandonate din SoHo.

— Rainbow locuiește într-o clădire abandonată? fac eu perplexă. Au apă și încălzire? Nu arată a persoană defavorizată.

— Nici nu este! spune L'il exasperată. Au fost odată clădiri abandonate. Fabrici de confecții și tipografii. Dar s-au mutat artiștii ăștia acolo și au început să le renoveze. Acum, dau petreceri în mansarde și se droghează și lumea le cumpără creațiile și se scrie despre ei în *New York Times* și *New York Magazine*.

— Și Rainbow?

— Păi, taică-său e Barry Jessen, iar pe mamă-sa o cheamă Pican...

— Fotomodelul?

— De asta e așa de frumoasă și va obține tot ce-și dorește. Inclusiv o carieră de scriitoare. Ți-am răspuns la întrebare?

— E de-un milion de ori mai mișto decît e noi.

— Decît „sîntem noi“, mă corectează L'il. Și da, așa e. Părinții ei cunosc o grămadă de oameni și dacă Rainbow vrea să-și publice vreo carte,

nu trebuie decît să pocnească din degete și-i găsește taică-său o editură. Pe urmă, strînge o turmă de ziariști care să scrie despre asta, și critici s-o înalțe în slăvi.

— La naiba! zic impresionată.

— În astă vreme, dacă noi, ceilalți, vrem să avem succes, trebuie să apelăm la metoda tradițională – să scriem ceva genial.

— Ce plictiseală..., remarc eu cu sarcasm.

L'il rîde, în vreme ce eu jumulesc un fir de ață închipuit.

— Dar tipul ăla blond și cu tupeu? Se poartă de parc-ar cunoaște-o.

— Capote Duncan? face L'il surprinsă. Sînt convins că așa e. Capote e genul care cunoaște pe toată lumea.

— De ce?

— A, așa e el. E din Sud, zice, de parcă asta ar lămuri lucrurile. E cam visător, nu?

— Nu. Dar e cam nesimțit.

— E mai în vîrstă decît noi. El și Ryan sînt la facultate, în anii terminali. Sînt prieteni. Se zvonește că au mare priză la femei.

— Glumești!

— Deloc, zice și după o scurtă pauză, adaugă pe un ton extrem de politico: Dacă nu te superi...

— Știu, știu, spun eu, sărind din pat. Ar trebui să ne vedem de scris.

L'il nu pare să-mi împărtășească interesul excesiv față de oameni. Poate că e așa de încrezătoare în sine, încît are impresia că asta nu i-ar folosi la nimic. Eu, pe de altă parte, n-aș avea nici o problemă să-mi petrec întreaga zi bîrfind, o activitate pe care prefer s-o numesc „analiză de caracter“. Din nefericire, analiza de caracter e o activitate de grup. Mă întorc în „cutiuța“ mea,

mă așez la birou, potrivesc o coală de hîrtie în mașina de scris și... stau.

După zece minute, sînt tot la birou și mă holbez la perete. În colțul nostru există o singură fereastră, care e alături, la L'il. Cu senzația că nu mai am aer, mă ridic, trec în camera de zi și mă uit pe fereastra de acolo. Apartamentul lui Peggy dă în spatele clădirii, vizavi de spatele unei alte clădiri, aproape identice, aflate pe strada alăturată. Poate reușesc să fac rost de-un telescop, să-i spionez pe vecini. Aș putea scrie o povestire. Din nefericire, și ei par la fel de neinteresanți ca și noi. Zăresc pîlpîirile albastre ale unui ecran de televizor aprins, o femeie spălînd vasele și-o pisică dormind.

Oftez, cu senzația că sînt sabotată. Sînt prizonieră în apartamentul lui Peggy, în vreme ce acolo, afară, e o lume întreagă de explorat. Nu am parte de nimic din ea și... au mai rămas doar cincizeci și nouă de zile.

Trebuie să fac ceva!

Alerg în cămăruța mea, înșfac bucata de hîrtie cu numărul lui Bernard și ridic receptorul. Ezit o clipă, gîndindu-mă la implicațiile gestului, apoi pun receptorul la loc.

— L'il?

— Da?

— Să-l sun pe Bernard Singer sau nu?

L'il apare în pragul ușii.

— Tu ce zici?

— Dacă nu-și amintește de mine?

— Ți-a dat numărul din proprie inițiativă, nu?

— Dar dacă a fost doar așa, de formă? Un gest politic. Dar dacă...

— Vrei să-l suni?

— Da.

— Atunci sună.

L'il e foarte hotărâtă, calitate pe care sper s-o dobîndesc și eu, într-o bună zi. Formez numărul, înainte să am ocazia să mă răzgîndesc.

— A-lo! răspunde el, după al treilea apel.

— Bernard? întreb pe un ton poate cam prea ridicat. Carrie Bradshaw la telefon.

— Aha. Am avut sentimentul c-ai putea fi tu.

— Serious? zic, răsucind firul telefonului pe deget.

— Posed oarece înclinații către paranormal.

— Ai viziuni? întreb eu, în lipsă de altă replică mai reușită.

— Doar sentimente, murmură el pe un ton sexy. Sînt foarte receptiv la sentimentele mele. Tu?

— Da, și eu. Cred. Adică, n-am reușit niciodată să scap de ele. De sentimente.

— Ce faci în clipa asta? zice, după ce se oprește din rîs.

— Eu? aproape că țin. Păi, stau și eu pe-aici și încerc să scriu...

— Vrei să treci pe la mine? mă întreabă din senin.

Nu știu prea bine la ce mă așteptam, dar în nici un caz la asta. Bănuiesc că speram vag că mă va invita la masă. Că mă va scoate la o întîlnire ca lumea. Dar... să mă invite la el acasă? Bleah. Probabil că-și închipuie c-o să mă culc cu el.

Ezit.

— Unde stai? îl aud întrebînd.

— Pe Strada 47.

— La nici zece cvartale distanță.

— OK, mă învoiesc eu, precaută.

Cum se întîmplă de obicei, curiozitatea mea se dovedește mai puternică decît înțelepciunea.

Un defect pe care nădăjduiesc să-l îndrept. Într-o bună zi.

Dar poate că, în New York, lucrurile de genul ăsta sînt mai altfel. Cine știe, așa o fi obiceiul locului – să inviți, la tine acasă, o fată necunoscută. Dar dacă Bernard face vreo mișcare aiurea, pot oricînd să-i trag una.

Pe drum spre ieșire, dau nas în nas cu Peggy, care tocmai intră. Are mîinile ocupate, căci se căznește să așeze trei sacose vechi pe canapea. Mă măsoară din cap pînă-n picioare și oftează.

— Pleci?

Chibzuiesc puțin, întrebîndu-mă cît e de înțelept să știe, dar entuziasmul mă copleșește și-i răspund cinstit:

— Mă duc să mă întîlnesc cu prietenul meu, Bernard Singer.

Numele are efectul scontat. Peggy inspiră adînc, cu nările dilatate. Probabil c-o roade la ficați că-l cunosc personal pe Bernard Singer. E cel mai celebru dramaturg din New York, iar ea, o actriță aspirantă. De ani de zile o visa să-l întîlnească, în vreme ce eu, venită la New York de nici trei zile, îl cunosc deja.

— Ce viață au unii, nu?

Se duce la frigider, mîrîind ceva, și scoate una dintre nenumăratele sale doze de Tab, la care eu și L'il nu avem acces.

O clipă, mă încearcă sentimentul c-am obținut o victorie, dar observ că Peggy e foarte tristă. Smucește inelul cutiei și bea cu sete, de parcă toate soluțiile la problemele ei s-ar găsi în lichidul dinăuntru. O golește, frecînd distrată inelul de degetul mare.

— Peggy, eu...

— Drace!

Scapă doza și-și duce degetul la gură, sugînd sîngele care curge din tăietura lăsată de inel. Închide ochii, parcă încercînd să-și oprească lacrimile.

— Ești bine? mă grăbesc să întreb.

— Sigur că da, răspunde ea ridicînd privirea, furioasă c-am fost martora acestui moment de slăbiciune. N-ai plecat încă?

Mă împinge ușor, îndreptîndu-se către camera ei.

— E seara mea liberă și intenționez să mă culc devreme. Așa că să nu vii tîrziu.

Închide ușa și, preț de-o secundă, rămîn locului, străduindu-mă să mă lămuresc ce s-a întîmplat. Poate că nu pe mine mă urăște Peggy, ci *viața* ei.

— OK, conchid, fără a mă adresa cuiva anume.

Capitolul 5

Bernard locuiește în Sutton Place. Ne despart doar cîteva străzi, dar ar putea tot atît de bine să ne despartă cîteva sute de kilometri. Nu tu zgomotul, mizeria și vagabonzii care populează restul Manhattan-ului. În locul lor, văd clădiri construite din piatră în nuanțe blînde, cu turnulețe și mansarde din cupru, purtînd patina timpului. Portari în uniformă și cu mănuși albe stau nemișcați sub prelatele ce umbresc intrările în clădiri; lîngă bordură staționează o limuzină. Mă opresc și inspir adînc aerul de lux, în vreme ce pe lîngă mine trece o bonă împingînd un cărucior, în urma căruia țopăie un cățeluș pufos.

Probabil că Bernard e bogat. Bogat, celebru și atrăgător. În ce m-oi băga, Doamne?

Cercetez strada, în căutarea numărului 52. E în partea de est, cu vedere spre rîu. Foarte elegant, îmi zic, iuțind pasul. Cum pășesc în clădire, sînt imediat oprită de mîrîitul adînc al unui portar încruntat:

— Vă pot fi de folos?

— Merg la un prieten, mormăi eu, încercînd să mă furișez.

Și exact în punctul ăsta comit prima greșeală: niciodată, nici măcar o dată să nu încercați să vă strecurați pe lîngă portar, într-o clădire de fițe.

— Nu puteți să intrați așa, pur și simplu.

Ridică o mână în mănuașă albă, de parcă acest gest simplu ar fi suficient ca să-i alunge pe nespălați. Din păcate, ceva la mănuașă aia îmi aprinde fitilul. Nimic nu urăsc mai tare decât să-mi spună vreun moș ce am voie și ce n-am voie să fac.

— Cum anume doriți să intru? Călare?

— Domnișoară! zice el, trăgându-se înapoi dezgustat. Vă rog să declarați cu ce scop ați venit. Și dacă nu puteți face asta, urmăriți-vă scopul în altă parte.

Aha. Crede că sînt vreo prostituată. Probabil că e pe jumătate orb, fiindcă nici de machiat nu prea m-am machiat.

— Am venit să-l văd pe Bernard, îl anunț pe un ton înțepat.

— Care Bernard? mă întreabă sever, refuzînd să cedeze.

— Bernard Singer.

— *Domnul* Singer?

Cît o să mai dureze comedia asta? Ne holbăm unul la celălalt, în impas. Probabil că știe c-a pierdut partida. În definitiv, nu poate nega că Bernard Singer locuiește aici. Sau poate?...

— Îl sun pe domnul Singer, cedează el în cele din urmă.

Cu mișcări teatrale, parcurge foaierea din marmură și se oprește lîngă un birou, pe care se află o puzderie de flori, o agendă și-un telefon. Apasă cîteva butoane și, așteptînd ca Bernard să răspundă, își freacă maxilarul enervat.

— Domnule Singer? zice în receptor. Este aici o... — se întrerupe și se uită urît la mine — tînără... ăăă, persoană, care dorește să vă vadă.

Îmi aruncă o privire și expresia i se preschimbă într-una de profundă dezamăgire.

— Da, mulțumesc, domnule. O trimit imediat la dumneavoastră.

Ei bine, chiar când îmi imaginasem c-am reușit să trec de câinele de pază cu chip de portar, mă pomenesc nas în nas cu alt ins în uniformă — liftierul. Dat fiind că sîntem în secolul al XX-lea, ai zice că majoritatea muritorilor și-au dat deja seama cum să apese pe buton, însă, după toate aparențele, locuitorii din Sutton Place sînt mai slab pregătiți la capitolul tehnologie.

— Vă pot fi de folos? mă întreabă omul.

Iar?

— Bernard Singer.

În timp ce apasă butonul pentru etajul nouă, liftierul își drege glasul a dezaprobare. Bine măcar că nu mă asasinează cu întrebări.

Ușile liftului se strîng precum două evantaie și dau la iveală un holișor, alt birou, alt morman de flori și-un tapet cu model. De-o parte și de cealaltă a coridorului sînt cîte două uși. Din fericire, îl văd pe Bernard în pragul uneia dintre ele.

Deci, acesta e bîrlogul copilului-minune, îmi zic, aruncînd o privire prin apartament. E într-adevăr surprinzător. Însă nu ce găsesc înăuntru mă surprinde, ci mai degrabă ce lipsește.

Camera de zi, cu ferestrele sale compartimentate, căminul îmbietor și biblioteca impunătoare, cere insistent o mobilă frumoasă, purtînd patina vremii, însă unica piesă de mobilier care te întîmpină e un scaun tip *beanbag*. Idem și în sufragerie, „decorată” cu o masă de ping-pong și două scaune pliante. Urmează dormitorul: un pat dublu, un televizor uriaș. Pe pat, un sac de dormit pentru o persoană.

— Îmi place la nebunie să mă uit la televizor, stînd în pat, zice Bernard. Mi se pare foarte sexy. Ție nu?

Mă pregătesc să-i adresez o privire care să-l descurajeze definitiv, cînd îi observ expresia — pare trist.

— Te-ai mutat de curînd? îl întreb veselă, căutînd o explicație.

— Cineva tocmai s-a mutat de-aici, răspunde el.

— Cine?

— Nevastă-mea.

— Ești însurat? țiip eu.

Dintre toate scenariile posibile, numai la faptul c-ar putea fi căsătorit nu m-am gîndit. Ce om însurat invită la el acasă o fată pe care abia a cunoscut-o?

— *Fosta* mea nevastă, mă corectează el. Uit mereu că nu mai sîntem căsătoriți. Am divorțat acum o lună și mă obișnuiesc mai greu.

— Deci, *ai fost* însurat?

— Vreme de șase ani. Dar, înainte de asta, am fost împreună alți doi.

Opt ani? Mijesc ochii, în timp ce, mental, fac o mică socoteală. Dacă Bernard a avut o relație atît de lungă, înseamnă că are cel puțin treizeci de ani. Sau treizeci și unu. Ba chiar... treizeci și cinci?

Cînd publicase prima piesă oare? Îmi amintesc c-am citit despre ea, ceea ce înseamnă că aveam cel puțin zece ani. Ca să nu se observe că sînt cu gîndul în altă parte, mă grăbesc să-l întreb:

— Cum a fost?

— Ce anume?

— Căsătoria.

— Păi, rîde el, nu cine știe ce. Avînd în vedere c-am și divorțat.

Îmi ia cam o secundă să-mi restabilesc echilibrul emoțional. Cît a durat turul apartamentului, într-un colțișor îndepărtat al imaginației mele construiam deja viziuni cu mine și Bernard, împreună, dar în nici unul dintre aceste tablouri nu apărea vreo fostă nevastă. Dintotdeauna am considerat că iubirea vieții mele va avea o singură iubire a vieții sale – adică, pe mine. Faptul că Bernard a mai fost însurat îmi face țândări visul.

— Iar nevastă-mea a luat cu ea toată mobila. Dar tu? Ai fost vreodată măritată?

Mă uit la el, uluită. Abia de-am vârsta legală ca să beau alcool, mai că-mi vine să-i zic. Dar mă mulțumesc să clatin din cap, de parcă și eu aș fi suferit o dezamăgire în dragoste.

— Am impresia că sîntem doi nătîngi, conchide Bernard.

Intru și eu în atmosfera creată de el. În clipa asta, îl găsesc extrem de atrăgător și sper că mă va lua în brațe și mă va săruta. Tînjesc să fiu strînsă la pieptul acesta musculos. În loc de asta, mă așez pe scaun.

— De ce-a luat mobila?

— Nevastă-mea?

— Credeam c-ați divorțat, zic, încercînd să-i reamintesc.

— E supărată pe mine.

— O poți obliga s-o returneze?

— Nu, nu cred.

— De ce?

— E încăpățînată. O, Doamne, e mai căpoasă decît un catîr. Așa a fost mereu. De asta a reușit în viață.

— Hmmm.

Mă rotesc în scaun, cu mișcări seducătoare. Care par a avea efectul dorit – adică, de ce să

se gîndească la fosta nevastă, cînd se poate concentra asupra unei încîntătoare tinere, în speță eu? După cum mă așteptam, în secunda următoare îl aud întrebînd:

— Tu ce zici? Ți-e foame?

— Mie mi-e tot timpul foame.

— E un mic restaurant franțuzesc, după colț. Am putea merge acolo.

— Fantastic! exclam eu, sărind în picioare, deși cuvîntul „franțuzesc“ îmi amintește de restaurantul la care mergeam în Hartford, cu fostul meu iubit, Sebastian, care m-a părăsit pentru cea mai bună prietenă a mea, Lali.

— Îți place mîncarea franțuzească? mă întreabă Bernard.

— La nebunie.

Episodul cu Sebastian și Lali s-a întîmplat acum mult timp. În plus, acum sînt cu Bernard Singer, nu cu un băiețaș de liceu, confuz și nesigur.

„Micul restaurant franțuzesc de după colț“ se dovedește a fi la distanță de cîteva străzi bune. Și nici mic nu e. Se cheamă „La Grenouille“. Și e atît de cunoscut, încît pînă și eu am auzit de el.

Bernard își ferește capul rușinat, în clipa în care chelnerul-șef îl salută, spunîndu-i pe nume:

— Bonsoir, Monsieur Singer! E liberă masa dumneavoastră obișnuită.

Îi arunc o privire curioasă. Dacă vine aici tot timpul, de ce n-a spus că e un obișnuit al locului?

Chelnerul ia două meniuri și, c-un semn elegant din cap, ne conduce către o masă foarte drăguță, lîngă fereastră. Apoi, Domnul Costume-pinguin trage scaunul din dreptul meu, despătorește șervetul și mi-l așază în poală. Îmi rearanjează paharele de vin, ridică o furculiță, o inspectează și, fiindcă trece examenul cu brio,

o rează pe masă, lîngă farfurie. Sinceră să fiu, toată atenția asta mă derutează. Cînd, în sfîrșit, chelnerul se retrage, mă uit la Bernard, cerînd ajutor. El studiază meniul.

— Nu vorbesc franceză. Tu?

— *Un peu.*

— Serios?

— *Vraiment.*

— Probabil c-ai fost la o școală de elită. Singura limbă străină pe care-am deprins-o vreodată e pugilismul.

— Ha!

— Eram destul de bun la box, zice, făcînd cîteva mișcări în aer. N-am avut încotro. Am fost un copil pricăjit și mă luau toți drept sac de box.

— Dar ești foarte înalt, îi atrag eu atenția.

— Abia la optsprezece ani am început să cresc. Tu?

— Eu n-am mai crescut de cînd aveam șase.

— Ha, ha, ha! Ești așa de amuzantă!

Exact cînd discuția părea să ia avînt, chelnerul se întoarce, aducînd o sticlă cu vin alb.

— Vinul dumneavoastră, Monsieur Singer – Pouilly-Fuissé.

— A, mulțumesc, zice Bernard, din nou c-o mutră spăsită.

E ceva foarte ciudat la mijloc. Apartamentul, restaurantul, vinul... Bernard e foarte bogat, nu mă îndoiesc. Atunci, de ce-o insista să se poarte de parcă n-ar fi? Sau, mai degrabă de parcă bogăția ar fi o mare povară pe care trebuie s-o ducă pe umeri?

Turnarea vinului e și ea un ritual. La final, răsufu ușurată.

— E enervant, nu? îl aud pe Bernard, ca un ecou al gîndurilor mele.

— Atunci, de ce-i lași să facă toate astea?

— Pentru că, așa, sînt fericiți. Dacă n-aș adulmeca dopul, ar fi extrem de dezamăgiți.

— Ți-ai putea pierde masa privilegiată.

— De ani de zile încerc să mă așez la masa de colo, zice, arătînd spre o masă din fundul salonului. Dar nu mă lasă. E curat Siberia, adaugă el, într-o șoaptă teatrală.

— E frig acolo?

— Ger.

— Și, masa asta?

— E chiar pe linia Ecuatorului. Iar tu..., începe, dar se oprește o secundă. Și tu ești pe linia Ecuatorului, își încheie el gîndul, întinzîndu-se și luîndu-mi mîna. Îmi place curajul tău.

Bucătarul se face luntre și punte să-i fie pe plac lui Bernard. La finalul mesei, mai mult decît copioase, cu șapte feluri – inclusiv supă, un sufleu, două deserturi și un vin de după masă delicios, cu un gust ca de ambrozie – mă uit la ceas și constat că e trecut de miezul nopții.

— Ar cam trebui să plec.

— De ce? O să te prefaci în dovleac?

— Ceva de genul ăsta, zic, cu gîndul la Peggy.

Următoarea lui mișcare atîrnă undeva în aer, precum un glob de discotecă.

— Presupun c-ar trebuie să te conduc acasă, spune el într-un final.

— Și să strici toate astea? rîd eu.

— N-am mai făcut din „astea“ de multă vreme... Tu?

— A, sînt expertă, îl tachinez eu.

Mergem pe jos pînă la mine, ținîndu-ne de mînă.

— Noapte bună, pisicuțo, îmi urează el, oprindu-se în fața ușii.

Rămînem nemișcați, într-o atmosferă stînjitoare, pînă cînd se hotărăște să treacă la acțiune. Îmi ridică bărbia și se apleacă să mă sărute, la început blînd și politicos, apoi din ce în ce mai apăsător, sfîrșind chiar înainte să trecem hotarul imaginar al pasiunii.

Sărutul m-a amețit. Bernard se uită la mine plin de dorință, dar se mulțumește să-mi dea un pupic cuminte pe obraz și să-mi strîngă mîna.

— Te sun mîine, OK?

— OK.

Abia mai pot respira.

Îl privesc cum dispare în noapte. La colț, se întoarce și-mi face cu mîna. După ce nu se mai vede, mă strecor și eu în clădire.

Tiptil, parcurg holul pînă la apartament, urmărind cu vîrfurile degetelor peretele de-un verde bob-de-mazăre, ca punct de sprijin. Mă întreb de ce ar zugrăvi cineva un hol în culoarea asta hidoasă. Ajunsă la ușă, introduc binișor cheia în prima broască. Încuietoarea se deschide c-un zgomot îngrijorător.

Îmi țin respirația, întrebîndu-mă dacă m-o fi auzit Peggy și dacă da, ce-o să facă. Pentru că urmează cîteva secunde de liniște, încerc și a doua încuietoare.

Și aceasta se deschide ușor, ceea ce înseamnă c-ar trebuie să am, de acum, cale liberă. Răsucesc mînerul și mă străduiesc să împing ușa, cît mai lin, însă aceasta nu se mișcă.

Ce? Poate că Peggy nici n-o încuiase și-n loc s-o descui, de fapt o încuiasem. Nu-mi pare un comportament tipic pentru Peggy, dar, numai ca să mă asigur, încerc să rotesc cheile în direcția opusă.

N-am baftă. Ușa se mișcă fix câțiva milimetri, apoi se înțepenește definitiv, de parcă ar fi tras cineva o mobilă în fața ei.

Zăvorul! îmi zic, din ce în ce mai panicată. E o tijă de metal, care străbate ușa și nu poate fi închis sau deschis decât din interior. N-ar trebui să-l folosim decât în cazuri de urgență, cum ar fi un război nuclear sau o pană de curent, ori un atac al morților-vii. Din câte se pare însă, Peggy s-a decis să-și încalce propria regulă stupidă, și-a tras zăvorul ca să-mi dea o lecție.

Rahat. Fie o trezesc, fie dorm aici, pe coridor.

Zgreptăn la ușă.

— L'il? șuier eu, sperînd c-o să se trezească și-o mă audă. L'il?

Nimic.

Mă trîntesc pe jos și mă reazem de perete. E oare posibil ca Peggy să mă urască așa de tare? De ce? Ce i-oi fi făcut?

Se mai scurge o jumătate de oră. Renunț. Mă strîng ghem, cu geanta în brațe și încerc să adorm.

Bănuiesc că am adormit, în cele din urmă, fiindcă mă trezesc cu L'il, care-mi șoptește:

— Carrie, ești OK?

Mijesc ochii, întrebîndu-mă unde sînt și ce naiba caut pe hol. Apoi, îmi amintesc de Peggy și de nenorocitul ăla de zăvor.

L'il duce degetul la buze și-mi face semn să intru în casă.

— Mersi, îi șoptesc, în vreme ce ea închide, cu grijă, ușa.

Mă opresc o clipă și trag cu urechea, dar e liniște, nici urmă de Peggy. Răsucesc mînerul și zăvorăsc ușa.

Capitolul 6

A doua zi de dimineață, poate în semn de triumf după o bătălie, în mintea ei, câștigată, Peggy doarme pînă la nouă. Asta le permite Prizonierelor de pe Second Avenue să mai picotească încă o oră.

Dar cînd se trezește Peggy, chiar se trezește. Deși n-a fost niciodată prea silențioasă, la ore matinale, acum e într-o dispoziție peste măsură de efervescentă.

Cîntă melodii din spectacole celebre.

Mă întorc și bat darabana în peretele despărțitor. L'il îmi răspunde în aceeași cheie, transmițîndu-mi că s-a trezit și că a auzit, și ea, lălăiala.

Îmi trag pătura pînă la nas și-mi fac socoteala că, dacă stau aici nemișcată și-mi pun perna pe cap, Peggy n-o să mă observe. Șmecheria asta a fost inventată și perfecționată de mine și de surorile mele, pe cînd eram copii. Din păcate, am mai crescut între timp, așa că Peggy, cu ochiul ei de vultur, sigur nu va fi păcălită. Să mă ascund sub pat?

Nu, chestia asta e mai mult decît ridicolă.

Refuz să mă pretez la așa ceva. O s-o înfrunt și gata. Plină de energie, sar din pat și-mi lipesc urechea de podea.

Se aude apa de la duș și, acoperind zgomotul ei, vocea lui Peggy, măcelărind cîntecul *I Feel Pretty*, din *West Side Story*.

Aștept cu mîna pe clanță. În cele din urmă, apa se oprește. Mi-o imaginez pe Peggy ștergîndu-se cu prosopul și dîndu-se cu lapte de corp. De regulă, își transportă cosmeticele într-un coș de plastic, pe care-l ține în dormitor. Este încă o tentativă deliberată de-a ne aminti că nimeni n-are voie să se atingă, pe furiș, de lucrurile ei.

Cînd aud că se deschide ușa de la baie, ies și eu din camera de zi.

— Bună dimineața, Peggy!

Și-a înfășurat părul cu un prosop roz. Poartă un halat uzat și papuci de casă, în formă de ursuleț. La auzul vocii mele, își aruncă brațele în aer, aproape scăpînd pe jos coșulețul cu produse cosmetice.

— Mai să fac atac de cord!

— Scuze. Dacă ai terminat la baie...

Poate că are totuși ceva talent dramatic, fiindcă-și revine imediat.

— Trebuie să mă întorc într-un minut. Încă nu mi-am uscat părul.

— Nici o problemă.

Rămînem nemișcate, așteptînd să vedem cine va aduce prima vorba de incidentul de azi-noapte. Eu nu zic nimic, Peggy tace și ea. Apoi intră în dormitor, nu înainte de a-mi azvîrli un zîmbet șiret și răutăcios.

N-o să sufle o vorbă despre ce s-a întîmplat. Pe de altă parte, nici nu e nevoie. Mi-a transmis ce avea de comentat.

Intru în baie. Dacă n-are de gînd să-mi spună nimic, nici eu n-o să suflu o vorbă.

Cînd ies, o găsesc așteptînd c-un foehn în mîină.

— Scuze, zic, fofilîndu-mă pe lîngă ea.

Reintră în baie și închide ușa.

În vreme ce apartamentul e inundat de bîzîitul uscătorului, profit de ocazie s-o studiez puțin pe L'il. E așa de micuță, încît pare o păpușă întinsă sub pătură, cu obraji palizi, ca de porțelan.

— Își usucă părul, îi dau eu raportul.

— Ar trebui să ne furișăm în baie și să-i trîntim uscătorul în chiuvetă.

Ciulesc urechea și constat că, brusc, zgomotul a încetat. Dau fuga înapoi în celulă și mă trîntesc pe scaun, dinaintea străvechii mașini de scris Royal, pe care-am moștenit-o de la mama.

Peste doar cîteva secunde, mă trezesc cu Peggy. Ce-mi mai place de ea cînd insistă să-i respectăm intimitatea, deși nu pare a considera că avem și noi acest drept! Dă buzna în camerele noastre oricînd i se năzare.

Soarbe din omniprezenta doză de Tab. Pentru ea, o fi precum laptele mamei – bun în orice ocazie, inclusiv la micul-dejun.

— Am o probă în după-amiaza asta, așa că o să vă cer tăcere absolută, ca să pot repeta. Sper că n-ai de gînd să folosești măgăoaia asta zgomotoasă, zice, măsurînd din priviri mașina de scris. Trebuie neapărat să-ți iei una electrică. Așa ca toată lumea.

— Cu dragă inimă, dar, chiar în clipa asta, nu-mi permit una, îi răspund, străduindu-mă să elimin nota de sarcasm din voce.

— Asta nu e problema mea, nu? vine replica ei, mai încărcată de zaharină decît un bax de sucuri dietetice.

— E acea *ușoară* mîncărime. [Pauză] Nu. E *acea* ușoară mîncărime. La naiba! E *acea* ușoară *mîncărime*.

Da, e adevărat. Peggy dă probă pentru o reclamă la un medicament împotriva hemoroizilor.

— La ce te așteptai? mă întreabă L'il în șoaptă. Să facă reclamă la șampon Breck?

Se inspectează într-o oglinjoară de buzunar, aplicînd cu mare grijă un strat de fard pe obraji.

— Unde te duci? îi șuier eu înfuriată, de parcă nu-mi vine a crede că are de gînd să mă lase pradă lui Peggy și mîncărimii ei.

— În oraș, răspunde ea misterios.

— Dar unde anume? insist eu și, simțindu-mă brusc precum Oliver Twist, care cerșește o porție în plus, întreb: Pot să vin cu tine?

L'il e cuprinsă de-o neașteptată stare de agitație.

— Nu. Trebuie să...

— Ce?

— Să mă văd cu cineva, precizează ea ferm.

— Cu cine?

— O prietenă de-a mamei. E foarte în vîrstă. E la spital. Nu are voie să primească vizite.

— Atunci pe tine de ce te primește?

— L'il roșește, ridicînd oglinjoara ca pe-o pavăză împotriva tirului de întrebări.

— Eu sînt practic un membru al familiei, mă lămurește, aranjîndu-și genele. Ce planuri ai pentru astăzi?

— N-am stabilit nimic, mormăi eu, privind-o cu suspiciune. Nu vrei să-ți povestesc despre seara petrecută cu Bernard?

— Sigur că vreau! Deci, cum a fost?

— Extrem de interesant. Fosta lui soție i-a luat toată mobila. Apoi, am mers la La Grenouille.

— Drăguț.

În dimineața asta, L'il e enervant de cu capul în nori. Mă întreb dacă are de-a face cu episodul

de aseară, cînd Peggy m-a încuiat pe-afară, sau dacă e vorba despre cu totul altceva. Oricum, sînt convinsă că minte în legătură cu prietena bolnavă a maică-sii. Cine naiba se dă cu fard și cu rimel ca să meargă la spital?

Dar, nu-mi pasă, fiindcă mi-a venit o idee.

Dau fuga în „cutiuța“ mea și revin cu geanta. Scormonesc prin ea și extrag o bucată de hîrtie.

— Mă duc la Samantha Jones.

— Ea cine mai e?

— Femeia care m-a lăsat să stau la ea, mai știi? zic, încercînd să-i împrăpățez memoria. Verișoara Donnei LaDonna? Mi-a împrumutat douăzeci de dolari. Vreau să-i dau înapoi.

Asta e, firește, doar un pretext. Ca să ies din casă și ca să vorbesc cu Samantha despre Bernard.

— Bună idee.

L'il lasă oglinjoara și zîmbește, de parcă n-ar fi auzit nimic din ce-am spus.

Deschid geanta ca să pun hîrtia la loc, și descopăr invitația la petrecerea din Puck Building, pe care-o flutur pe sub nasul lui L'il.

— Petrecerea e în seara asta. Ar trebui să mergem și noi.

Cine știe, dacă sună Bernard, poate vine și el.

— Sînt convinsă că, la New York, e cîte-o petrecere în fiecare seară, îmi zice L'il, privindu-mă sceptic.

— Da, cu siguranță. Și intenționez să merg la toate.

Clădirea din oțel și sticlă, unde-și are Samantha biroul, mi se înfățișează ca un bastion inexpugnabil al marilor afaceri. În foaierul de la intrare se simte acut influența instalației de aer condiționat. Pe lîngă mine, forfotesc o mulțime de oameni

agasați și iritați. Identific numele companiei la care lucrează Samantha – Slovely, Dinall Advertising – și mă urc în lift, cu destinația Etajul 26.

Ascensiunea îmi provoacă o ușoară senzație de greață. N-am mai urcat niciodată așa de sus. Dacă se întâmplă ceva și ne zdrobim de pământ?

Nimeni altcineva nu pare însă a-mi împărtăși temerile. Sînt toți cu ochii pe numerele care marchează etajele, deliberat fără nici o expresie pe chip, ignorînd cu bună știință faptul că cel puțin o duzină de persoane sînt înghesuite într-un spațiu cît un șifonier mai mare. Probabil că ăsta e protocolul de lift, așa că mă străduiesc să le imit comportamentul.

Însă nu prea-mi iese, fiindcă prind privirea unei femei între două vîrste, care ține la piept un teanc de dosare. Cînd îi zîmbesc, își ferește imediat privirea.

Apoi, îmi dă prin minte că nu-i tocmai o idee bună să apar la biroul Samanthei așa, pe nepusă-masă. Cu toate astea, cînd se deschid ușile, pășesc pe culoarul îmbrăcat într-un covor moale și plăcut. După ce orbecăi o vreme, dau peste două uși uriașe, din sticlă, pe care e inscripționat: „SLOVEY, DINALL ADVERTISING INCORPORATED“. De cealaltă parte se află un birou mare, îndărătul căruia șade o femeie micuță, cu păr negru, pieptănat în țepișori ascuțiți. Mă cîntărește din ochi și, după o secundă, zice: „Cu ce vă pot fi de folos?“, dar fără tragere de inimă și pe un ton, de-ai jura că vorbește cu nasul, nu cu gura.

Reacția mă descumpănește. C-o voce ezitantă, care sper că ilustrează nădejdea că n-o deranjez, răspund:

— Samantha Jones? Vreau numai să...

Tocmai dau să spun că vreau numai să-i las cei douăzeci de dolari, într-un plic, când femeia îmi face semn să mă așez pe un scaun și ridică receptorul.

— A venit cineva la Samantha, se miorlăie ea.

Apoi mă întreabă de nume și dă din cap c-a înțeles.

— Asistenta dumneaei va veni imediat să vă conducă, mă anunță c-un glas obosit, după care ia o carte și se pune pe citit.

Zona recepției e decorată cu postere ale diverselor reclame, unele părăind a data din anii 1950. Sînt oarecum surprinsă că Samantha Jones are o asistentă personală. Nu pare îndeajuns de în vîrstă ca să fie șefa cuiva, dar bănuiesc că Donna LaDonna a avut dreptate cînd mi-a prezentat-o pe vară-sa drept „mare mahăr în publicitate“.

Peste cîteva minute, își face apariția o tînră într-un costum bleumarin, o cămașă bleu cu două panglici legate într-o fundă lejeră, și o pereche de pantofi sport, albaștri.

— Urmați-mă, îmi ordonă ea.

Sar în picioare și-o pornesc în pas alert, ținîndu-mă după fată prin labirintul de birouri, telefoane sunînd și urletele unui bărbat.

— Toată lumea de pe-aici pare prost dispusă, remarc eu, vrînd să glumesc.

— Chiar așa sîntem, mă pune ea la punct, oprindu-se în fața ușii deschise a unui mic birou. Cu excepția Samanthei, adaugă tînră. Ea e *mereu* în toane bune.

Samantha își ridică ochii și flutură mîna către un scaun din fața ei. Stă la o masă albă, dintr-un material artificial, îmbrăcată aproape la fel ca asistenta, numai că umerășii ei sînt mai mari.

Poate că dimensiunile umerășilor dau măsura importanței persoanei care-i poartă. Vorbește la telefon.

— Da, sigur, Glenn, zice, făcînd un gest care sugerează vorbăria multă și fără sens. Clubul Century e perfect. Dar nu înțeleg de ce trebuie să avem aranjamente florale în formă de mingi de baseball... Da, știu că asta vrea Charlie, dar, din cîte mă taie pe mine capul, în ziua nunții, mireasa e cea mai importantă.... Da, firește... Scuze, Glenn, dar am o întrevedere. Chiar trebuie să închid, continuă Samantha, din ce în ce mai enervată. Te sun mai încolo. Promit.

Exasperată, așază receptorul în furcă, apoi își ridică privirea spre mine.

— Mama lui Charlie, mă lămurește ea. Sîntem logodiți de două minute, practic, și deja mă înnebunește. Dacă mă mai mărit vreodată, o să sar peste logodnă și mă duc direct la Starea Civilă. Cum te logodești, cum te ia toată lumea în primire.

— Dar va trebui să renunți și la inel, zic eu jenată și brusc intimidată de Samantha, de biroul ei și de viața ei spectaculoasă.

— Mda, cred că ai dreptate. Acum, numai de-aș găsi pe cineva să-i subînchiriez apartamentul...

— Nu te muți cu Charlie?

— Dumnezeu! N-am greșit cînd ți-am zis „vrăbiuță“. Cînd ai un apartament ca al meu, cu doar două sute cincizeci de dolari pe lună, nu renunți la el.

— De ce?

— Pentru că, în orașul ăsta, imobiliarele sînt un coșmar. Și, într-o bună zi, s-ar putea să am iar nevoie de el. Dacă nu merge treaba cu Charlie. Nu spun că *nu* va merge, dar cu bărbații din

New York nu se știe niciodată. Sînt răsfățați. Precum niște copii într-un magazin de dulciuri. Dacă ai deja o afacere bună, e mai înțelept, cred, să n-o dai pe cioara de pe gard.

— Charlie, adică? întreb, neștiind dacă e și el o afacere bună sau nu.

— Te prinzi repede, Vrăbiuțo, zîmbește Samantha. De fapt, Charlie chiar este o afacere bună. Așa obsedat de baseball cum e... A vrut să se facă jucător profesionist, dar taică-său, firește, nu l-a lăsat.

Dau din cap, în semn de încurajare. Pare a avea chef de vorbă, iar eu sînt precum un burete, gata să absorb orice informație.

— Tatăl lui?

— Alan Tier.

Cînd vede că n-am nici o reacție, adaugă:

— Familia Tier? Mega-mogulii imobiliarelor?

Scutură din cap, vrînd să sugereze că sînt un caz pierdut.

— Charlie e fiul cel mai mare. Tatăl se așteaptă să preia afacerea, într-o zi.

— Înțeleg.

— Și a cam sosit vremea. Știi și *tu* cum e cu bărbații, zice, de parcă aș fi vreo expertă. Dacă un bărbat nu te cere de nevastă – sau măcar nu-ți propune să te muți la el – după doi ani, atunci poți fi sigură că nu te mai cere niciodată. Nu-l interesează decît să se simtă bine. Și pe mine mă interesează același lucru, precizează ea, încrucișînd brațele și așezîndu-și picioarele pe masă. Însă diferența dintre mine și Charlie este că ceasul meu ticăie. Al lui a stat.

Ceasuri? Ticăit? Habar n-am despre ce vorbește, dar tac mîlc, dînd din cap de parcă aș înțelege perfect.

— El poate n-are un calendar, dar eu, da.

Ridică mîna și marchează momentele, pe degete:

— Măritată pînă la douăzeci și cinci de ani.
Birou mai mare, pînă la treizeci. Undeva, la mijloc — copii. Deci, cînd a apărut articolul ăla despre burlaci, mi-am zis că-i momentul să mă ocup de Charlie. Să grăbesc lucrurile.

Dă la o parte lucrurile de pe birou, ca să recupereze un număr hărtănit din *New York Magazine*.

— Uite, zice, ridicînd revista.

Titlul — „CEI MAI RÎVNIȚI BURLACI DIN NEW YORK” — tronează deasupra unei fotografii înfățișînd mai mulți bărbați, stînd în niște grădene. Am impresia că mă uit la fotografia echipei de sport a vreunui liceu.

— El e Charlie, îmi zice Samantha, indicîndu-mi un ins a cărui față e parțial acoperită de o șapcă de baseball. I-am spus să nu-și pună șapca aia tîmpită, dar n-a vrut să mă asculte.

— Oamenilor le mai pasă de chestii din astea? Adică, nu s-a cam dus moda burlacilor rîvniți și-a tinerelor care-și fac debutul în societate?

Samantha rîde.

— Chiar că ești o vrăbiuță de la țară! Ah, de n-ar conta! Din păcate, contează.

— Bine...

— Așa că, m-am despărțit de el.

— Dar, zic eu cu un zîmbet șiret, dacă ai vrea să fii cu el...

— Cheia este să-l faci să realizeze că vrea el să fie *cu tine*.

Își coboară picioarele de pe birou și se trage lîngă mine. Mă așez mai bine, conștientă că sînt pe cale să primesc o importantă lecție despre managementul bărbaților.

— Cînd vine vorba de bărbați, începe Samantha, totul se reduce la ego-ul lor. Astfel, după ce m-am

despărțit de el, Charlie s-a înfuriat. Nu-i venea să creadă că l-am părăsit. Nu i-am lăsat altă alternativă decît să vină la mine, în genunchi. Firește, l-am respins. „Charlie“, i-am zis, „știi că sînt nebună după tine, dar dacă eu nu mă respect, cum să mă respecte alții? Dacă ții cu adevărat la mine – adică, la mine, ca persoană, nu doar ca iubită – atunci va trebui să-mi dovedești asta. Va trebui să-ți iei *un angajament*.“

— Și și-a luat? întreb, cu sufletul la gură.

— Păi, evident! zice, arătîndu-mi inelul de pe deget. În plus, n-a picat rău că Yankees sînt în grevă.

— Yankees?

— După cum ziceam, omul e obsedat. Habar n-ai cîte meciuri a trebuit să înghit în ultimii doi ani. Personal, îmi place fotbalul, dar m-am consolată, repetîndu-mi că, într-o bună zi, va fi meritat sacrificiul. Și, așa a fost. Meciurile fiind suspendate, atenția lui Charlie nu mai e distrasă de nimic. Ca atare, *voilà!* zice și-mi arată mîna.

Profit de ocazie să pomenesc numele lui Bernard.

— Știai că Bernard Singer a fost însurat?

— Firește. Cu Margie Shephard, actrița. De ce? Te-ai văzut cu el?

— Aseară, recunosc eu, roșind.

— Și?

— Ne-am sărutat.

— Doar atît?

Pare dezamăgită. Mă foiesc pe scaun.

— De-abia l-am cunoscut.

— Bernard e cam bulversat, în clipa de față. Ceea ce nu e de mirare. Margie l-a călcat în picioare. L-a înșelat cu unul dintre actorii care jucau în piesa lui.

— Glumești, zic eu înspăimîntată.

Samantha ridică din umeri.

— S-a scris în toate ziarele, deci nu era tocmai un secret. Destul de neplăcut pentru Bernard, dar nu există publicitate negativă, părerea mea. În plus, New Yorkul e un oraș mic. Chiar minuscul, dacă stai să te gîndești mai bine.

Dau din cap, precaută. Întrevederea pare să fi luat sfîrșit.

— Voiam să-ți returnez cei douăzeci de dolari pe care mi i-ai împrumutat, adaug la repezeală, scotocind prin buzunar.

Scot o bancnotă de douăzeci și i-o întind. O ia și zîmbește. Apoi rîde din toată inima. Brusc, îmi doresc să rîd și eu așa — înțelept, dar în același timp vesel.

— Sînt foarte surprinsă, mă lămurește ea. Nu credeam c-o să te mai văd vreodată, cu sau fără bani.

— Și voiam să-ți mulțumesc. Că mi-ai împrumutat bani. Și pentru că m-ai dus la petrecere. Și pentru că m-ai prezentat lui Bernard. Dacă mă pot revanșa vreodată...

Mă conduce la ușă și-mi întinde mîna.

— Baftă. În caz că vei mai avea nevoie să împrumuți douăzeci de dolari... ei bine, știi unde mă găsești.

— Ești sigură că n-a sunat nimeni? o întreb pe L'il, a douăzecea oară.

— Sînt aici de la ora două. N-am auzit telefonul nici măcar o dată.

— E totuși posibil ca Bernard să fi telefonat. Cît ai fost în vizită la prietena mamei tale, la spital.

— Peggy a fost aici, îmi atrage L'il atenția.

— Poate că a sunat, dar nu mi-a spus Peggy. Dinadins!

L'il își trece peria prin păr cu un gest ferm.

— De ce-ar face Peggy una ca asta?

— Fiindcă mă urăște? îi sugerez eu, dînd cu niște gloss pe buze.

— Abia v-ați văzut aseară. Bărbații nu sună niciodată a doua zi. Le place să te țină în suspans.

— Nu-mi place să fiu ținută în suspans. Și-a promis că sună...

Mă întrerup, căci sună telefonul.

— El e! Răspunzi tu?

— De ce? mormăie L'il.

— Pentru că nu vreau să par prea nerăbdătoare. Nu vreau să creadă c-am stat lîngă telefon, toată ziua.

— Chiar dacă ăsta e adevărul?

L'il ridică, totuși, receptorul, în timp ce eu aștept cu sufletul la gură. Mi-l întinde și mă anunță:

— E tatăl tău.

Desigur. Nici că putea să nimerească într-un moment mai nepotrivit. L-am sunat ieri și i-am lăsat un mesaj la Missy, însă nu mi-a răspuns. Dacă Bernard sună chiar cînd vorbesc cu el și găsește linia ocupată?

— Bună, tati, oftez eu.

— „Bună, tati“? Așa-ți saluți tatăl? Pe care nu l-ai văzut de cînd ai plecat la New York?

— Dar te-am sunat, tati.

După voce, tata-mi pare într-o dispoziție neobișnuită. Nu numai că e în toane foarte bune, dar nici nu-și amintește c-am încercat să dau de el. Ceea ce nu mă deranjează. S-au întîmplat atîtea de cînd am sosit în New York, — nu toate avînd darul de-a fi pe placul tatei, — încît am așteptat cu groază discuția asta. Fără temei, din cîte se pare.

— Am fost extrem de ocupată.

— Sînt convins.

— Dar totul merge grozav.

— Mă bucur să aud asta. Acum, după ce-am aflat că n-ai murit, pot sta liniștit.

Și, c-un „la revedere“ scurt, închide.

Ciudat, foarte ciudat. Tata e mereu cu capul în nori, dar n-a fost niciodată atît de entuziast și de pierdut. Îmi spun că e din pricina faptului că tata, asemenea majorității bărbaților, urăște să vorbească la telefon.

— Ești gata? mă întreabă L'il. Tu ai vrut să mergem la petrecerea asta. Și nu putem să ne întoarcem acasă prea tîrziu. N-am chef să ne încuie Peggy pe-afară pe amîndouă.

— Sînt gata, răspund eu, oftînd.

Îmi iau geanta și, c-o ultimă privire, plină de alean, spre telefon, o urmez.

Peste cîteva minute, pășim agale pe Second Avenue, imitînd-o pe Peggy și chicotind nevoie mare.

— Mă bucur că m-am ales cu tine drept colegă de cameră, îmi declară L'il, luîndu-mă de braț.

La intrarea în Puck Building e coadă, dar ne-am prins deja că, în New York, se stă la coadă pentru orice. Coborînd pe Second Avenue, am depășit vreo trei: două în fața unor cinematografe și una în fața unui magazin de brînzeturi. Nici una dintre noi n-a reușit să găsească vreo explicație pentru faptul că lumea simțea nevoia acută de brînză, la nouă seara, dar am decis să adaugăm și asta pe lista lungă a misterelor fascinante ale Manhattan-ului.

Din fericire, ajungem repede în față și ne trezim într-o sală uriașă, ticsită cu tot soiul de tineri:

rockeri în haine de piele, punkeri cu frizuri în culori trăsnite și piercing-uri. Treninguri, lanțuri grele din aur, ceasuri strălucitoare, din același metal. În tavan se rotește un glob de discotecă sclipitor, însă muzica mi-e total necunoscută – disonantă, obsedantă și insistentă, genul care te îndeamnă imperios să dansezi.

— Hai să ne luăm ceva de băut, îi strig lui L'il.

Ne croim drum către o latură a sălii, unde am zărit un bar improvizat pe-o masă lungă din placaj.

— Hei! exclamă o voce.

E Capote Duncan, blondul arogant de la curs. Își ține brațul în jurul umerilor unei fete înalte, înspăimântător de slabe, cu pomeți ca niște aisberguri. Vreun fotomodel, îmi zic enervată, căci sînt nevoită să-i dau dreptate lui L'il – Capote chiar are succes la fete.

— Tocmai îi spuneam lui Sandy, aici de față, începe el, vorbind cu un ușor accent sudist și arătînd către juna speriată de lîngă el, că petrecerea asta pare desprinsă din *Swann*.

— De fapt, eu mă gîndeam la Henry James, nu la Proust, îi strigă L'il.

— Cine-i Henry James? Dar Proust? întreabă fătuca pe nume Sandy. Sînt aici?

Capote zîmbește, de parcă Sandy ar fi spus ceva foarte drăguț, și-o strînge mai tare de umeri.

— Nu, dar ar putea fi, dacă asta ți-ai dori.

Acum știu sigur că tipul ăsta e un mitocan. Dat fiind că oricum nu mă bagă nimeni în seamă, îmi zic c-ar fi mai bine să-mi iau ceva de băut. O găsesc eu pe L'il mai încolo.

Mă întorc și dau cu ochii de ea – fata cu părul roșu, de la Saks. Cea care mi-a găsit geanta.

— Salut! îi strig, dînd frenetic din mîină, de parcă aș fi întîlnit o veche prietenă.

— Salut, ce? mă întreabă iritată, luînd o gură de bere.

— Eu sînt. Nu mă mai cunoști? Carrie Bradshaw. Mi-ai găsit geanta.

Îi arăt obiectul, poate-și aduce aminte.

— A, da, face ea neimpresionată.

Nu pare dornică să continue conversația. Eu, da, deși nu-mi dau seama de ce. Brusc, îmi doresc s-o îmbunez, să-i intru în voie.

— De fapt, care-i treaba cu protestul ăla al tău?

Mă privește cu aroganță, ca și cînd răspunsul la întrebarea mea ar înjosi-o.

— E ceva important.

— Ah.

— Lucrez la centrul pentru femei abuzate. Ar trebui să vii și tu o dată, ca voluntar. Experiența asta o să te scoată din lumea ta călduță, adaugă ea, destul de tare ca să acopere muzica.

— Dar... în felul ăsta nu ajungi să crezi că toți bărbații sînt răi?

— Nu. Pentru că știu deja că toți bărbații sînt răi.

Habar n-am de ce port discuția asta, dar, cumva, nu pot să mă desprind – nici de conversație, nici de fată.

— Cum rămîne cu iubirea? Adică, știind lucrurile astea, mai poți avea un iubit sau un soț?

— Bună întrebare.

Mai ia o gură de bere și aruncă în jur priviri furioase.

— Am vorbit serios, să știi, îi strig, ca să-i recaptez atenția. Cînd ți-am mulțumit. Pot să-ți fac cinste cu o cafea? Aș vrea să aflu mai multe despre... activitățile tale.

— Nu, zău?!

Plină de entuziasm, dau din cap că „da“.

— OK, se învoiește fata. Atunci, sună-mă.

— Cum te cheamă?

Ezită o clipă.

— Miranda Hobbes. H-o-b-b-e-s. Cere numărul la Informații.

Și cu asta, se îndepărtează, în vreme ce eu formez în aer un număr imaginar.

Capitolul 7

— E mătase chinezească. Din anii '30.

Îmi trec cu drag degetele peste materialul azuriu și întorc rochia. Pe spate e brodat un dragon auriu. Probabil că-mi depășește cu mult bugetul, dar tot vreau s-o probez. Mînecele atîrnă pe lîngă mine, precum niște aripi strînse. Cred c-aș putea zbura, îmbrăcată în rochia asta.

— Vă stă foarte bine, remarcă vânzătorul, deși termenul pare nepotrivit pentru un tip în pantaloni ecosez, tricou Ramones negru și pălărie de fetru.

„Furnizor“ l-ar descrie mai bine. Sau „dealer“. Sînt într-un magazin de haine vintage, numit „My Old Lady“. Spre surprinderea mea, denumirea nu-i departe de realitate.

— De unde aduceți chestiile astea? îl întreb. Nu mă lasă inima să scot rochia, dar, pe de altă parte, mi-e și frică să aflu cît costă.

— Le aduce lumea, mă lămurește vânzătorul, ridicînd din umeri. Majoritatea provin de la rude mai în vîrstă, decedate. Ce-i pentru unii gunoi, pentru alții e o comoară.

— Sau pentru altele, îl corectez eu. Și, cam cît ar costa asta? zic, luîndu-mi inima în dinți.

— Pentru dumneata? Cinci dolari.

— Oh.

Îmi scot brațele din mîneci. Omul dă din cap, meditănd.

— Cît ați putea plăti?

— Trei dolari?

— Trei cincizeci. Vechitura asta adună praf pe-aici, de luni de zile. Trebuie să scap de ea.

— Batem palma!

Ies din magazin cu rochia încă pe mine și o iau către casă.

În dimineața asta, cînd m-am așezat la masă pentru o nouă confruntare cu mașina de scris, am fost iarăși învinsă. *Familia*. Mi-am zis să scriu despre a mea, însă, din senin, mi-am dat seama că-mi sînt la fel de străini ca poporul francez. Poporul francez mi-a adus aminte de La Grenouille, care, la rîndul său, mi-a amintit de Bernard. Și de faptul că încă nu m-a sunat. M-a bătut gîndul să-l sun eu, dar mi-am impus să nu fiu slabă. S-a mai scurs o oră, în care mi-am tăiat unghiile de la picioare, mi-am împletit și despletit părul, și mi-am cercetat tenul să depistez punctele negre.

— Ce faci? m-a întrebat L'il.

— Am o pană de inspirație.

— Nu există așa ceva, declară ea în gura mare. Dacă nu reușești să scrii nimic, asta e din pricină că n-ai nimic de spus. Sau că eviți ceva.

— Hmm, mormăi eu, storcînd un punct negru și întrebîndu-mă dacă, în definitiv, sînt sau nu scriitoare.

— Încetează odată! O să se facă mai rău. De ce nu te duci să te plimbi?

I-am urmat sfatul. Și-am știut exact unde să mă duc. Anume, în cartierul Samanthei, unde, pe Seventh Avenue, ochisem un magazin de haine vintage.

Îmi zăresc imaginea într-o vitrină și mă opresc să-mi admir rochia. Sper să-mi aducă noroc, să pot să mă apuc de scris. Încep să am emoții. Nu vreau să sfârșesc alături de cei 99,9% studenți ratați, de care pomenea Vicktor.

— Dumnezeu! exclamă L'il. Arăți ca adunată de pe ape!

— Exact așa mă simt. Dar uite ce-am cumpărat, zic și mă învîrtesc pe loc, ca să-mi etalez noua achiziție.

L'il nu pare convinsă. Brusc, realizez ce impresie bizară trebuie că-i fac – în loc să scriu, mă duc la cumpărături. De ce mă tot eschivez de la treabă? Să fie cumva teama de a-mi înfrunta lipsa de talent?

Mă prăbușesc pe canapea și-mi scot încetișor sandalele.

— Magazinul e cam la cincizeci de străzi distantă, și mă dor picioarele de mor. Dar a meritat, adaug, încercînd să mă conving singură.

— Am terminat poezia, zice L'il în treacăt.

Zîmbesc, înghițîndu-mi invidia. Sînt oare singura care se chinuie? L'il nu pare să se străduiască din cale-afară. Motivul ar putea fi că are mult mai mult talent decît mine.

— Și-am comandat niște mîncare chinezească. Porc Mu-Shu. Dacă vrei, mai e o grămadă.

— Vai, L'il, dar nu vreau să-ți mănînc mîncarea.

— Să lăsăm politețurile. În plus, zice, ridicînd din umeri, trebuie să mănînci și tu ceva. Cum să lucrezi cu stomacul gol?

Are dreptate. Ca să nu mai spun că-i o minunată ocazie să mai amîn puțin.

În vreme ce rad mîncarea direct din cutie,
L'il se aşază pe pat, lîngă mine.

— Ție nu ți-e niciodată teamă? o întreb.

— De ce?

— Că nu ești destul de bună.

— La scris te referi?

Dau din cap că da.

— Dacă sînt singura care are încredere că
voi reuși? Dacă mă amăgesc singură...

— Of, Carrie, spune ea, zîbind. Nu știi că
așa se simt toți scriitorii? Teamă e în fișa postului.

Își ia prosopul și se îndreaptă către baie. Cît
lipsește, reușesc să scot o pagină, apoi încă două.
Scriu titlul – „Acasă“. Îl șterg și scriu iar – „Noua
mea casă“. Cumva, chestia asta îmi aduce aminte
de Samantha Jones. Mi-o închipui întinsă în patul
cu baldachin, îmbrăcată în lenjerie fină și mîn-
cînd bomboane de ciocolată. Din cine știe ce motiv,
așa îmi imaginez că-și petrece weekendurile.

Îmi alung gîndurile astea din minte și mă
străduiesc să mă concentrez, dar durerea care-mi
pulsează în picioare e tot mai puternică și mă
distrage.

— L'il? strig eu, bătînd la ușa băii. Ai cumva
niște aspirină?

— Nu cred!

— La naiba...

Peggy sigur are aspirină, pe undeva.

— Pot să intru?

L'il e în cada puțin adîncă, sub un morman
catifelat de bule de săpun. Mă uit prin dulăpiorul
cu medicamente. Nimic. Privesc în jur și ochii
îmi zăbovesc asupra ușii închise ce dă în dormi-
torul lui Peggy.

Nu! îmi zic, amintindu-mi de ultima regulă
din pomelnic: ne este interzis să intrăm în camera

ei. Cu desăvîrșire. Fără echivoc. Dormitorul ei e strict *verboten*.

Deschid ușa cu băgare de seamă.

— Ce faci? zbiară L'il, sărind din cadă și înșfăcînd prosopul, avînd încă spumă pe umeri.

— Caut o aspirină. Peggy e așa de zgîrcită, încît probabil c-o ține ascunsă aici.

— Dacă-și dă seama că-i lipsește o pastilă?

— Nici măcar ea nu-i chiar atît de nebună, zic și deschid ușa mai larg. Trebuie să fii complet dus cu pluta ca să-ți numeri pastilele de aspirină. În plus, șuiet eu, poți să spui că nu mori de curiozitate să afli cum e la ea în dormitor?

Jaluzele sînt trase, așa că durează puțin pînă să mi se obișnuiască ochii. Și-atunci, țip îngrozită.

Patul lui Peggy e plin de urși. Nu urși în carne și oase, firește, ci o gamă incredibil de variată de jucării de pluș — urși mari și urși mici, urși cu rachete de tenis și urși cu șorțuri de bucătărie, urși cu blană roz și urși cu căști îmblănite. Ba zăresc și-un exemplar ce pare alcătuit din cîrlige de rufe.

— Ăsta e marele ei secret? face L'il, dezamăgită. Urși?

— Peggy e o femeie matură. Ce-o fi în capul ei, de-și ticsește camera cu animale de pluș?

— Poate le colecționează. Mai sînt și oameni d-ăștia, știi?

— Aia nu-s zdraveni la minte.

Ridic ursul roz și-l îndrept spre L'il.

— Bună! zic c-o voce caraghioasă. Mă cheamă Peggy și-aș dori să vă expun cîteva dintre regulile mele. Dar, mai întîi, trebuie să-mi pun costumul de cauciuc...

— Carrie, termină! mă imploră L'il, însă e prea târziu, fiindcă ne tăvălim de rîs.

— Aspirină, îi reamintesc eu. Dacă ai fi în locul lui Peggy, unde-ai ține aspirina?

Ochii mi se îndreaptă către sertarul de sus al noptierei. Asemenea tuturor obiectelor din apartament, și aceasta e de proastă calitate. În clipa în care trag de mîner, sertarul zboară cu totul și conținutul se împrăștie pe podea.

— Acum sigur ne omoară, geme L'il.

— N-o să-i dăm ocazia, o asigur, grăbindu-mă să strîng. În fond, nu-s decît niște poze.

Încep să adun fotografiile, cînd tresar la vederea a ceva ce seamănă cu un sîn dezgolit. Mă uit mai bine la poză și... țip, dîndu-i drumul de parcă ar fi în flăcări.

— Ce-i? strigă L'il.

Mă așez pe podea, clătinînd din cap. Nu-mi cred ochilor. Încă în dubiu, ridic iarăși fotografia și-o cercetez mai atent. Dar nu, nu mi s-a năzărit. Scotocesc printre celelalte, chinuindu-mă să-mi înăbuș rîsul. Da, e Peggy, însă fiecă fotografie ne-o înfățișează goală pușcă!

Și nu doar așa, goală. Stă în poziții demne de-un fotomodel dintr-o revistă porno. Din păcate, n-o prea ajută fizicul.

— L'il? zic, dornică să descifrez misterul motivului pentru care Peggy a pozat în felul ăsta și al identității fotografului, dar constat că L'il a dispărut.

Aud un bufnet înfundat, semn că a închis ușa camerei ei, dar și un zgomot mai puternic, de data asta al ușii de la intrare. Înainte să apuc să fac vreo mișcare, mă trezesc cu Peggy lîngă mine.

Încremenim amîndouă. Ochii ei se cască tot mai larg, în vreme ce fața trece de la roșu la purpuriu, iar eu mă întreb dacă nu cumva o să-i explodeze capul. Deschide gura și ridică brațul. Scap fotografia și mă trag înapoi, înspăimîntată.

— Afară! Afară! începe ea să urle, plesnindu-mă peste cap.

Mă pun în patru labe și, înainte să-și dea seama ce s-a întîmplat, mă tîrăsc printre picioarele ei, către ieșire. Mă ridic, alerg în camera mea și închid ușa. Însă Peggy o deschide imediat, dintr-o smucitură.

— Uite ce e, Peggy..., dau să explic, dar... ce-aș putea spune, mai ales că urletele ei mă amuțesc de tot?

— Din clipa în care te-am văzut, am știut că nu-i a bună cu tine! Cine te crezi, de-mi intri în casă și-mi scotocești prin lucruri? Unde-ai crescut, într-un hambar? Ce soi de jivină ești?

Un urs? aș vrea să-i răspund, dar are dreptate. I-am încălcat spațiul privat. Știam că fac ceva rău, însă nu m-am oprit. Totuși, a meritat să văd pozele alea nud.

— Ia-ți lucrurile și dispari! Acum!

— Dar...

— Nimic! Trebuia să te fi gîndit, înainte să-mi intri în cameră! explodează Peggy, însă nu mă intimidează prea tare, fiindcă, de cînd am văzut pozele, nu mă mai pot gîndi decît la fundul ei.

De fapt, sînt așa de absorbită de imaginea asta mentală, încît nici nu bag de seamă remarca ei privind o „terapie“ de cîteva nopți petrecute pe străzi.

Mă trezesc că-mi trage valiza de sub pat și-o trîntește pe saltea.

— Hai, strînge-ți lucrurile, îmi ordonă ea. O să fiu plecată vreo douăzeci de minute, și să nu te mai gălesc cînd mă întorc. Dacă ești tot aici, chem Poliția.

Își înșfacă geanta și iese ca o furtună.

Rămîn locului, șocată. Se deschide ușa din placaj și iese L'il, albă ca varul.

— O, Doamne, Carrie, șoptește ea. Ce-o să faci?

— Plec, zic și iau un braț de haine, pe care-l azvîrl în valiză.

— Dar unde te duci? Sîntem la New York. E noapte, e periculos. Nu poți să umbli pe străzi, de una singură. Dacă ești atacată sau omorîată? Poate ar fi mai bine să mergi la YMCA...

Din senin, mă apucă furia. Din pricina lui Peggy și-a absurdităților ei.

— Am unde să mă duc.

— Da? Unde?

Bună întrebare.

Mă îmbrac cu rochia chinezească, să-mi poarte noroc, și trîntesc capacul valizei. L'il pare năucită, ca și cînd nu i-ar veni să creadă că-mi voi duce planul la îndeplinire. Îi arunc un zîmbet cam palid și-o îmbrățișez scurt. Mi s-a strîns stomacul de frică, dar sînt hotărîtă să nu dau nici un pas înapoi.

L'il vine după mine pînă în stradă, implorîndu-mă să rămîn.

— Nu poți să pleci așa, fără să ai unde să mergi.

— Pe bune, L'il, o să mă descurc eu, o asigur, mult mai încrezătoare decît sînt, de fapt.

Ridic mîna și fac semn unui taxi.

— Carrie, nu! mă roagă L'il, în clipa în care îmi îndes valiza și mașina de scris pe bancheta din spate.

— Încotro? se interesează șoferul, întorcându-se spre mine.

Închid ochii și mă strîmb.

Peste o jumătate de oră, rămasă de căruță într-o ploaie torențială, mă întreb unde mi-a fost capul.

Samantha nu-i acasă. Cumva, într-un colțișor al minții, pasămite mi-oi fi spus că dacă n-o găsesc, mă voi duce la Bernard și-i voi cere să aibă milă de mine. Acum, însă, după ce-am dat o mulțime de bani la taxi, nu-mi mai permit o nouă călătorie.

Un firicel de apă mi se scurge pe ceafă. Rochia e learcă, sînt speriată și mă simt oribil, dar încerc să mă conving că totul va fi bine. Îmi imaginez că ploaia va curăța mizeria orașului, luînd-o și pe Peggy cu ea.

Un nou tunet mă face să mă răzgîndesc. Brusc, mă trezesc sub tirul unor ace de gheață. Ploaia s-a transformat în grindină. Trebuie neapărat să găsesc adăpost.

Îmi tîrăsc valiza după colț, unde zăresc vitrina unui mic magazin, aflat la capătul cîtorva trepte care duc în jos. La început, nu sînt nici măcar convinsă că-i un magazin, însă dau cu ochii de un anunț mare, pe care scrie „NU AVEM REST – NICI MĂCAR SĂNU CERETI“. Mă chiorăsc prin geam și văd o etajeră plină cu dulciuri. Deschid și intru.

Un bărbat ciudat, pleșuv și semănînd mai degrabă c-o sfecclă fiartă, șade pe un scaun, în spațele unui geam din plexiglas, în care e o mică deschizătură prin care poți strecura banii pe teighea. Picură apa de pe mine, dar omul nu pare deranjat.

— Cu ce te pot ajuta, fetiço?

Pusă-n încurcătură, mă uit de jur împrejur. Văzut de aproape, magazinul e chiar mai mic decît mi-a părut din exterior. Pereții sînt subțiri, iar în spate, se vede o ușă zăvorîtă. Mă trece un fior.

— Cît costă un Hershey's?

— Douăzeci și cinci de cenți.

Bag mîna în buzunar și scot moneda, după care o strecor în fanta aparatului. Îmi iau ciocolata și-i desfac ambalajul. E cam prăfuit. Brusc, îmi pare rău pentru vînzător. Din cîte se pare, n-are vad bun. Mă întreb cum de supraviețuiește. Imediat însă, mă întreb cum voi supraviețui *eu*. Dacă Samantha nu se întoarce acasă? Dacă se duce la Charlie?

Nu. Musai trebuie să se întoarcă. *Trebuie*. Închid ochii și-o văd sprijinită de birou — „Chiar că ești o vrăbiuță de la țară“, îmi zice.

În secunda următoare, parcă materializat prin puterea voinței mele, un taxi se oprește la colț și din el coboară Samantha. Își strînge servieta la piept, ferindu-și capul de șuvoaiele de apă. Dar se oprește dintr-odată, iar pe chip îi apare o expresie de om înfrînt. De capriciile naturii și, cine știe, poate de altceva.

— Hei!

Smucesc ușa și-o iau la goană în direcția ei, fluturînd brațele.

— Eu sînt!

— Ce?

E puțin speriată, dar își recapătă repede calmul obișnuit.

— Tu, remarcă ea, ștergîndu-și ploaia de pe față. Ce cauți aici?

Storcînd și ultima picătură de încredere ce mi-a mai rămas, ridic din umeri, de parcă n-aș face altceva toată ziua, decît să stau la colț de stradă, în ploaie.

— Mă întrebam dacă...

— Te-a dat afară proprietara.

— De unde știi?

Rîde.

— Valiza și faptul că ești udă pînă la piele. În plus, asta-i soarta tuturor vrăbiuțelor de la țară. Dumnezeuule, Carrie! Ce mă fac cu tine?

Capitolul 8

— Trăiești! strigă L'il, aruncându-se de gîtul meu.

— Sigur că trăiesc, îi confirm eu, ca și când aş fi dată afară din casă în fiecare zi.

Sîntem în faţă la The New School și așteptăm să intrăm.

— Am fost îngrijorată, zice și se dă un pas înapoi, ca să mă examineze din cap pînă-n picioare. N-arăți prea bine.

— Mahmureală. N-am avut încotro.

— Ai terminat povestea?

Rîd. Vocea îmi sună de parcă-a răzuit-o cineva de pe asfalt.

— Nu prea.

— Trebuie să-i povestești lui Viktor ce s-a întîmplat.

— *Viktor*? De cînd îi zici pe nume?

— Așa-l cheamă, nu? mi-o întoarce ea și intră în clădire.

Am fost mai mult decît ușurată s-o văd pe Samantha, care m-a salvat, decizînd să-i dea lui Charlie o „pauză” de-o seară, ca să-l mai țină în suspans. Nu mai spun ce bucurie pe mine cînd am realizat că noaptea liberă a lui Charlie coincidea cu noaptea de petrecere a Samanthei, care a insistat s-o însoțesc. Abia după ce-am descoperit

că noaptea de petrecere a Samanthei însemna, la propriu, *toată* noaptea, am început să mă îngrijorez.

Mai întâi, ne-am dus într-un loc numit One Fifth. Interiorul închipuia un vas de croazieră și, deși, tehnic vorbind, era un restaurant, nu mânca nimeni. Din câte se pare, în restaurantele astea de fițe nu mănâncă nimeni, fiindcă ideea e doar să fii *văzut* în ele. Barmanul ne-a adus ceva de băut, după care doi tipi s-au apucat să ne facă cinste. Ulterior, cineva a propus să mergem la un club, Xenon, unde, pe sub colanții negri, toată lumea era purpurie. Tare ciudat, însă nimeni nu se purta în consecință, iar când, în sfârșit, începusem și eu să mă obișnuiesc, Samantha a găsit alți oameni, care mergeau la un club numit The Saint, așa că ne-am băgat, claie peste grămadă, în taxiuri și-am pornit într-acolo. Tavanul era zugrăvit în culorile cerului, iluminat de becuțe fixate deasupra unui ring de dans ce se rotea precum un disc de vinil, făcându-i pe dansatori să-și piardă, constant, echilibrul. M-am trezit că dansez cu niște tipi cu peruci și i-am pierdut urma Samanthei, dar am regăsit-o, la baie, unde se auzeau oameni care făceau sex. Am dansat urcată pe-o boxă și mi-a sărit un pantof, pe care nu-l mai găseam, iar Samantha m-a obligat să plec așa, desculță, fiindcă-i era foame, și ne-am urcat iar într-un taxi, alături de și mai mulți oameni, Samantha obligându-l pe șofer să oprească, la un moment dat, la o farmacie non-stop din Chinatown, ca să vedem dacă au pantofi. În mod misterios, chiar aveau, însă erau șlapi din bambus. I-am probat, împreună cu o pălărie chinezească, o imagine pe care asistența a considerat-o atât de hilară, încât au dat cu toții buzna să-și

cumpere șlapi și pălării țuguiate. În cele din urmă, am izbutit să ne reîmbarcăm în taxi, care ne-a transportat la o rulotă fast-food, unde am mâncat ouă jumări.

Cred că am ajuns acasă pe la cinci dimineața. Mi-era prea frică să mă uit la ceas, dar deja cîrpeau păsările. Cine să-și fi imaginat că-s atîtea în New York? Mi-am zis că n-o să reușesc să adorm în tîmbălăul ăla, așa că m-am ridicat din pat și m-am apucat de scris. Peste vreun sfert de oră, Samantha a ieșit din dormitorul ei, împingînd pe frunte o măsuță de catifea.

— Carrie, ce faci?

— Scriu.

— Ești bună s-o lași pentru mai tîrziu? Am niște crampe cumplite, zise ea, gemînd. Nu degeaba i se spune „blestemul“.

— Sigur, zic, ușor panicată.

Ultimul lucru pe care mi-l doresc e s-o zgîndăresc sau să-i agravez crampele.

Acum, după ce L'il a tulit-o spre sala de curs, mă năpădesc remușcările. Trebuie să mă apuc de scris. Trebuie să mă fac om serios.

Mi-au mai rămas cincizeci și șase de zile.

O iau la goană după L'il și-o bat pe umăr.

— A sunat Bernard?

Mă privește cu milă, apoi clatină din cap.

Azi, ne vom delecta cu opera lui Capote Duncan. La cît de rău mă simt, numai de asta n-am nevoie. Îmi las capul în palme, gîndindu-mă serios cum voi supraviețui acestui seminar.

— „Ținea lama între degete. O așchie de sticlă. O așchie de gheață. O cale de salvare. Soarele era o lună. Gheața se prefăcu în zăpadă, pe măsură ce ea aluneca ușor – pelerin pierdut în viscol.“

Capote își aranjează ochelarii pe nas și zîmbește, încîntat de propria prestație.

— Mulțumim, Capote, zice Viktor Greene, trîntit într-un scaun din spatele clasei.

— Cu plăcere, răspunde acesta, de parcă ne-ar fi făcut un mare hatîr.

Îl studiez cu atenție, încercînd să-mi dau seama ce văd la el L'il și, zice-se, sute de alte femei din New York, inclusiv fotomodele. Are mîini surprinzător de masculine, genul care par capabile să piloteze o navă, să bată cuie sau să te tragă de pe marginea unei prăpăstii. Păcat că n-are și-o personalitate pe măsură.

— Comentarii pe marginea povestirii lui Capote? ne întreabă Viktor.

Mă întorc și mă uit urît la autor. Da, aș vrea să răspund, „am eu un comentariu: e jalnică!“. De fapt, am senzația c-o să vomit. Nimic nu urăsc mai tare decît poveștile romantice siropoase, despre o fată perfectă de care se îndrăgostesc toți băieții și care, la final, se sinucide. Fiindcă are un destin atît de tragic. Cînd, de fapt, e doar dusă cu pluta. Evident că tipul nu înțelege asta. E orbit de frumusețea și tristețea ei.

Proști mai sînt bărbații.

— Cine ziceai că e fata asta? întreabă Ryan, c-o umbră de scepticism care mă îndreptățește să cred că are aceeași părere ca și mine.

— Sora mea, răspunde Capote, brusc ceva mai țeapăn. Aș fi zis că am lămurit asta, încă de la început.

— Mi-o fi scăpat. Fiindcă, din felul în care scrii despre ea, nu pare a-ți fi soră. Ci o fată de care ești îndrăgostit.

Ryan se ia urît la Capote, deși sînt buni prieteni. Însă așa e regula la seminarul ăsta: odată intrat pe ușă, ești înaintea de toate scriitor.

— Da, sună puțin... incestuos, adaug eu.

Capote se uită la mine. E prima dată când îmi remarcă prezența, dar numai fiindcă e silit s-o facă.

— Asta e ideea povestirii. Dacă nu v-ați prins, nu vă pot ajuta.

— Dar chiar *despre tine* e vorba? nu mă las eu.

— E o ficțiune! Sigur că nu e vorba chiar despre mine.

— Deci, dacă nu e vorba nici de tine, nici de sora ta, bănuiesc c-o putem critica liniștiți, vine replica lui Ryan, în chicotelile sălii. N-aș vrea să fac vreo remarcă negativă la adresa unui membru al familiei tale.

— Un scriitor ar trebui să poată să privească orice aspect din viața sa, cu un ochi critic, intervine L'il. Inclusiv propria familie. Doar se spune că artistul trebuie să-și ucidă tatăl, pentru a avea succes.

— Dar Capote n-a ucis pe nimeni. Încă, precizez eu, iar clasa chicotește.

— Discuția asta e absolut stupidă! sare Rainbow.

E a doua intervenție pe care-a binevoit s-o aibă, la oră, iar tonul îi e blazat, sfidător și superior, menit să ne pună la punct. Care punct pare a fi mult sub cel la care se află ea.

— Oricum, sora e moartă. Ce importanță mai are ce spunem despre ea? Mie povestea mi s-a părut grozavă. M-am identificat cu suferința surorii. Mi s-a părut foarte reală.

— Mulțumesc, zice Capote, de parcă el și Rainbow ar fi doi aristocrați rătăciți în mijlocul unei mulțimi de țărani.

Acum sînt convinsă că Rainbow se culcă cu el! Mă întreb dacă știe de fotomodel.

Capote se așază la loc și mă trezesc că, din nou, mă holbez la el c-o nedisimulată curiozitate.

Din profil, nasul lui are personalitate – o umflătură caracteristică, moștenită din generație în generație – „nasul Duncan” – probabil o pacoste pentru membrele familiei. În combinație cu ochii apropiați, nasul ar da feței un aspect de rozător, însă ochii lui Capote sînt depărtați și, dacă mă uit mai atent, de-o frumoasă nuanță albastru închis.

— L'il, vrei să citești poezia, te rog? șoptește Viktor.

Poezia este despre o floare și modul în care ea influențează trei generații de femei. La final, se lasă tăcerea.

— Minunat, zice Viktor, pornind cu pași tîrșiți către catedră.

— Oricine ar putea s-o scrie, spune L'il c-o modestie veselă.

Am impresia că e singura persoană sinceră de la acest curs, poate pentru că e singura care chiar are talent.

Viktor Greene se apleacă și-și culege rucsacul de pe jos. Nu-mi imaginez ce-ar putea fi înăuntru, în afară de hîrtii, dar greutatea obiectului îl face să se încline periculos de mult într-o parte, precum o barcă în furtună.

— Ne revedem miercuri. Între timp, pentru cei care nu ați predat încă prima povestire, termenul limită e luni. Și, adaugă, cercetînd încăperea, aș vrea să discut cu Carrie Bradshaw, la mine în birou.

Ce? Mă uit spre L'il, întrebîndu-mă dacă n-o ști motivul acestei neașteptate întîlniri, dar ea se mulțumește să ridice din umeri.

Poate că Viktor Greene îmi va spune că n-am ce să caut la cursul ăsta.

Sau *poate* că-mi va spune că sînt cea mai talentată și mai sclipitoare studentă pe care-a avut-o vreodată.

Sau poate... Nu, mă predau. Cine știe ce-o vrea. Fumez o țigară, după care mă îndrept către biroul lui.

Ușa e închisă. Bat.

Se deschide de-un milimetru și primul lucru peste care dau e mustața enormă a lui Viktor, urmată de fața moale și căzută, de parcă pielea și mușchii au abandonat orice încercare de-a se atașa de craniu. Trage de ușă în tăcere, iar eu pășesc într-o cămăruță plină cu hîrtii, cărți și reviste. Ia un teanc de pe scaunul din fața biroului și se uită împrejur, disperat.

— Acolo, zic, arătînd către o moviliță de cărți ceva mai modestă, cocoțată pe locul de lîngă fereastră.

— Da, exact, face el, trîntind hîrțile deasupra, într-un echilibru precar.

Mă așez pe scaunul astfel eliberat, în vreme ce el se trîntește pe locul lui.

— Ei bine, începe Viktor, mîngîindu-și mustața. „E tot acolo!“ îmi vine să țip, dar mă abțin.

— Ce părere ai despre cursul acesta?

— Bună. Foarte bună.

Sînt ferm convinsă că nu fac două parale, însă n-am intenția să-i dau apă la moară.

— De cînd îți dorești să devii scriitoare?

— De cînd eram copil, cred.

— Crezi?

— Știu.

De ce naiba toate conversațiile cu profesorii se învîrtesc în cerc?

— De ce?

Îmi strecor mîinile sub coapse și mă uit în gol. Nu există răspuns la întrebarea asta. „Sînt un geniu și lumea nu poate să existe în afara cuvintelor mele“ sună prea arogant și, probabil, neconform cu realitatea. „Iubesc cărțile și vreau

să scriu marele roman american“ e adevărat, dar, în același timp, e și dorința oricărui student, fiindcă, altfel, ce-ar mai căuta la cursul ăsta? „E vocația mea“ sună mult prea teatral. Pe de altă parte, de ce mi-o fi adresînd întrebarea asta? Nu-și dă singur seama că *ar trebui* să devin scriitoare?

În consecință, nu răspund nimic, ci deschid ochii foarte, foarte larg.

Mișcarea are un efect interesant. Brusc, Viktor Greene pare deranjat de ceva, foindu-se pe scaun, deschizînd și închizînd un sertar.

— De v-ați lăsat mustața asta?

— Ha?

Își acoperă buzele cu degete conice, parcă modelate din ceară.

— Fiindcă vă imaginați că mustața e parte din dumneavoastră?

N-am vorbit niciodată așa cu un profesor, dar nu sîntem chiar la școală. Sîntem la un seminar. Și cine spune că Viktor Greene e stăpînul absolut?

— Nu-ți place mustața?

Stai așa. Viktor Greene e vanitos?

— Ba da, zic, cu gîndul la faptul că vanitatea e o slăbiciune, un călcîi al lui Ahile, și că un om vanitos ar trebui să se dea peste cap să-și ascundă meteahna.

Mă aplec puțin în față, ca să-mi scot în evidență admirația.

— Mustața dumneavoastră e cu adevărat... ăăă, grozavă.

— Găsești?

Doamne, dar e precum cutia Pandorei! De-ar ști el cum facem, eu și Ryan, mișto de mustața lui... Ba am și botezat-o — „Waldo“! Waldo nu-i o mustață de rînd. Se avîntă în tot soiul de aventuri, dar singură, fără Viktor. Se duce la Grădina

Zoologică și la Studio 54. Deunăzi, s-a dus chiar și la Benihana, unde maestrul bucătar l-a confundat c-o halcă de carne și, din greșeală, l-a ciopârțit. Însă Waldo și-a revenit, căci e nemuritor și imposibil de distrus.

— Mustața dumneavoastră, continui eu, e asemenea dorinței mele de-a deveni scriitoare. Face parte din mine. Nu știu cine-aș fi, dacă nu mi-aș dori să scriu.

Această ultimă afirmație e rostită cu multă convingere, atrăgând un semn aprobator din partea lui Viktor.

— Atunci, e bine, zice el.

Zîmbesc, mulțumită.

— Mă temeam c-ai venit la New York ca să ajungi celebră.

Poftim?

Acum m-a băgat în ceață de tot. Ba chiar mă simt puțin insultată.

— Ce legătură are visul meu cu dorința de-a ajunge celebră?

Viktor își umezește buzele, apoi îmi răspunde:

— Unii au impresia că scrisul e o chestie foarte romantică. Fac greșeala să creadă că e o bună metodă de-a deveni faimos. Dar nu este. Scrisul e muncă trudnică, și-atît. Ani și ani de zile de muncă și, chiar și-n condițiile astea, la final, majoritatea tot nu obțin ce-și doresc.

„Așa, ca dumneata?” mă întreb în sinea mea.

— Nu-mi fac griji, domnule Greene.

Trist, Viktor își mîngîie mustața.

— Asta e fost tot? zic și mă ridic.

— Da. Asta a fost tot.

— Mulțumesc, domnule Greene.

Mă uit urît la el, întrebîndu-mă ce-ar avea Waldo de spus.

Dar, cînd ajung pe culoar, tremur.

„Și de ce, mă rog?” întreb mental. De ce n-aș ajunge și eu o scriitoare celebră? Așa, ca Norman Mailer. Sau ca Philip Roth, F. Scott Fitzgerald, Hemingway sau alții asemenea lor. De ce n-aș ajunge și eu ca ei? Adică, la ce bun să te faci scriitor, dacă nu te citește nimeni?

La naiba cu Viktor Greene și The New School! De ce dracului trebuie să-mi dovedesc valoarea, la fiecare pas? De ce nu sînt și eu ca L'il, să mă laude și să mă încurajeze toată lumea? Sau ca Rainbow, care e convinsă că i se cuvine orice? Pun pariu că Viktor Greene n-a întrebat-o niciodată de ce vrea să devină scriitoare.

Dar dacă – îmi zic, tresărind – Viktor Greene are dreptate? În definitiv, *nu* sînt scriitoare.

Îmi aprind o țigară și-o iau din loc,

De ce-oi fi venit eu la New York? De ce mi-oi fi închipuit c-aș putea să reușesc să-mi fac o viață, aici?

Iușesc pasul cît pot de mult și nu mă opresc decît ca să mai aprind o țigară. Pînă ajung pe Strada 16, cred c-am dat gata aproape o jumătate de pachet.

Mi-e rău.

Una e să scrii la ziarul școlii și cu totul alta să te aventurezi în lumea literară din New York. Aici, e cu totul alt nivel. Unul care se apropie de Himalaya! În vîrf sînt cîțiva care au avut succes, ca Bernard, iar la poale, o masă uriașă de visători și aspiranți, ca mine.

Mai există un gen de oameni, cei ca Viktor, care nu se tem să-ți spună verde-n față că n-ai să ajungi niciodată în vîrf.

Arunc mukul de țigară pe trotuar și-l strivesc furioasă. O mașină de pompieri gonește pe bulevard, cu alarma urlînd.

— Mi s-a luat! zbier eu, frustrarea amestecându-mi-se cu vaierele sirenei.

Vreo doi trecători îmi aruncă o privire, dar nu se opresc. Pentru ei, sînt doar o altă nebună de pe străzile marelui oraș.

O pornesc cu pași apăsăți către clădirea unde locuiește Samantha, urc scările din doi în doi, deschid trei încuietori și mă trîntesc pe patul ei. Ceea ce mă face, din nou, să mă simt ca o infractoare. E un pat cu baldachin, acoperit cu o acoperitură neagră și cearșafuri despre care Samantha pretinde c-ar fi din mătase, un material care, zice ea, nu se șifonează. În realitate, sînt croite dintr-un tip de poliester foarte alunecos, așa că trebuie să mă proptesc cu piciorul într-unul dintre stîlpi, ca să nu alunec pe podea.

Înșfac o pernă și mi-o așez pe cap. Gîndul îmi zboară la Viktor Greene și la Bernard. La cît sînt de singură. La cum trebuie să mă ridic mereu, fără ajutor, din prăpastia neagră a disperării și să mă conving că merită să mai încerc o dată. Îmi îngrop fața și mai adînc în pernă.

Poate c-ar trebui să renunț. Să mă întorc acasă. De unde, peste două luni, voi pleca la Brown.

La ideea de-a părăsi New Yorkul, simt că mă sufoc.

Îi voi permite oare lui Viktor Greene să mă convingă să renunț? Trebuie neapărat să discut cu cineva. Dar cu cine?

Fata aia. Cea cu părul roșu. Cea care mi-a găsit geanta. Pare genul de persoană care ar fi în stare să-mi dea un sfat. Urăște viața și, în clipa asta, îi împărtășesc sentimentul.

Cum zisese c-o cheamă? Miranda. Miranda Hobbes. „H-o-b-b-e-s“, îi aud vocea, în minte.

Ridic receptorul și formez numărul.

Capitolul 9

— Toți bărbații sînt o dezamăgire. Indiferent ce zice lumea, îmi declară Miranda Hobbes, uitîndu-se chiorîș la coperta unui număr din *Cosmopolitan*. „Cum să pui mîna pe El și să-l păstrezi“, citește ea cu voce tare, evident dezgustată, apoi așază revista la loc în raft. Chiar dacă ai reuși să pui mîna pe El – nu înțeleg de ce scriu cu literă mare, că doar nu-i Dumnezeu – garantez personal că nu va merita să-l păstrezi.

— De Paul Newman ce zici? o întreb, numărînd patru dolari și întinzîndu-i casierei. El sigur merită păstrat. Joanne Woodward e de părere că da.

— Mai întîi, nimeni nu știe ce se petrece între doi oameni căsătoriți. Și-apoi, omul e actor. Ceea ce înseamnă că e, prin definiție, un narcisist. Ești sigură că știi ce faci? mă întreabă, aruncînd o privire neîncrezătoare la pachetul cu pulpe de pui.

Așez pulpele, orezul și roșia într-o pungă, prefăcîndu-mă că nu-i înțeleg îngrijorarea. De fapt, și eu am dubii în privința cărnii. După ce că e minuscul, supermarketul de unde-l cumpărăm nu sclipește de curățenie. Poate că de asta la New York nu gătește nimeni.

— Nu ești de părere că toți oamenii sînt narcisiști? o întreb. Am o teorie: nimeni nu se gîndește decît la sine. E în natura umană.

— Asta tot natura umană e? mă întreabă la rîndul ei, absorbită de revistele din raft. „Cum să elimini celulita de pe coapse, în treizeci de zile.“ „Buze pupăcibile.“ „Cum să-ți dai seama ce gîndește de fapt.“ Îți zic eu ce gîndește de fapt. *Nimic*.

Rîd, în parte fiindcă, probabil, are dreptate, în parte fiindcă sînt în starea de fericire deplină pe care ți-o dă o nouă prietenie.

E a doua sîmbătă pe care-o petrec la New York și am descoperit un lucru pe care nu ți-l spune nimeni: peste weekend, orașul se golește. Samantha se duce în zona Hamptons, cu Charlie. Pîna și L'il are de gînd să meargă într-o excursie în Munții Adirondack. Mi-am zis că n-o să mă deranjeze asta. Am trecut prin destule aventuri în cursul săptămînii și-n plus, am de lucru.

Și chiar am lucrat, preț de cîteva ore. Apoi, am început să mă simt din nou singură. Am hotărît că există o singurătate specifică New Yorkului, fiindcă, de-ndată ce începi să te gîndești la milioanele de oameni care mănîncă, merg la cumpărături sau la filme și muzee, împreună cu prietenii, realizezi ce deprimant e să nu fii ca ei.

Am încercat s-o sun pe Maggie, care-și petrece vacanța în Carolina de Sud, dar soră-sa mi-a zis că-i la plajă. Am sunat și la Walt. E în Provincetown. L-am sunat pîna și pe tata. Dar n-am auzit decît că probabil sînt foarte entuziasmată că, din toamnă, voi studia la Brown și c-ar mai sta cu mine de vorbă, dar trebuie să ajungă la o întîlnire.

Tare mi-aș fi dorit să-i povestesc despre problemele de la seminarul de *writing*, însă ar fi fost un efort inutil. Pe tata nu l-a interesat niciodată pasiunea mea pentru scris, convins fiind că e o fază pe care-o voi depăși, odată ajunsă la Brown.

Apoi, am căutat prin dulapul Samanthei. Am descoperit o pereche de ghete Fiorucci albastru-neon, după care tînjeam, și chiar le-am probat, însă mi-erau prea mari. Am găsit și-o veche geacă de motociclist, care părea să dateze dintr-o viață anterioară – oricare ar fi fost aceea.

Am încercat iar la Miranda Hobbes. De fapt, de joi încoace, am sunat la ea de trei ori, dar n-a răspuns nimeni. Din fericire, se pare că simbăta nu protestează, căci ridică receptorul încă de la primul apel.

— Alo? Îi aud vocea, în care se ghicește o undă de suspiciune.

— Miranda? Sînt eu, Carrie Bradshaw.

— Ah.

— Mă întrebam... ce faci în clipa asta? Vrei să mergem la o cafea?

— Nu știu.

— Ah, zic dezamăgită.

Bănuiesc c-am înduioșat-o, pentru că mă întreabă:

— Unde locuiești?

— Chelsea.

— Eu sînt pe Bank Street. E o cafenea după colț. Dacă nu trebuie să iau metroul, n-am nimic împotrivă să ne vedem.

Am petrecut două ore la cafenea, descoperind tot soiul de lucruri pe care le avem în comun. Cum ar fi că am frecventat liceele din localitate și că, în copilărie, am fost amîndouă îndrăgostite de o carte intitulată *Consensus*. Cînd i-am spus că o cunosc personal pe autoare, Mary Gordon Howard, a rîs.

— Cumva, am știut că ești genul ăsta.

Și, la încă o cană de cafea, ne-a cuprins treptat sentimentul acela magic, inexprimabil, că ne vom împrieteni.

Pe urmă, ne-am hotărît că ne e foame, dar a trebuit să admitem că n-aveam o para chioară. De aici s-a născut planul meu de-a pregăti cina.

— De ce le fac revistele una ca asta femeilor? mi se plînge Miranda, uitîndu-se urît la *Vogue*. Le creează o stare de nesiguranță. Încearcă să le convingă că nu sînt destul de bune. Și, cînd femeile au senzația asta, ghici ce se întîmplă?

— Ce? întreb, luînd punga cu alimente.

— Bărbații cîștigă. Așa ne țin în lesă, conchide ea.

— Singura problemă cu revistele pentru femei este că sînt scrise de femei.

— Asta nu face decît să demonstreze cît de adînc înrădăcinată e chestia. Bărbații le-au transformat pe femei în complicele lor, împotriva altor femei. De pildă, cînd îți petreci tot timpul gîndindu-te la părul de pe picioare, cum să mai ai vreme să cucerești lumea?

Aș vrea să-i atrag atenția că nu-ți ia mai mult de cinci minute să te razi, ceea ce-ți lasă destul timp pentru cucerirea lumii, dar știu că întrebarea e retorică.

— Ești sigură că pe colega ta de apartament n-o deranjează dacă vin? mă întreabă Miranda.

— Nu e colega mea de apartament. E logodită. Locuiește la prietenul ei. Oricum, momentan e în Hamptons.

— Norocul tău, zice ea, în timp ce urcăm cele cinci etaje.

Pe la al treilea, gîfîie.

— Cum de reziști să faci asta zilnic?

— E mai bine decît să stau la Peggy.

— Din cîte-mi spui, Peggy asta e de coșmar. Oamenii ca ea ar trebui să meargă la psihiatru.

— Probabil că merge deja, dar fără efect.

— Atunci, să-și caute alt psihiatru, găfîie Miranda. I-l recomand pe-al meu.

— Mergi la psihiatru? o întreb c-o tresărire, în vreme ce bag cheia în broască.

— Sigur. Tu nu?

— Nu. De ce m-aș duce?

— Pentru că toată lumea are nevoie de psihiatru. Altfel, ne învîrtim cu toții în aceleași cercuri vicioase.

— Dar dacă nu ai nici un cerc vicios?

Deschid larg ușa și Miranda intră împletiindu-se. Se prăbușește pe sofa.

— Genul ăsta de gîndire e, în sine, un semn rău. Toți avem cîte-o reminiscență nesănătoasă, din vremea copilăriei. Dacă nu rezolvi cumva problema, îți poate distruge viața.

Trag ușa glisantă și intru în micuța bucătărie, unde așez punga cu alimente pe spațiul de cîțiva centimetri al blatului, imediat lîngă minuscula chiuvetă.

— A ta care e? o întreb.

— Mama.

Descopăr o cratiță îndoită, în cuptor, torn niște ulei și aprind unul dintre cele două ochiuri.

— De unde știi chestiile astea?

— Tata e psihiatru. Iar maică-mea, o perfecționistă. Pe vremuri, înainte să plec la școală, mă ținea cîte-o oră să-mi aranjeze părul. De asta l-am tuns și l-am vopsit, de îndată ce-am izbutit să scap de ea. Tata spune că suferă de-un complex de vină. După mine, e doar un caz clasic de narcisism. Totul gravitează în jurul ei. Inclusiv eu.

— Dar e mama ta, zic, așezînd carnea în uleiul încins.

— Și-o urăsc. Ceea ce e OK, fiindcă sentimentul e reciproc. Nu mă încadrez în portretul ei obtuz de fiică ideală. Mama ta?

Ezit o clipă, însă nu-mi pare deloc interesată de răspuns. Se uită la colecția de fotografii pe care Samantha o ține pe bufet, cu zelul unui antropolog care tocmai a dat peste un fragment de ceramică străveche.

— Asta e femeia care locuiește aici? Dumnezeu, e îndrăgostită de sine, sau cum? Toate pozele sînt cu ea.

— E apartamentul ei.

— Nu ți se pare că e ciudat cînd cineva își pune fotografiile peste tot? E ca și cum ar încerca să-și dovedească existența.

— N-o cunosc atît de bine.

— Cu ce se ocupă? rînjește Miranda. E actriță? Fotomodel? Cine și-ar expune cinci fotografii, în bikini?

— Lucrează în publicitate.

— Altă industrie menită să le insufle femeilor un sentiment de nesiguranță.

Se ridică și vine în bucătărie.

— Unde-ai învățat să gătești?

— Am fost nevoită să învăț.

— Mama a făcut o încercare, dar am refuzat. Respingeam orice m-ar fi putut transforma într-o casnică. Dar chestia asta miroase foarte bine, zice, aplecîndu-se deasupra cratiței.

— O să fie foarte bună, o aprob eu, adăugînd două căni cu apă.

După ce dă în fier, pun orezul și roșia, apoi micșorez focul și pun capacul.

— În plus, e și ieftină. Cu doar patru dolari, ne-am făcut o masă copioasă.

— Apropo.

Bagă mîna în buzunar și scoate două bancnote de un dolar.

— Partea mea. Urăsc să rămîn datoare. Tu nu?

Ne întoarcem în living și ne ghemuim, fiecare pe câte-un colț de canapea. Ne aprindem o țigară. Trag fumul în piept, c-un aer gînditor.

— Dacă n-o să reușesc să ajung scriitoare, și va trebui să mă mărit? Dacă va trebui să-i cer bani soțului? N-aș fi în stare. M-aș urî.

— Căsătoriile le transformă pe femei în prostituate, declară Miranda sus și tare. Toată afacerea asta e o ipocrizie.

— Sînt de aceeași părere!

Nu-mi vine să cred c-am găsit pe cineva să-mi împărtășească suspiciunile.

— Dar, dacă le spui asta, oamenii dau să-ți ia gîtul. Adevărul le repugnă.

— Așa pătesc toate femeile care se opun sistemului.

Miranda manevrează țigara cu mișcări stîngace, semn că nu e, de fapt, fumătoare. Cum toți newyorkezii fumează, și-o fi zis să încerce și ea.

— Eu, una, plănuiesc să iau atitudine, precizează tușind.

— Cum adică?

— Încă nu m-am decis. Dar nu va dura mult, zice, mijind ochii. Ai baftă c-o să ajungi scriitoare. Vei avea prilejul să schimbi percepțiile oamenilor. Ar trebui să scrii despre căsătorie și despre ce mare minciună este. Sau despre sex.

— Sex? întreb, stingînd țigara în scrumieră.

— Sex. E cea mai mare ipocrizie imaginabilă. Adică, de cînd te naști, nu auzi decît că trebuie să te păstrezi pentru după ce te măriți. Și despre ce lucru minunat este. Pe urmă, o faci. Și-ți spui: „Asta a fost tot? Despre asta vorbește lumea atît?“.

— Glumești.

— Ei haide, doar ai făcut-o și tu!

— De fapt, n-am făcut-o, zic cu o grimasă.

— Serios? spune ea, mai întâi surprinsă, apoi pe-un ton pragmatic. Ei bine, n-are nici o importanță. N-ai pierdut nimic. Știi ce, dacă n-ai făcut-o încă, îți recomand să te ții departe. Permanent. Știi care partea cea mai proastă? mă întreabă după o pauză. Odată ce-ai apucat s-o faci, trebuie să *continui*, fiindcă asta se așteaptă de la tine.

— Tu de ce-ai făcut-o? zic și-mi mai aprind o țigară.

— Presiunea. Am avut același iubit, dintr-a IX-a pînă-ntr-a XII-a. Dar cred că eram și puțin curioasă.

— Și?

— Totul, cu excepția „lucrului” însuși, e bine și frumos, spune ea fără emfază. „Lucrul” ca atare e înfiorător de plicticos. Asta nu-ți zice nimeni. Că e plictisitor. Și că doare.

— Am o prietenă care a făcut-o, și i-a plăcut de prima dată. Mi-a spus c-a avut și orgasm.

— Cînd a făcut sex? țipă Miranda. Minte! Toată lumea știe că femeile nu pot avea orgasm doar de la contactul sexual.

— Atunci, de ce face toată lumea sex?

— Pentru că sînt obligați! aproape că urlă ea. Apoi, stai întinsă și aștepți să se termine. Singurul aspect pozitiv e că nu durează mai mult de-un minut, două.

— Poate că trebuie s-o faci de mai multe ori, ca să ajungi să-ți placă.

— Nu. Eu am făcut-o de cel puțin douăzeci de ori, și-a fost aproape la fel de rău ca prima oară. O să vezi tu, mă avertizează, încrucișînd brațele. Și nu contează cu cine-o faci. Acum vreo șase luni, am făcut-o c-un alt tip, ca să mă asigur că nu-s eu de vină. A fost oribil.

— Dar dacă ar fi c-un tip mai în vîrstă? întreb, cu gîndul la Bernard. Un tip cu experiență....

— Cît de în vîrstă?

— Treizeci?

— E și mai rău! „Chestia“ lui ar putea fi zbîrcită și nimic nu-i mai scîrbos decît o asemenea priveliște.

— Ai văzut vreodată vreuna?

— Nu. Și sper să nici n-am prilejul.

— Păi, zic rîzînd, și dacă o fac și-mi place? Atunci pe unde scoatem cămașa?

Miranda rînjește, sugerînd că așa ceva e imposibil, apoi arată acuzator către fotografia Samantha.

— Pariez că pînă și ei i se pare plictisitor. După cum arată, pare să-i placă, dar crede-mă pe mine, se prefacă. La fel ca toate femeile de pe planeta asta.

Partea a doua

Plonjînd
în Marele Oraş

Capitolul 10

Bernard!

— M-a sunat! ciripesc de una singură, precum o păsăruică, țopăind de-a lungul Străzii 45, în Theatre District.

Din câte se pare, a sunat la celălalt apartament, iar Peggy l-a informat că nu mai locuiesc acolo și că nu știe unde sînt. După aia, a avut tupeul să-i ceară lui Bernard o audiție pentru noua piesă. Pe un ton rece, acesta i-a sugerat să-l sune pe directorul care se ocupă cu distribuția. Brusc, lui Peggy i-a revenit memoria:

— Stă la o prietenă de-a ei. Cindy? Samantha?

Tocmai mă părăsise orice speranță că mă va suna din proprie inițiativă, cînd Bernard, dragul de el, și-a dat seama cum stau lucrurile și-a pus mîna pe telefon.

— Ne putem vedea mîine, pe la prînz, la teatru?

Are niște idei tare ciudate în privința *rendez-vous*-urilor. Dar e un copil-minune, așa că probabil trăiește după alte reguli.

Theatre District e un loc extraordinar, chiar și-n timpul zilei. Peste tot se văd firmele teatrelor de pe Broadway, restaurante mici și drăguțe, dar și cinematografe deochiate, promițînd spectatorilor „FETE PE VIU“, ceea ce mă face să mă

scarpin în creștet, mirată. Cine ar vrea să vadă unele moarte?

Intru pe Shubert Alley. E o străduță îngustă, dar nu mă pot opri să-mi imaginez cum ar fi să se joace, la teatrul de aici, o piesă scrisă de mine. Într-un atare caz, viața mea ar fi practic perfectă.

Urmînd instrucțiunile lui Bernard, intru pe ușa din culise. Nu-i cine știe ce – un hol neîngrijit, cu pereți din ciment cenușiu și linoleum care a început să se cojească. În dosul unei ferestruici, stă proțăpît un bărbat, care, la vederea mea, deschide gemulețul.

— Bernard Singer? îl întreb.

Gardianul își ridică privirea din ziar, prezentîndu-mi o față ca o hartă marcată cu vinișoare.

— Ați venit să dați probă? mă întreabă, luînd din cui un clipboard.

— Nu, sînt o prietenă.

— A, dumneata ești tînăra. Carrie Bradshaw.

— Exact.

— Mi-a spus c-o să veniți. A ieșit puțin, dar se întoarce repede. A zis c-ar fi bine să vă fac un tur prin culise.

— Da, vă rog!

Teatrul Shubert! Unde s-a jucat premiera la *Audiții pe Broadway*!

— Ați mai fost vreodată pe-aici?

— Nu! țip eu, neputînd să-mi ascund entuziasmul.

— Teatrul a fost înființat de către domnul Shubert, în 1913. Aici, continuă bărbatul, trăgînd o cortină neagră masivă și dînd la iveală scena, în 1939, Katherine Hepburn a jucat în *Poveste din Philadelphia*.

— Chiar pe scena asta?

— În fiecare seară, înainte să-și facă intrarea, stătea chiar pe locul duminical și mă întreba: „Jimmy, cum e sala?” Iar eu îi răspundeam: „Mult mai frumoasă, fiindcă sînteți și dumneavoastră aici, doamnă Hepburn“.

— Jimmy, îl implor eu, aș putea să...

Văzîndu-mi elanul, zîmbește și zice:

— Bine, dar numai o secundă. Persoanele străine n-au voie pe scenă...

Înainte să apuce să se răzgîndească, traversez suprafața acoperită cu scînduri, cercetînd cu privirea sala care se desfășoară dinaintea mea. Cu pași mari, înaintez pînă lîngă luminile de pe margine și mă uit cu nesaț la șirurile de scaune din catifea, la balcoanele și lojele confortabile de pe laturi. O clipă, îmi imaginez că sala geme de lume, venită special s-o admire pe drăguța de mine.

Îmi ridic brațele și strig:

— Salutare, New York!

— O, Doamne.

Aud un rîset gutural și adînc, urmat de aplauze. Îngrozită, mă răsucesc pe călcîie și-l zăresc în culise pe Bernard, cu ochelari de soare, cămașă albă descheiată și espadrile Gucci. Alături, stă persoana care mă aplauda. Pe care-o recunosc de îndată – e Margie Shephard, actrița. Fosta lui nevastă. Ce naiba caută aici? Și ce și-o fi închipuind despre mine, după ce-a fost martoră la mica mea reprezentație?

Răspunsul nu întîrzie prea mult, fiindcă o aud zicînd pe-un ton tăios:

— Văd că s-a născut o nouă stea.

— Nu te ambala, Margie, îi spune Bernard, care are cel puțin bunul-simț să pară nițel călcat pe coadă.

— Bună. Eu sînt Carrie, mă recomand, întinzînd mîna.

Margie îmi face onoarea de-a mi-o strînge, însă fără să-mi întoarcă politețea, convinsă că știu deja cum o cheamă. O să-mi amintesc toată viața senzația pe care mi-au dat-o mîinile ei — degete lungi și fine, o palmă caldă și neșovăitoare. Cine știe, poate că într-o bună zi, o să mă laud c-am cunoscut-o pe Margie Shephard și i-am strîns mîna, într-o experiență fabuloasă.

Cu delicatețe, Margie deschide gura și rîde cu viclenie.

— Măi, măi...

Nimeni nu poate să zică „Măi, măi“ și să scape basma curată, în afară de Margie Shephard. Mă uit la ea ca vițelul la poartă nouă. Tehnic vorbind, nu e o frumusețe, dar posedă un soi de lumină interioară, care te face s-o vezi drept cea mai încîntătoare femeie din lume. Înțeleg perfect de ce Bernard s-a însurat cu ea. Ce nu pricep e de ce *nu* mai e însurat cu ea.

N-am nici o șansă...

— Mă bucur să te cunosc, zice, făcînd ușor cu òchiul către Bernard.

— Asemenea, îngaim eu.

Probabil că mă crede complet redusă mintal.

— Continuăm discuția mai tîrziu, îi spune lui Bernard, făcîndu-i iar cu ochiul.

— Sugestia mea ar fi să n-o mai continuăm deloc, mormăie el.

Din cîte se pare, e la fel de vrăjit de ea ca și mine.

— Te sun eu.

Iarăși zîmbetul acela fermecător și ochii ce par a ști tot.

— La revedere, Carrie.

— La revedere, zic, brusc dezamăgită s-o văd plecînd.

O urmărim amîndoi cum traversează holul cu pași mari și c-o mîna mîngîindu-i ușor ceafa — gest menit să-i amintească lui Bernard de vremurile trecute.

Înghit în sec, pregătindu-mă să-mi cer scuze pentru mica mea reprezentatie, însă, în loc să fie jenat, Bernard mă ia în brațe, mă strînge la piept și mă învîrtește ca un copil, sărutîndu-mă pe obraji.

— Cît mă bucur să te văd, puștoaico! La țanc ai picat! Ți-a zis cineva vreodată că-ți alegi excelent momentul?

— Nu...

— Ei bine, e adevărat. Dacă nu te-aș fi găsit aici, n-aș mai fi reușit să scap de ea. Haide!

Îmi înșfacă mîna și mă trage după el ca un nebun, către cealaltă ieșire.

— Tu ești, scumpo! Am știut de cum te-am văzut.

— Ai știut? îl întreb gîfîind și străduindu-mă să țin pasul, năucită de puseul acesta de adorație neașteptat.

De fapt, la asta speram. Acum însă, că pare îndrăgostit lulea, mi-e puțin teamă.

— Gata cu Margie! Finiș! E vremea să-mi văd de viața mea.

Ieșim pe Strada 44 și-o luăm către Fifth Avenue.

— Ești femeie. Sigur știi unde găsesc niște mobilă!

— Mobilă!? rîd eu. Habar n-am!

— Cineva tot trebuie să știe. Mă scuzați, zice, oprind o doamnă drăguț îmbrăcată și purtînd un șirag de perle, care e cel mai bun loc din zonă, de unde pot cumpăra mobilă?

— Ce fel de mobilă? se interesează ea, de parcă dialogurile cu străinii pe tema asta sînt la ordinea zilei.

— O masă. Și niște cearșafuri. Poate și-o canapea.

— Bloomingdale's, zice femeia și se îndepărtează.

Bernard se uită la mine.

— Ai treabă în după-amiaza asta? Mergi cu mine să cumpărăm mobilă?

— Sigur.

Nu-i chiar prînzul romantic pe care mi-l imaginam, dar ce contează?

Sărim într-un taxi și Bernard îi strigă șoferului:

— La Bloomingdale's! Și repede! Ne trebuie neapărat niște cearșafuri.

Taximetristul zîmbește.

— Vă puneți pirostriile, porumbeilor?

— Nu, dimpotrivă. Îmi „scot“ pirostriile, în mod oficial, îl lămurește Bernard, strîngîndu-mi piciorul.

Cînd ajungem la magazin, începem să alergăm de colo-colo, pe la etajul al cincilea, ca niște puști, probînd paturi, sărind pe canapele și prefăcîndu-ne că sorbim ceai din ceștile de porțelan expuse ca decor. Unul dintre vînzători îl recunoaște pe Bernard („Vai, domnule Singer, ce onoare! Îmi dați un autograf pentru mama, pe chitanța asta?“) și se ține după noi ca un cățel.

Bernard cumpără un set de sufragerie, o canapea din piele cafenie și-un taburet pentru picioare, un șifonier, o grămadă de perne, cearșafuri și prosoape.

— Îmi puteți livra produsele imediat?

— În mod normal, nu, răspunde vânzătorul, zîmbind timid și ușor jenat. Dar, pentru dumneavoastră, domnule Singer, mă voi strădui.

— Și-acum? îl întreb eu.

— Mergem la mine acasă și așteptăm.

— Nu pricep de ce Margie a luat mobila cu ea, îi zic, în vreme ce coborîm agale pe Strada 59.

— Ca să mă pedepsească, probabil.

— Dar credeam că ea a fost cea care a plecat, mă aventurez să remarc, evitînd cu grijă cuvîntul „înșelat“.

— Nu știi cum sînt femeile, vrăbiuțo? Cîntea nu se numără printre virtuțile lor.

— Nu toate femeile. Eu nu m-aș purta niciodată așa. Aș încerca să fiu rezonabilă.

— De aceea ești minunată, fiindcă ești atît de pură.

Încă ținîndu-ne de mîna, intrăm veseli și nepăsători în clădire, fără să-l băgăm în seamă pe urîciosul de portar. „Ha, ți-am făcut-o, amice“! îi zic în gînd. Ajunși în apartamentul lui Bernard, acesta pune un disc cu Frank Sinatra.

— Hai să dansăm! Vreau să sărbătoresc evenimentul.

— Nu pot să dansez pe muzica asta.

— Sigur că poți.

Deschide larg brațele, iar eu îi pun o mîna pe umăr, cum ne-au învățam la orele de dans de societate, pe care obișnuiam să le frecventez acum mii și mii de ani, prin clasa a șaptea. Bernard mă strînge mai tare, respirația lui arzîndu-mi pielea gîtului.

— Îmi place de tine, Carrie Bradshaw. Foarte mult. Crezi c-ar fi posibil să mă placi și tu?

— Sigur că da, chicotesc eu. Dacă nu te-aș plăcea, n-aș mai dansa cu tine.

— Nu cred asta. După mine, ai dansa cu orice bărbat și, cînd te-ai plictisi de el, ai trece la altul.

— Niciodată, zic, răsucindu-mă brusc spre el.

Are ochii închiși și-o expresie de beatitudine pe chip. Încă nu reușesc să descifrez motivele acestei schimbări de atitudine. Dacă aș fi mai naivă, aș crede că e pe cale să se îndrăgostească de mine.

Sau poate că se îndrăgostește de ideea de-a se îndrăgosti de mine. Poate că-și dorește să fie îndrăgostit, iar eu am nimerit la locul și la momentul potrivite.

Brusc, mă cuprinde o stare de agitație. Dacă se întîmplă să-i cad cu tronc, n-aș reuși în veci să mă ridic la înălțimea așteptărilor lui. L-aș dezamăgi. Și ce mă fac dacă vrea să se culce cu mine?

— Vreau să știu ce s-a întîmplat, zic, încercînd să schimb subiectul. Între tine și Margie.

— Ți-am spus deja, murmură el.

— În după-amiaza asta. De ce vă certați?

— Contează?

— Nu, bănuiesc că nu.

— De apartament era vorba. De asta ne certam. Îl vrea înapoi. Am refuzat.

— Vrea și apartamentul!? mă mir eu.

— M-ar fi convins, dacă nu apăreai tu.

Mă ia de mîină și mă rotește de mai multe ori.

— Cînd te-am văzut pe scenă, mi-am zis: E un semn.

— Ce fel de semn?

— Un semn c-a sosit momentul să-mi refac viața. Să cumpăr mobilă. Să transform din nou apartamentul ăsta într-un cămin adevărat.

Îmi dă drumul, dar continui să mă învîrtesc pînă ce, în final, mă prăbușesc pe podea. Rămîn întinsă, camera pustie rotindu-se cu mine, și-o clipă, mă văd într-un azil de nebuni – un spațiu alb, complet lipsit de mobilier. Strîng pleoapele și cînd le deschid iar, zăresc chipul lui Bernard. Are gene frumoase și cîte-o cută în fiecare colț al gurii. În sprînceană dreaptă, i se zărește o mică aluniță.

— Fată nebună ce ești, îmi șoptește, înainte să se aplece să mă sărute.

Mă las purtată de sărut. Gura lui mi-o cuprinde pe-a mea, absorbînd orice urmă de realitate, pînă ce viața pare a se reduce la buzele și limbile noastre și la dansul lor straniu.

Încremenesc.

Brusc, am senzația că mă sufoc. Îl prind pe Bernard de umeri.

— Nu pot.

— Te-am supărat cu ceva?

Buzele lui se lipsesc iarăși de ale mele. Inima mi-o ia razna. O arteră îmi pulsează la gît. Mă răsucesc și mă eliberez. Bernard se așază pe vine.

— Prea mult?

— Un pic, zic, făcîndu-mi vînt cu mîna și rîzînd ușor.

— Nu ești obișnuită cu bărbații ca mine.

— Așa e!

Mă ridic și mă scutur.

De afară se aude un tunet. Bernard se apropie și-mi dă părul la o parte, ca să-mi sărute gîtul.

— Ai făcut vreodată dragoste, pe vreme de furtună?

— Încă nu, chicotesc eu, încercînd să-i tai cheful.

— Poate c-a sosit vremea pentru asta.

O, nu! Chiar acum? A venit oare momentul? Tremur toată. Nu cred că pot. Nu sînt pregătită. Bernard îmi masează umerii.

— Relaxează-te.

Se apleacă și mă mușcă ușor de lobul urechii.

Dacă o facem acum, o să mă compare cu Margie. Mi-i imaginez făcînd sex aici, în apartament. Mi-o imaginez pe Margie sărutîndu-l cu aceeași intensitate ca a lui, așa cum vezi în filme. Apoi, mă văd pe mine întinsă pe-o saltea goală, cu brațele și picioarele desfăcute într-o poziție rigidă.

De ce n-am făcut-o cu Sebastian, cînd am avut prilejul? Aș ști măcar cum să procedez. Nici prin cap nu mi-a trecut că voi ajunge să cunosc pe cineva ca Bernard. Un bărbat în toată firea, care evident presupune că iubita lui a făcut sex în mod regulat și că își dorește să facă asta tot timpul.

— Haide, îmi zice el cu blîndețe, trăgîndu-mă de mîna.

Mă încăpățînez să rămîn nemișcată. Bernard mijeste ochii.

— Nu vrei să facem dragoste?

— Ba da, mă grăbesc să-l contrazic, nevrînd să-i rănesc sentimentele. Doar că...

— Da?

— Am uitat anticoncepționalul.

— Ah, zice, lăsîndu-mi mîna și izbucnind în rîs. Ce folosești? O diafragmă?

— Da, sigur. Ăăăă....

Mă înroșesc toată și dau din cap că da.

— E bătaie de cap. Și destul de murdară. Cu crema aia... Folosești cremă, nu?

— Da.

Mental, derulez banda pînă la orele de educație sexuală din liceu. Invoc dinaintea ochilor

imaginea micului obiect, asemănător unei căciulițe de cauciuc. Dar nu-mi amintesc să ne fi zis ceva de vreo cremă....

— De ce nu treci la pastile? E mult mai ușor.

— Asta intenționez. Da, da, îi confirm eu hotărâtă. Am tot vrut să-mi iau o rețetă, dar...

— Știu. Nu vrei să faci pasul, pînă nu ești sigură că relația e serioasă.

Mi se usucă gîtul. Relația noastră e serioasă? Sînt oare pregătită pentru ea? În secunda doi, Bernard se întinde în pat și dă drumul la televizor. Mi se năzare mie sau pare oarecum ușurat?

— Hai încoa', pisicuțo, mă cheamă, bătînd salteaua lîngă el, apoi, privindu-și mîinile, mă întreabă: crezi că am unghiile prea lungi?

— Prea lungi pentru ce? mă încrunt eu, nelămurită.

— Pe bune.

Îi iau mîna și-mi trec degetele peste palma lui. Are mîini foarte frumoase și elegante, și nu mă pot împiedica să nu mă gîndesc cum ar fi să-mi atingă trupul. Cel mai sexy lucru la un bărbat sînt mîinile. Dacă are mîini de fată, nici nu mai contează cum e restul.

— Da, un pic.

— Ai vrea să le tai și să le pilești?

Ce?

— Pe vremuri, făcea Margie chestia asta, îmi explică Bernard.

Mi se înmoaie inima. E un dulce. Habar n-aveam că un bărbat poate fi atît de intim. Dar nici nu-i de mirare, dată fiind experiența mea amoroasă limitată.

Bernard se duce la baie, să aducă o unghieră și-o pilă. Inspectez încă o dată dormitorul pustiu.

„Săracul Bernard...“, îl compătimesc în gînd, pentru a mia oară.

— Ne curățim ca primatele, zice, după ce se întoarce și se așază în fața mea.

Cu mare grijă, mă apuc să-i tai unghiile. Aud cum răpăie ploaia pe prelata de sub geam, în vreme ce eu plesc cu mișcări ritmice. Combinate cu zgomotul stropilor, mă transpun într-o stare de liniște. Bernard îmi mîngîie brațul, apoi fața aplecată spre mîna lui.

— E frumos, nu?

— Da, îi răspund eu simplu.

— Așa ar trebui să fie mereu. Fără țipete, fără certuri legate de al cui e rîndul să plimbe cîinele.

— Ați avut cîine?

— Un șoricar cu părul lung. A fost primul ei cîine, dar Margie nu s-a ostenit niciodată să-i acorde atenție.

— La fel s-a întîmplat și cu tine?

— Da. Nici mie nu mi-a mai acordat atenție. Nu se interesa decît de carieră.

— Groaznic, îl aprob, pilind fericită o unghie.

Ce femeie s-ar plictisi vreodată de Bernard?

Capitolul 11

A doua zi, mă trezesc c-o idee în minte.

O fi din pricină c-am petrecut mult timp cu Bernard, dar, în sfârșit, mi-a venit inspirația. Știu ce trebuie să fac: voi scrie o piesă de teatru.

Strălucita mea idee are o viață foarte scurtă, de cam trei secunde, fiind înăbușită de o avalanșă de motive ce-o fac imposibilă. Unul ar fi că Bernard va crede că-l copiez. Altul, că oricum n-aș reuși. Sau că Viktor Greene nu-mi va da voie.

Șed turcește pe patul Samanthei și mă strîmb. Un lucru e sigur: trebuie să dovedesc că pot reuși la New York. Problema e cum. Cine știe, poate mă lovește norocul și descopăr o cale. Sau poate mă voi trezi că am niște talente ascunse, de care nici măcar eu nu sînt conștientă. Strîng la piept cuvertura de mătase, precum un naufragiat un colac de salvare. În ciuda temerilor, se pare că viața mea începe să ia avînt în orașul ăsta. Și n-au mai rămas decît șapte săptămîni pînă va trebui să merg la Brown.

Jumulesc un fir de ață. Nu că Universitatea Brown ar avea vreun cusur, dar am fost deja admisă acolo. Pe de altă parte, dacă New Yorkul ar fi un colegiu, aș fi încă la faza de candidatură. Dacă toți oamenii ăștia reușesc să aibă succes în New York, eu de ce-aș fi mai prejos?

Sar din pat și alerg prin casă, așa, de chestie, aruncându-mi hainele cît colo și bătînd la mașină următoarele trei propoziții: „O să reușesc. Trebuie să reușesc. La naiba cu toți“. Apoi, îmi înșfac geanta și zbor pe scări pînă la parter.

Zoresc pe Strada 14, strecurîndu-mă cu îndemînare de slalomist prin mulțime și imaginîndu-mi că tălpile mele nici n-ating pămîntul. Fac dreapta pe Broadway și mă năpustesc în Strand.

Strand e o legendară librărie, unde se vînd tot soiul de cărți second-hand, la prețuri foarte mici. Are un aer învechit, iar vînzătorii își dau mare importanță, de parcă ar fi nici mai mult, nici mai puțin decît păstrătorii spiritului marii literaturi. Asta n-ar fi o problemă, dacă n-ar trebui să ai de-a face cu ei. În cazul în care te uiți după o carte anume, n-o găsești fără ajutorul lor.

Îl agăț pe-un tip deșirat, îmbrăcat într-un pulover cu petice în coate.

— Aveți *Moartea unui comis voiajor*?

— Firește, zice omul, încrucișînd brațele.

— Dar *Importanța de-a fi Onest*? Și cumva *The Little Foxes*? *The Women*? *Orașul nostru*?

— Ușurel. Mă luați drept vînzător de pantofi?

— Nu, mormăi eu, urmîndu-l printre rafturi.

După vreun sfert de oră de căutări, găsește în sfîrșit piesa lui Clare Boothe Luce, *The Women*. La capătul rafturilor, îl zăresc pe Ryan, de la cursul de *writing*. E cu nasul în volumul *Swann*, scărpinîndu-se în creștet și dînd din picior, de parcă e complet depășit de textul lui Proust.

— Salut!

— Salut! răspunde Ryan, închizînd cartea. Ce vînt te-aduce pe-aici?

— Vreau să scriu o piesă. Și mi-am zis că, mai întîi, ar trebui să citesc cîteva, adaug, arătînd către micul teanc de volume pe care-l țin în brațe.

— Bună idee, râde el. Cea mai bună metodă de-a evita să scrii e să citești. Așa, măcar *te prefaci* că lucrezi.

Îmi place de Ryan. Ca persoană, pare de treabă, spre deosebire de amicul lui, Capote Duncan.

Plătesc cărțile și, când mă întorc, observ că Ryan e tot acolo. Are aerul cuiva care nu prea știe ce să facă.

— Vrei să mergem la o cafea? mă întreabă.

— Sigur.

— Tre' să-mi omor timpul vreo două ore, înainte să mă întâlnesc cu logodnica mea.

— Ești logodit?

Nu poate să aibă mai mult de douăzeci, douăzeci și doi de ani. Îmi pare prea tânăr pentru înșurătoare.

— E fotomodel.

Își scarpină obrazul, ca și când ar fi mîndru, dar și jenat de profesia fetei.

— Am fost întotdeauna de părere că, dacă o femeie ține morțiș, dar morțiș, să faci ceva, atunci e mai sănătos să nu te opui. Pe termen lung, viața ți-e mai ușoară.

— Deci, tu *nu vrei* să te însori cu ea?

Ryan zîmbește stingherit.

— Dacă mă culc c-o femeie de zece ori, cred c-ar trebui să mă însor cu ea. Nu mă pot abține. E prea ocupată, că ne-am fi căsătorit pîn-acum.

Coborîm pe Broadway și intrăm într-un fast-food unde se vînd hamburgeri.

— Tare-mi doresc să găsesc și eu un tip ca tine, îi zic în glumă. Unul care să nu crîcnească în fața mea.

— Și, nu reușești? mă întreabă, privindu-mă lung și confuz.

— Nu cred că sînt genul care să strunească bărbații.

— Mă mir, spune, luînd furculița și testîndu-i dinții pe degetul mare, cu gîndurile aiurea. Ești foarte sexy.

Pe față îmi înflorește un zîmbet larg. Replica asta, spusă de un bărbat, e numai bună de folosit la agățat. Însă Ryan nu pare să aibă vreun gînd ascuns. Cred că e genul de om care spune exact ce gîndește, fiind apoi stupefiat de consecințe.

Comandăm cafea.

— Cum v-ați cunoscut? Tu și logodnica ta.

— Capote ne-a făcut cunoștință, zice el, bălăngănind din picior.

— Care-i treaba cu tipul ăsta?

— Să nu-mi spui că te interesează și pe tine.

— Glumești? zic și-i arunc o căutătură urîță. Nu-l suport. Umblă vorba că se țin femeile cîrd după el...

— Știu, mă aprobă Ryan, dînd din cap. Și nici măcar nu-i vreun Făt-Frumos.

— Arată ca tipii de care orice fată se amorezează în clasa a șasea, deși nimeni nu pricepe de ce.

— Credeam că *eu* fac parte din categoria asta, hohotește Ryan.

— Da?

— Oarecum.

Am deja imaginea în minte: Ryan, la doisprezece ani – o claie de păr negru, ochi albaștri strălucitori. Ce mai, un Don Juan adolescent.

— Nu mă mir că ești logodit c-un fotomodel.

— Cînd ne-am cunoscut, nu era. Studia la medicină veterinară, la asistente.

Sorb puțin din cana de cafea.

— Asta e profesiunea standard pentru fetele care nu știu ce vor în viață, dar care „iubesc” animalele.

— Tristul adevăr.

— Cum de s-a făcut fotomodel?

— A fost descoperită. A venit la New York să mă vadă. La Bergdorf's, un tip se apropie de ea și-i dă o carte de vizită.

— Și n-a rezistat ispitei.

— Nu-i ăsta visul oricărei femei? Să devină fotomodel?

— Nu. Dar orice bărbat vrea să iasă c-un fotomodel.

Ryan chicotește răutăcios.

— Ar trebui să vii și tu la petrecerea din seara asta. O să fie o prezentare de modă a unui designer faimos. Becky e unul dintre modele. Vine și Capote.

— Capote? pufnesc eu disprețuitor. Cum aş putea să refuz?!

Totuși, îmi scriu adresa pe-un șervețel.

După ce mă despart de Ryan, trec pe la biroul lui Viktor Greene, să-i povestesc despre noul și entuziastul meu plan de-a scrie o piesă. Dacă o să mă vadă așa pornită, n-o să mai aibă încotro și-o să mă lase.

Ușa e larg deschisă, de parc-ar aștepta pe cineva. Intru fără menajamente. Speriat, Viktor mormăie și-și mîngîie mustața. Nu mă invită să iau loc, așa că rămîn în fața biroului.

— M-am hotărît în ce va consta proiectul meu.

— Da? mă întreabă el precaut, ochii alunecîndu-i dincolo de mine, către hol.

— O să scriu o piesă de teatru!

— Foarte bine.

— Nu vă deranjează? Nu-i nici nuvelă, nici poezie...

— Cîtă vreme e despre familie, nu, precizează el la iuțea.

— Asta e subiectul, încuviințez eu. Mă gîndesc să scriu despre un cuplu. Sînt căsătoriți de cîțiva ani și se urăsc de moarte...

Viktor mă privește fără vreo expresie anume, semn că nu mai are nimic de adăugat. După o clipă de stînjeneală, zic:

— Mă apuc imediat de treabă.

— O idee excelentă.

E deja limpede c-ar prefera să mă vadă plecînd. Fac cu mîna și ies.

Pe hol, mă ciocnesc de L'il.

— Carrie! exclamă ea, înroșindu-se.

— Vreau să scriu o piesă, o anunț plină de entuziasm. Viktor zice că e OK.

— Mă bucur pentru tine. Abia aștept s-o citesc.

— Mai întîi trebuie s-o scriu.

L'il se trage într-o parte, încercînd să mă ocolească.

— Ce planuri ai în seara asta? mă grăbesc s-o întreb. Vrei să iei cina cu mine și cu prietena mea, Miranda?

— Mi-am plăcea tare mult, dar...

Viktor Greene iese din birou și privirea lui L'il se îndreaptă către el.

— Sigur? insist eu. Miranda e o tipă foarte interesantă. Și mergem la un local din alea foarte ieftine, cu specific indian, de pe Strada 6. Miranda zice că știe care-i cel mai bun...

L'il clipește, de parcă s-ar strădui să-și concentreze din nou atenția asupra mea.

— Bine. Cred că aș putea...

— Ne vedem la opt și jumătate, la intersecția Broadway cu 14. După asta, mergem la petrecere, adaug peste umăr.

Îi las pe Viktor și L'il holbîndu-se la mine, ca și cînd aș fi o hoată care, din senin, s-a decis să-i lase în pace.

Capitolul 12

Scriu cam trei pagini din piesă. E despre Peggy și iubitul ei – tipul care a făcut pozele alea deocheate – pe care l-am botezat Moorehouse. Peggy și Moorehouse se ceartă pe tema hîrtiei igienice. Mi se pare foarte amuzat și foarte credibil – adică, știți vreun cuplu să nu se fi luat la harță din pricina hîrtiei igienice? – și sînt chiar mulțumită de cum progresează lucrurile.

La opt, trec s-o iau pe Miranda. Are mare noroc cu mătușa ei, care locuiește într-o căsuță dărăpănată, cu patru etaje și-o pivniță, și care-a luat-o în gazdă. Pivnița are intrare separată și două ferestre, puțin sub nivelul trotuarului. Ar fi minunată, dacă n-ar fi veșnic întunecoasă și umedă.

Sun la ușă, cu gîndul la faptul că-mi place teribil să-mi vizitez prietenii și la ritmul frenetic și haotic în care-mi trăiesc viața, neștiind niciodată ce urmează să se întîmple. Miranda îmi deschide, cu părul încă ud după baie.

— Nu sînt gata.

— E-n regulă.

Trec pe lîngă ea și mă trîntesc pe-o canapea străveche, acoperită cu o cuvertură de damasc ponosit. Pe vremuri, acum vreo treizeci de ani, mătușa Mirandei fusese o femeie bogată. Dar

soțul ei o părăsise pentru alta, lăsînd-o și fără un ban. Singura ei avere era casa. S-a angajat chelneriță, plătindu-și astfel studiile. Acum e profesoară de studii feministe, la Universitatea din New York. Apartamentul e plin ochi cu tot soiul de cărți: *Femei, cultură și societate* sau *Femeile: o perspectivă feministă*. După mine, ele dau farmec locului. Samantha n-are decît niște cărți de astrologie, autoeducare și un volum din *Kama Sutra*. Altfel, citește mai mult reviste.

Miranda se duce la ea în cameră, să se schimbe. Îmi aprind o țigară și inspectez într-o doară biblioteca, din care scot o carte de Andrea Dworkin. Se deschide și citesc următoarele: „un obiect oarecare, ud, ponosit și fără vlagă, spermă uscată pe pielea ta, urina lui prelingîndu-se pe picioarele tale...”

— Ce-ai acolo? face Miranda, trăgînd cu ochiul. A, îmi place la nebunie cartea asta!

— Serios? Tocmai am citit pasajul cu sperma uscată pe pielea cuiva....

— Dar pasajul în care iese mustind și se scurge pe picior?

— Zice aici că e pipi.

— Spermă, pipi, care-i diferența? ridică ea din umeri. E la fel de greșos. Te-ai mai văzut cu tipul ăla? mă întreabă, înșfăcînd o geantă maronie.

— „Tipul ăla” are și el un nume. Bernard. Și, da, ne-am întîlnit. Sînt îndrăgostită lulea. Ne-am dus la un magazin de mobilă.

— Aha, deci te-a transformat deja în sclava lui.

— Ne-am distrat și noi puțin, i-o tai eu.

— A încercat să se culce cu tine?

— Nu, răspund pe-un ton ușor defensiv. Mai întîi, trebuie să-mi iau pilule contraceptive. În

plus, am decis să nu mă culc cu el pînă ce nu împlinesc optsprezece ani.

— O să-mi însemn în calendar. „Ziua de naștere a lui Carrie și cea în care și-a pierdut virginitatea“.

— Poate ți-ar plăcea să vii și tu. Să-mi faci galerie.

— Bernie ăsta știe că plănuiești să-l folosești pentru montă?

— Din cîte știu eu, „montă“ e un termen folosit numai pentru reproducere. Și nu plănuiesc asta.

— Atunci, „fraier“ ar fi un cuvînt mai potrivit.

— Bernard nu e fraier, zic eu pe un ton amenințător. E un dramaturg celebru...

— Bla, bla, bla.

— Și sînt convinsă că „fapta“ îi e mai puternică decît vorba.

— Ai face mai bine să nu-ți pierzi speranța asta, zice Miranda, ridicînd degetul arătător și coborîndu-l ușurel, în formă de cîrlig, moment în care izbucnim în rîs.

— Ce-mi plac prețurile astea, remarcă L'il, parcurgînd meniul.

— Și mie, încuviințează Miranda mulțumită. Poți să mănînci o masă ca lumea, cu numai trei dolari.

— Iar berea e cincizeci de cenți, adaug eu.

Stăm la masă, în restaurantul indian de care ne-a tot povestit Miranda, deși n-a fost tocmai ușor de găsit. Ne-am tot învîrtit prin cartier, trecînd de trei ori pe lîngă niște restaurante identice, pînă ce ea a insistat că ăsta e locul cu pricina. Semnul distinctiv erau trei pene de păun într-o vază de la geam. Fetele de masă sînt din plastic,

în carouri roș-albe. Cuțitele și furculițele sînt minuscule. Aerul e greu și umed.

— Îmi amintește de-acasă, zice L'il.

— Locuiești în India? o întreabă Miranda uluită.

— Nu, prostuț. În Carolina de Nord! Restaurantul ăsta, explică ea, seamănă leit cu unul dintre locurile amenajate pentru grătar, pe lîngă șosea.

— Șosea?

— Autostradă, îi traduc eu.

Sper ca seara să nu continue în felul ăsta. Miranda și L'il au fiecare o personalitate puternică, așa c-am presupus că se vor plăcea. Tare mi-aș dori să fie prietene, fiindcă-mi lipsește gașca de acasă. Uneori, am senzația că viața mea s-a schimbat pînă într-atît, încît fiecă zi e ca o vizită pe altă planetă.

— Ești poetă? o întreabă Miranda.

— Da. Tu?

— Miranda urmează un curs de studii feministe, mă bag eu.

— Fără supărare, zîmbește L'il, dar la ce-o să-ți folosească asta, în viitor?

— La orice, zice Miranda, uitîndu-se urît și întrebîndu-se, probabil, la ce-ți poate folosi o diplomă în literatură.

— Miranda e implicată într-o acțiune importantă. Un protest împotriva pornografiei. Și e voluntar la un adăpost pentru femeile agresate.

— Aha, ești feministă, remarcă L'il.

— Nici prin minte nu mi-ar trece să fiu altceva.

— Și eu sînt feministă. Cred că fiecare femeie ar trebui să fie..., mă bag și eu.

— Dar asta înseamnă că urăști bărbații, observă L'il, luînd o gură de bere și uitîndu-se fix la Miranda.

— Și ce dacă?

Nu-i a bună.

— Eu nu urăsc toți bărbații, doar pe unii dintre ei, zic, încercînd să mai destind atmosfera. Mai ales pe cei care nu-mi întorc sentimentele.

L'il îmi aruncă o privire tăioasă, semn că e hotărîtă să se ia de ciuf cu Miranda.

— Dacă urăști bărbații, cum te mai măriți? Cum poți să faci copii?

— Pari convinsă de faptul că unica menire a unei femei e să se mărite și să aibă copii, răspunde Miranda, c-un surîs superior.

— N-am spus asta, vine replica lui L'il, care e foarte calmă. Doar pentru că ești căsătorită și ai copii nu înseamnă că ăsta e singurul tău scop în viață. Poți să te ocupi și de altele, dar să fii și mamă.

— Excelent răspuns, remarc eu.

— După mine, e profund greșit să-ți dorești să naști un copil în lumea asta patriarhală, răspunde Miranda înțepată.

Tocmai cînd discuția e pe cale să deraieze, chelnerul ne aduce porțiile de samosa. Mă grăbesc să înșfac un pateu, pe care-l înmoi într-un sos roșu și-l îndes în gură.

— Fantastic! exclam, în vreme ce-mi dau lacrimile și-mi ia foc limba.

Flutur disperată mîna, întinzîndu-mă după un pahar cu apă, în hohotele de rîs ale celor două.

— De ce nu mi-ai zis că sosul e picant?

— Pentru că nu m-ai întrebat, chicotește Miranda. Te-ai și înfipt în el. Mi-am spus c-oi ști tu ce știi.

— Știam!

— Asta se referă și la sex? întreabă ea răutăcioasă.

— De ce nu mai vorbește nimeni decît despre sex?

— E un subiect pasionant, explică L'il.

— Ha! Uite pe cineva care urăște sexul, zic și arăt către Miranda.

— Numai partea de „contact sexual“, se apără aceasta, făcînd ghilimele în aer. De fapt, de ce i-o zice așa? Sună de parcă ar fi un soi de interacțiune, un dialog. Și nu e. E vorba de penetrare, pur și simplu. Nici vorbă de vreo reciprocitate.

Sosesc și felurile de curry. Unul e alb și lăptos. Celelalte două sînt cafeniu și roșu, și arată periculos. Iau o lingură de curry alb. L'il îi oferă Mirandei un pic din cel cafeniu.

— Dacă știi ce să faci, chiar *asta* se presupune c-ar trebui să fie – un dialog, îi spune ea.

— Cum adică? întreabă Miranda, total sceptică.

— Penisul și vaginul comunică.

— Exclus, intervin eu.

— Mi-a spus mama, insistă L'il. E un gest de dragoste.

— E un gest de agresiune, obiectează Miranda, din ce în ce mai pornită. Penisul zice „Lasă-mă să intru“, iar vaginul spune „Dispari de-aici, ticălosule“.

— Sau, poate că zice „Grăbește-te“, adaug eu. L'il își șterge ușor buzele și zîmbește.

— Asta e problema. Dacă ești convinsă că va fi oribil, chiar așa va fi.

— De ce? îi cer eu lămuriri, cufundînd furculița în curry-ul roșu, să văd cît e de picant.

— Încordarea. Dacă ești tensionată, lucrurile merg mai greu. Și mai dureros. De asta femeia

ar trebui să aibă orgasm prima, precizează L'il foarte nonșalant.

Miranda își termină berea și comandă imediat încă o sticlă.

— O tîmpenie mai mare nici c-am auzit. Cum îți dai seama dacă-ai avut orgasmul ăsta minune?

L'il izbucnește în rîs. Eu înghit în sec și preiau întrebarea:

— Da... Cum?

L'il se lasă ușurel în scaun și-și ia o mutră de profesoară.

— Glumiți, nu?

— Eu nu, zic, uitîndu-mă la Miranda, care însă nu pare a dori să audă răspunsul.

— Trebuie să-ți cunoști bine corpul, ne destăinuie L'il, cam criptic.

— Adică?

— Masturbarea.

— Bleaaaaah!

Miranda își astupă urechile.

— Masturbarea nu e un cuvînt de rușine, o ceartă L'il. E parte dintr-o viață sexuală sănătoasă.

— Tot maică-ta ți-a zis chestia asta? întreabă Miranda.

— Mama e asistentă medicală, o lămurește L'il, ridicînd din umeri. Cînd vine vorba de sănătate, nu e adepta discursurilor pe după deget. Mi-a spus că o sexualitate sănătoasă e pur și simplu parte a unei vieți sănătoase.

— Măi să fie! exclam eu, impresionată.

— A participat la acțiuni de conștientizare, la începutul anilor '70, continuă L'il. La care femeile se adunau într-un cerc, ținînd fiecare cîte-o oglindă...

— Aha.

Bănuiesc că asta explică totul.

— Acum e lesbiană, adaugă L'il pe un ton foarte natural.

Miranda deschide gura, de parcă ar da să spună ceva, dar se răzgîndește. E prima dată cînd rămîne fără replică.

După cină, L'il se scuză că nu poate să vină la petrecere, fiindcă o doare capul. Nici Miranda nu vrea să meargă, dar îi atrag atenția că, dacă se duce acasă, o să lase impresia că e bosumflată.

Petrecerea e la intersecția dintre Broadway și Strada 17, într-o clădire care a fost pe vremuri bancă. Un paznic ne îndrumă să luăm liftul pînă la etajul al patrulea. Îmi zic că trebuie să fie o petrecere cu mulți invitați, de ni se permite să intrăm așa de ușor.

Ușile alunecă în lături, dînd la iveală un spațiu alb, ai cărui pereți sînt decorați cu desene ciudate. În timp ce admirăm locul, un ins mărunț și rotunțor, cu păr de culoarea untului, vine grăbit spre noi, radiind de fericire.

— Eu sînt Bobby, se recomandă el, întinzîndu-mi mîna.

— Carrie Bradshaw. Și Miranda Hobbes.

Miranda îi adresează lui Bobby un zîmbet cam țeapăn, în vreme ce acesta mijește ochii, încercînd să-și dea seama ce hram purtăm.

— Carrie Bradshaw, repetă el, parcă încîntat să mă cunoască. Și, cu ce te ocupi?

— De ce-o fi asta prima întrebare pe care ți-o adresează toată lumea? mormăie Miranda.

Îi arunc o privire, ca să știe că sînt total de aceeași părere, și răspund cu îndrăzneală:

— Sînt dramaturg.

— Dramaturg! Minunat. Scriitorii mi-s tare dragi. Tuturor, de altfel. Și eu am scris, înainte să devin pictor.

— Ești pictor? face Miranda, ca și când afirmația lui Bobby e greu de crezut, dar el n-o bagă în seamă.

— Neapărat trebuie să-mi spui câteva titluri de-ale tale. Poate-am și văzut ceva...

— Mă îndoiesc, ezit eu, fiindcă nu mă așteptam să presupună c-am și scris vreo piesă, dar dacă am intrat în horă, cred c-ar fi mai bine să joc.

— Pentru că n-a scris nici o piesă! izbucnește Miranda.

— De fapt, — zic și-i arunc o privire tăioasă — tocmai m-am apucat de una.

— Fantastic! Când e gata, o punem în scenă chiar aici.

— Serios?

Bobby ăsta e probabil nebun.

— Firește, se laudă el, conducându-ne către mijlocul încăperii. Mă ocup de tot soiul de producții experimentale. E o conexiune... o conexiune, repetă savurînd sonoritatea cuvîntului, între artă, modă și fotografie. Încă n-am montat piese de teatru, dar mi se pare un lucru foarte nimerit. Am putea invita spectatori de toate genurile.

Pînă să apuc să procesez ideea, Bobby își croiește deja drum prin mulțime, cu Miranda și subsemnata pe urmele sale.

— O știți pe Jinx, designerul de modă? În seara asta își prezintă noua colecție. O să vă placă teribil de ea, insistă Bobby, parcîndu-ne dinaintea unei femei cu aspect înfricoșător — păr lung, negru-albăstrui, o sută de straturi de rimel

pe gene și ruj negru – care tocmai se apleacă să-și aprindă o țigară cu marijuana, dar e întreruptă de apariția noastră. Jinx, draga mea! exclamă Bobby, ceea ce e extrem de ironic, dat fiind că Jinx nu-i, în mod evident, dragă nimănui. Ea este – pauză, cât își frământă mintea să-și amintească numele meu – Carrie. Împreună cu prietena ei, adaugă, indicînd-o pe Miranda.

— Încîntată de cunoștință, zic. Abia aștept să vă admir creațiile.

— Asemenea, replică ea, trăgînd un fum și ținîndu-l în plămîni. Dacă nenorocitele alea de modele nu vin curînd... urăsc manechinele, tu nu?

Jinx ridică mîna stîngă, etalînd un soi de dispozitiv din metal, din care-i ies degetele.

— Box din alamă, ne explică ea. Să nu cumva să vă luați de mine.

— Nici gînd, o asigur, cercetînd încăperea, disperată să găsesc o cale de scăpare; într-un colț, îl depistez pe Capote Duncan. Trebuie s-o șterg, îi zic Mirandei, tocmai l-am zărit pe-un amic de-al meu...

— Ce amic?

Doamne, că stîngace mai e cînd vine vorba de petreceri! Nu-i de mirare că refuzase să mă însoțească.

— Unul pe care, în clipa asta, sînt tare fericită să-l văd.

O minciună sfruntată, evident, dar cum Capote Duncan e unica persoană pe care-o cunosc pe-aici, mă mulțumesc cu el.

În vreme ce înaintăm prin mulțime, mă întreb dacă traiul la New York îi face pe oameni să se țicnească, sau dacă nu cumva erau deja țicniți și orașul îi atrage precum pe muște mierea.

Capote e rezemat de-un aparat de aer condiționat și discută aprins c-o fată de înălțime potrivită și c-un nas dintre acelea ridicate la vîrf, ca un rîtușor. Are o claie de păr blond și ochi căprui, ceea ce-i dă un aspect interesant, și devreme ce-o văd în compania lui Capote, presupun că-i unul dintre manechinele rătăcitoare despre care vorbea Jinx.

— O să-ți dau o listă de lecturi, îi zice Capote. Hemingway. Fitzgerald. Și Balzac.

Mai că-mi vine să vomit. Capote o tot ține întruna cu Balzac, unul dintre motivele pentru care nu-l suport. E așa de arogant.

— Bunăăă! îi salut eu cu voce cîntată.

Capote întoarce brusc capul, ca și cînd s-ar aștepta la un invitat-surpriză. Văzîndu-mă, îi pică falca. Pare să dea o scurtă luptă interioară, de parcă ar prefera să mă ignore, însă educația de gentleman sudist nu-l lasă. Într-un final, izbuște să schițeze un zîmbet.

— Carrie Bradshaw, zice c-o voce tărăgănată. Nu știam că vii și tu.

— N-aveai cum să știi. M-a invitat Ryan.

La auzul numelui, fata cu aspect de fotomodel ciulește urechile, iar Capote oftează.

— Ea e Becky. Logodnica lui Ryan.

— Ryan mi-a povestit multe despre tine, îi zic, întinzîndu-i mîna, pe care mi-o strînge cam leșinat, după care face o figură de parcă-ar sta să-i dea lacrimile și fuge.

— Frumos, n-am ce spune, mă ceartă Capote c-o expresie acuzatoare.

— Dar ce-am făcut?

— Tocmai mi-a zis că vrea să-i dea papucii lui Ryan.

— Serios? chicotesc eu răutăcios. Și eu, care-mi imaginam că vrei să-i cultivi creierașul. Știi, cu lista de lecturi.

Chipul îi împietrește o secundă, apoi o pornește după Becky, nu înainte să-mi spună:

— N-a fost o remarcă inteligentă, Carrie.

— La tine, ăsta-i esențialul, să fii inteligent, nu? strig după el.

— Mi-a făcut plăcere! strigă și Miranda sarcastic.

Din nefericire, acest schimb de replici a fost picătura care-a umplut paharul. Acum, Miranda insistă să mergem acasă. Dată fiind mitocănia lui Capote, nici eu nu mai vreau să stau.

Mi-e ciudă că n-am apucat să vedem prezentarea de modă. Pe de altă parte, mă bucur că l-am cunoscut pe Bobby ăla. Pe drumul spre casă, luminat de becurile gălbui, o țin întruna despre piesă și despre cât de mișto ar fi să se joace la Bobby, pînă ce Mirandei îi cedează nervii și-mi zice:

— Scrii odată blestemăția aia?

— Vii la prezentare?

— De ce n-aș veni? Nu punem la socoteală prostia crasă a lui Bobby și-a amicilor lui. Și Capote Duncan... cine dracului se crede?

— E un mizerabil și jumătate, o liniștesc, amintindu-mi de expresia furioasă de pe chipul lui.

Zîmbesc. Brusc, îmi dau seama că-mi face mare plăcere să-l înfurii pe Capote.

Mă despart de Miranda, cu promisiunea c-o voi suna mîine. Cînd intru în clădire, pot să jur că aud telefonul Samanthei sunînd de se aude pînă la parter. Pentru mine, țîrîitul telefonului e precum o chemare la arme, așa că urc scările,

cîte două odată. Pe la al zecelea apel, telefonul amuțește, însă reîncepe imediat să sune. Dau buzna în casă și-l înșfac de unde a alunecat, sub canapea.

— Alo? zic, abia trăgîndu-mi sufletul.

— Ce planuri ai pentru joi seară? se aude vocea Samanthaî însăși.

— Joi seară? repet eu ca o toantă.

Cînd e joi seară? A, da, corect – e poimîine.

— Habar n-am.

— Aș vrea să mă ajuți c-o treabă. Împreună cu Charlie, dăm o mică serată intimă, la el acasă.

— Mi-ar plăcea mult să vin! izbucnesc, imaginîndu-mi că sînt invitată. Pot să-l aduc și pe Bernard?

— Nu cred că-i o idee prea bună.

— De ce?

— Nu mă înțelege greșit, toarce ea ca o pisică, însă ajutorul de care-ți vorbeam se referă la gătit. Doar ai zis că știi să gătești, nu?

— Posibil, mă încrunt eu. Dar...

— Eu habar n-am. Și n-aș vrea să afle Charlie.

— Deci, o să stau la bucătărie toată seara.

— Mi-ai face o imensă favoare, gîngurește ea. Mi-ai promis c-o să-mi faci o favoare, cînd te voi ruga.

— Adevărat, recunosc fără tragere de inimă și încă puțin sceptică.

— Uite, adaugă ea, punînd o presiune suplimentară, dacă e așa un mare efort, îți propun un tîrg: o seară de gătit contra unei perechi de pantofi, oricare.

— Dar porți un număr mai mare.

— Poți îndesa niște șervețele în vîrf.

— Ce zici de ghetete Fiorucci? sugerez eu șireată.

Samantha tace o clipă, rumegînd ideea, apoi se învoiește:

— A, de ce nu? Doar îl pot convinge oricînd pe Charlie să-mi cumpere altele. Mai ales după ce-o să descopere ce bucătăreasă fantastică sînt.

— Da, mormăi, în vreme ce Samantha își ia la revedere.

Cum de-am nimerit în încurcătura asta? Tehnic vorbind, știu să gătesc, dar n-am gătit niciodată decît pentru prieteni. Cîți invitați o să aibă la serata asta intimă? Șase? Șaisprezece?

Sună iar telefonul. Probabil e tot ea, să discutăm despre meniu.

— Samantha? întreb precaută.

— Cine-i Samantha? se miră o voce familiară, de la celălalt capăt al firului.

— Maggie!

— Care-i treaba? Am încercat să te sun, dar o zgripturoaică mi-a zis că nu mai stai acolo. Pe urmă, soră-ta mi-a spus că te-ai mutat...

— Poveste lungă, o lămuresc, instalîndu-mă pe canapea, la o șuetă.

— Mi-o povestești mîine, că vin la New York!

— Da?

— Soră-mea și cu mine sîntem în vizită la rudele din Pennsylvania. Vin cu autobuzul, mîine în zori. Mă bătea gîndul să stau la tine vreo două nopți.

— Fantastic, Mags! Abia aștept să te văd. Am atîtea să-ți spun. Sînt cu un tip...

— Maggie? se aude vocea cuiva, în fundal.

— Tre' să închid. Ne vedem mîine. Autobuzul sosește la nouă. Poți să mă aștepți la Port Authority?

— Sigur.

Închid, super-încântată. Apoi îmi amintesc că mâine seară trebuie să mă întâlnesc cu Bernard. Dar poate-o luăm și pe Maggie. Ard de nerăbdare să-l cunoască. Cred c-o să se sperie cînd o să vadă ce sexy e.

Plină de entuziasm, mă așez să mai scriu cîteva pagini din piesă. Sînt hotărîtă să profit de oferta lui Bobby de-a organiza o lectură. Poate, cine știe, o să aibă succes și-o să rămîn la New York. Voi deveni scriitoare în toată regula, și nu va trebui să mai merg la Brown.

Lucrez ca o nebună, pînă pe la trei dimineța, cînd mă forțez să merg la culcare. Măcinată de neastîmpăr, mă tot sucesc și mă-nvîrtesc, cu gîndul la piesă, la Bernard și la mulțimea de oameni interesanți pe care i-am întâlnit. Ce va crede Maggie despre noua mea viață?

Cu siguranță va fi impresionată.

Capitolul 13

— Tu chiar locuiești aici? întreabă Maggie înspăimântată.

— Nu e minunat?

Dă drumul rucsacului pe podea și cercetează apartamentul.

— Unde-i baia?

— Aici, zic arătînd către ușa din spatele ei. Dormitorul e aici. Iar ăsta e livingul.

— E așa de mic, oftează Maggie.

— Pentru standardele din New York, e mare. Ar fi trebuit să vezi unde stăteam înainte.

— Dar... E atît de murdar, constată, mergînd la fereastră și privind afară. Și clădirea asta... e cam dărăpănată. Nu mai zic de oamenii de pe hol...

— Bătrîneii? Locuiesc aici de cînd se știu. Samantha speră că, la moartea lor, va putea cumpăra apartamentul, remarc, fără să-mi dau seama că sună cinic. Are două dormitoare și chiria e mai mică.

Maggie face ochii mari.

— Groaznic! Să dorești moartea cuiva, ca să-i iei apartamentul. Samantha asta pare a fi o ființă oribilă. Nici nu mă miră, dat fiind că e rudă cu Donna LaDonna.

— Era o glumă.

— Păi, zice pipăind canapeaua, ca să se asigure c-o ține, sper sincer să fie așa.

Mă uit la Maggie, surprinsă. Când s-a făcut ea așa de pudică și cuviincioasă? De când ne-am întâlnit la Port Authority, o ține întruna cu criticile la adresa orașului: mirosul, zgomotul, locuitorii. Metroul a îngrozit-o. Când am ieșit la intersecția dintre 14 și Eighth Avenue, a trebuit s-o dăscălesc cum să treacă strada.

Acum îmi insultă și apartamentul? Și pe Samantha? Poate că n-o face intenționat, totuși. O fi presupus că Samantha și Donna sînt făcute din același aluat. Dacă n-aș cunoaște-o, aș crede și eu la fel.

Mă așez vizavi și mă aplec spre ea.

— Nu-mi vine să cred că ești aici!

— Nici mie! Îmi răspunde cu același entuziasm. Ne străduim să ne reînnodăm vechea prietenie.

— Arăți minunat!

— Mersi. Cred c-am slăbit vreo trei kilograme. M-am apucat de windsurfing. Ai făcut vreodată windsurfing? mă întreabă ea. E incredibil. Iar plajele sînt o minune. Nu mai vorbesc de sătucurile de pescari, pe care le întâlnești la tot pasul.

— Mamăăă...

Imaginea satelor de pescari și-a întinderilor de nisip pustii mi se pare adorabilă, desprinsă parcă dintr-un tablou al vieții de acum două veacuri.

— Și bărbații cum sînt? o întreb.

Își scoate picioarele din teniși, frecîndu-și călcîiul unde deja a făcut bășică.

— Superbi. Hank – unul dintre tipi – are 1,85 m și joacă în echipa universitară, la Duke. Carrie, îți jur c-ar trebui să ne transferăm amîndouă acolo. Au cei mai sexy băieți.

— Sînt o mulțime și la New York, zic eu zîmbind.

— Dar nu-s ca ăștia, oftează Maggie teatral. Hank ar fi perfect, dacă n-ar avea o mică problemă.

— Are prietenă?

— Nu, spune, privindu-mă cu subînțeles. După faza cu Lali, n-aș mai ieși cu cineva care are deja o iubită.

— Lali.

Ridic din umeri. Orice aluzie la trecut îmi face stomacul să se strîngă. Te pomenești că acum o să aducem vorba de Sebastian. Nu-mi surîde deloc. De cînd am ajuns la New York, aproape c-am uitat de Lali, Sebastian și pățaniile din primăvara trecută. Am impresia că i s-a întîmplat altcuiva, nu mie.

— Vorbeam de Hank, zic încercînd să rămîn la subiect.

— E...

Scutură din cap, ridică pantoful, apoi îi dă drumul la loc.

— Nu e... bun la pat. Ai avut vreodată parte de așa ceva?

— Nu, dar am auzit.

— Încă n-ai...

— De fapt, ce înseamnă că nu-i bun la pat? întreb, vrînd să evit alt punct nevralgic.

— Nu prea face nimic. Doar și-o bagă. După care, e gata în trei secunde.

— Dar nu așa se întîmplă mereu? zic, cu gîndul la Miranda.

— Nu. Peter era chiar bun la pat.

— Da?

Cine ar fi crezut că un tocilar ca Peter poate fi un adevărat armăsar?

— Nu știai? Țsta a fost unul dintre motivele pentru care m-am înfuriat cînd ne-am despărțit.

— Și, ce-ai de gînd să faci? o întreb, răsucindu-mi părul în coc. Cu Hank, adică.

— Nu-s măritată, nu-s nici măcar logodită, spune ea, c-un zîmbet tainic. Deci...

— Te culci cu altul?

Dă din cap că da.

— Te culci cu doi tipi. În același timp?

E rîndul meu să fiu înspăimîntată. Maggie se uită urît la mine.

— Mă rog, sînt sigură că nu te culci cu amîndoi odată, dar...

— Sîntem în anii '80. S-au mai schimbat lucrurile. În plus, folosesc anticoncepționale.

— Ai putea să te molipsești de vreo boală.

— Pînă acum, nu m-am molipsit.

Acum se uită urît de tot, așa c-o las baltă. De cînd o știu eu a fost încăpățînată. Face ce vrea, cînd vrea ea. Și n-ai cum s-o convingi să facă altfel. Cu gîndul aiurea, îmi frec brațul.

— Cine-i tipul celălalt?

— Tom. Lucrează la o benzinărie.

Mă uit la ea, consternată.

— Ce-i? Ce-are un tip care lucrează la benzinărie?

— Ce clișeu!

— În primul rînd, e un windsurfer grozav. În al doilea rînd, se străduiește să-și construiască un viitor. Taică-său are o barcă de pescuit. Ar putea să fie și el pescar, dar nu vrea să sfîrșească precum bătrînul. Merge la o colegiu popular.

— Foarte frumos, admit spășită.

— Este. Mi-e puțin dor de el. Te superi dacă-l sun puțin? întrebă, privindu-și ceasul. Probabil că s-a întors deja de la plajă.

— Te rog, zic și-i întind telefonul. Mă duc să fac un duș.

O iau spre baie, în același timp punînd-o la curent cu itinerariul zilei:

— În seara asta ne vedem cu Bernard, să bem ceva la Peartree's, un bar de fițe de lîngă sediul ONU. Pe la prînz, poate mergem să mîncăm la White Horse Tavern. Acolo se adună scriitorii celebri. Între, ziceam să dăm o tură pe la Saks. Mi-ar plăcea să-ți prezint o prietenă, Miranda.

— Sigur, spune Maggie, cu aerul că n-a auzit nici un cuvînt.

Atenția ei e concentrată exclusiv asupra telefonului, unde formează numărul iubitului – sau mai degrabă al amantului? – ei.

Ryan și Capote Duncan sînt și ei la White Horse Tavern, așezați la o masă pe laterală. Au dinainte o cafetieră și arată mototoliți, de parcă s-ar fi dus la culcare abia spre dimineață și nu s-au trezit ca lumea. Ryan are ochii umflați, iar Capote e nebărbierit și cu părul încă ud după baie. Masa lor e foarte aproape de intrare, așa că n-am încotro.

— Salutare!

— A, salut, îmi răspunde Capote pe un ton ostent.

— Ea e prietena mea, Maggie.

La vederea frumuseții ei proaspete și tipic americane, Ryan se trezește brusc.

— Ce puneți la cale, fetelor? întreabă, pus pe flirt – reacția lui automată în preajma femeilor. Vreți să stați cu noi?

Capote îi adresează o privire încărcată de frustrare, dar Maggie se așază înainte să apuce

vreunul dintre noi să obiecteze. Probabil că-l găsește pe Ryan drăguț.

— De unde ești, Maggie? o întreabă acesta.

— Din Castlebury. Eu și Carrie sîntem prietene foarte bune.

— Serious? se miră el, de parcă subiectul i s-ar părea fascinant.

— Ryan și Capote sînt la cursul meu de *writing*, îi explic.

— Încă nu-mi vine să cred! Carrie a fost într-adevăr admisă la cursul ăsta, și chiar a venit la New York.

Capote ridică din sprîncene.

— Cum adică? intervin, ușor iritată.

— Păi, nimeni nu și-a imaginat că vei deveni o scriitoare serioasă, rîde Maggie.

— Ce prostie. V-am zis mereu că asta vreau să fac în viață.

— Dar n-ai scris niciodată cu adevărat, pînă în clasa a XII-a. Carrie a lucrat la ziarul școlii, îl informează ea pe Ryan, apoi se reîntoarce spre mine: Dar nici măcar atunci nu *ai scris* de fapt, nu?

Îmi dau ochii peste cap, exasperată. Maggie n-a înțeles niciodată că eu eram cea care scria articolele, sub pseudonim. Și n-am de gînd s-o luminez acum. Pe de altă parte, îmi creează imaginea unei diletante în ochii lui Capote. Care deja pare încredințat că n-am ce căuta la cursul ăsta.

Fantastic! Maggie tocmai a pus paie pe foc!

— Am scris destule texte. Doar că nu ți le-am arătat.

— Sigur, face Maggie, rînjind ca la o glumă bună.

Oftez. Chiar nu observă cît de mult m-am schimbat? Poate c-o împiedică faptul că ea nu

s-a schimbat deloc. E tot Maggie, cea dintotdeauna, și probabil că-și imaginează că asta e valabil și pentru mine.

— Cum a fost prezentarea de modă? întreb, abătînd discuția de la presupusa mea lipsă de palmares.

— Minunată, răspunde Capote fără vlagă.

— După cum observi, Capote n-are habar de modă. Pe de altă parte, însă, știe foarte multe despre cele care prezintă moda, remarcă Ryan.

— Dar fetele astea nu-s proaste de dau în gropi? se bagă Maggie.

— Nu asta era ideea, zice Ryan rîzînd.

— Ryan e logodit c-o astfel de fată, o lămuresc eu, întrebîndu-mă dacă Becky s-a despărțit sau nu de el.

Nu se poartă ca un om proaspăt abandonat de iubită. Îi adresez o întrebare tăcută lui Capote, dar el ridică din umeri.

— Cînd vă căsătoriți? se interesează Maggie.

Între ea și Ryan pare a se fi stabilit o legătură, și mă-ntreb dacă nu cumva e dezamăgită că omul nu e disponibil.

— La anul, răspunde Ryan relaxat. A plecat la Paris în dimineața asta.

Aha. Deci, se pare că nu mai e nevoie de-o despărțire oficială. Sărmanul Ryan, stă aici și habar n-are ce se întîmplă. Pe de altă parte, Capote e perfect capabil să mintă în legătură cu situația asta. E posibil să-mi fi spus că Becky intenționează să-i dea papucii lui Ryan, numai fiindc-o vrea pentru el.

— Interesant, remarc eu, fără a mă adresa cuiva anume.

— Eu decolez, ne anunță Capote, lăsînd cinci dolari pe masă.

— Dar..., obiectează Ryan, însă amicul lui scutură ușor din cap. Bine, cred c-o șterg și eu, adaugă cu părere de rău. Mă bucur că te-am cunoscut, îi spune lui Maggie, zîmbind. Ce planuri ai pentru diseară?

— Carrie mă obligă să merg la bar cu un tip.

— Bernard Singer nu-i doar „un tip“, îi atrag atenția.

Capote ezită.

— Bernard Singer? Dramaturgul?

— E iubitul lui Carrie, zice Maggie, de parcă n-ar fi mare lucru.

În dosul lentilelor, ochii lui Capote se fac cît cepele.

— Te vezi cu Bernard Singer? mă întreabă, cu aerul că e de-a dreptul imposibil ca un ins cu prestigiul lui Bernard să fie interesat de mine.

— Îhî, confirm la fel de nonșalant.

Capote își sprijină capul de spătarul scaunului, neștiind dacă să mai plece sau nu.

— Bernard Singer e un geniu.

— Știu.

— Tare mi-ar plăcea să-l cunosc, zice Ryan. Ce-ar fi să ne vedem cu toții mai încolo, la un pahar?

— Minunat! sare Maggie.

De-ndată ce dispar cei doi, gem disperată.

— Ce-i? întreabă Maggie pe un ton puțin defensiv, conștientă c-a greșit.

— Nu-i pot lua cum mine la întîlnirea cu Bernard.

— De ce? Ryan e *simpatic*, adaugă, de parcă ar fi singura ființă normală pe care-a cunoscut-o pînă acum. Cred că mă place.

— E logodit.

— Și? Doar ai auzit ce-a spus. Tipa nu-i prin zonă.

— E mare amator de flirturi. Nu e nimic serios.

— Am aceeași pasiune. Deci, totul e perfect!

Am greșit profund. Maggie s-a schimbat. A devenit dependentă de sex. Cum să-i explic cum stau lucrurile cu Bernard?

— Bernard n-o să vrea să-i cunoască...

— De ce?

— Fiindcă e bărbat în toată firea. Are treizeci de ani.

Maggie se uită la mine îngrozită.

— Dumnezeuule, Carrie! *Treizeci?* Ce scîrbos!

Capitolul 14

Dată fiind atitudinea lui Maggie, mă hotărâsc să n-o mai prezint Mirandei. Probabil c-ar sfârși într-un scandal monstru pe tema sexului, iar eu voi nimeri la mijloc. Mă mulțumesc s-o plimb prin zona Village, unde o ghicitoare îi citește în cărțile de tarot – „Văd un bărbat brunet, cu ochi albaștri“, la care Maggie exclamă imediat: „Ryan!“ – apoi o duc în parcul din Piața Washington, populat de obișnuitul amestec de oameni bizari, muzicieni, distribuitori de droguri, adepți ai mișcării Hare Krishna, ba zărim chiar și doi indivizi pe picioaroange, însă tot ce găsește Maggie de comentat e că nu-i nici urmă de iarbă pe nicăieri.

— Cum de au tupeul să-i zică parc, dacă nu-i decît pămînt peste tot?

— Probabil c-o fi existat și iarbă, pe vremuri. Dar *are* copaci, îi atrag eu atenția.

— Da, dar uită-te la frunzele lor. Sînt înnegrite! Pînă și veverițele sînt jechoase.

— Nu le bagă nimeni în seamă.

— Rău fac. Ți-am zis că vreau să mă fac biolog marin?

— Nu...

— Hank studiază biologia. Mi-a spus că dacă ești biolog marin, poți să te muți în California sau Florida.

— Dar ție nu-ți plac științele exacte.

— Ce tot vorbești acolo? Am urît chimia, dar biologia mi-a plăcut tare mult.

Iată o noutate. În clasa a IX-a, cînd am avut biologie, Maggie refuzase să memoreze numele speciilor și încrengăturilor, pretextînd că e o tîmpenie care nu-ți folosește în viață, așa că de ce s-ar osteni?

Ne mai plimbăm puțin, Maggie devenind tot mai supărată din pricina căldurii și-a oamenilor ciudați din jurul nostru și-a faptului că-i iese o nouă bășică. Înapoi acasă, se văicărește că aerul condiționat nu merge ca lumea. Pînă să plecăm spre întîlnirea cu Bernard, sînt deja la capătul puterilor. Maggie refuză din nou să ia metroul.

— Eu nu mai cobor acolo, declară ea. Pute. Nu știu cum rezisti.

— E cel mai eficient mijloc de transport, zic, încercînd s-o îndemn să coboare.

— De ce nu luăm un taxi? Soră-mea și cumnatul m-au sfătuit să iau taxiul, că-i mai sigur.

— E și mai scump. Iar eu n-am bani destui.

— Am eu cincizeci de dolari.

Ce? Tare-aș fi vrut să-mi fi spus asta mai devreme. Ar fi putut să plătească ea hamburgerii.

Odată instalate în taxi, Maggie îmi dezvăluie concluzia ei în privința preferinței newyorkeșilor pentru culoare neagră.

— E din pricina mizeriei de aici. Pe negru nu se vede jegul. Îți dai seama cum le-ar arăta hainele, dacă s-ar îmbrăca în alb? Cine naiba poartă negru vara?

— Eu, îi răspund stupefiată, mai ales că port negru chiar în clipa asta.

Mi-am pus un tricou negru, pantaloni negri din piele, cu două măsuri mai mari – pe care i-am cumpărat cu 90% reducere, la un magazin ieftin de pe Strada 8 – și pantofi negri cu vîrf ascuțit și tocuri, din anii '50, pe care i-am descoperit la un magazin vintage.

— Negrul e pentru înmormîntări, precizează Maggie. Dar probabil că oamenii de aici se îmbracă așa fiindcă se simt deja morți.

— Sau poate fiindcă, pentru prima oară în viața lor, se simt *vii*.

Rămînem blocați în trafic, în apropiere de Macy's, și Maggie lasă în jos geamul, făcîndu-și vînt cu mîna.

— Ia te uită ce de lume! Asta nu-i viață. E supraviețuire.

Mda, în privința asta trebuie să-i dau dreptate. La New York, oamenii luptă să supraviețuiască.

— Cu cine spuneai că ne întîlnim?

— Cu Bernard, îi spun, oftînd. Tipul cu care sînt acum. Dramaturgul.

— Teatrul e plictisitor.

— Bernard e de altă părere. Așa că, rogu-te, nu repeta asta de față cu el.

— Fumează pipă?

Mă uit urît la ea.

— Ai zis că are peste treizeci de ani. Mi-l imaginez fumînd pipă și încălțat cu papuci.

— Treizeci nu-i chiar o vîrstă *înaintată*. Și te rog să nu-i spui cîți ani am. Crede că am nouăsprezece sau douăzeci. Deci, cam tot atît ar trebui să ai și tu. Sîntem la facultate, în anul doi. OK?

— Nu-i bine dacă trebuie să minți un bărbat, observă Maggie.

Trag adînc aer în piept. Îmi stă pe limbă s-o întreb dacă Hank știe de Tom, dar mă abțin.

Cînd, în sfîrșit, intrăm pe ușile de la Peartree's, mă cuprinde ușurarea la vederea capului brunet al lui Bernard, aplecat asupra ziarului și-a unui pahar de scotch. Încă mai am emoții la ideea că urmează să ne întîlnim. Număr orele, retrăind senzația dată de buzele lui moi pe ale mele. Pe măsură ce se apropie momentul, sînt tot mai agitată, speriată că va suna să-mi spună c-a intervenit ceva sau că nu va veni deloc. Aș vrea să nu-mi pese atît de mult, dar mă bucur că sînt cu un bărbat care mă face să mă simt așa.

Cu toate astea, nu-s convinsă că el îmi împărtășește senzațiile. De dimineată, cînd l-am anunțat că o prietenă de-a mea sosește, pe neașteptate, în oraș, m-a îndemnat să stau cu ea, noi urmînd să ne vedem cu altă ocazie. Am oftat, dezamăgită:

— Dar eu credeam c-o să ne întîlnim *în seara asta*.

— Nu plec nicăieri. Ne vedem după aceea.

— I-am povestit de tine. Aș vrea să i te prezint.

— De ce?

— Pentru că e cea mai bună prietenă a mea. Și...

Aici, m-am întrerupt. Nu știam cum să-i spun că voiam să mă laud cu el, s-o impresionez pe Maggie cu noua mea viață și noul meu iubit. Voiam să vadă cu ochii ei cît de departe ajunsesem, într-un timp atît de scurt.

Mă gîndeam că-și va da seama din vocea mea.

— Nu vreau să fiu babysitter, Carrie.

— Dar nu ești! Maggie are nouăsprezece, poate douăzeci de ani...

Probabil c-am părut foarte insistentă, fiindcă s-a îmbunat și-a fost de acord să ne întîlnim la un pahar.

— Dar numai unul, a ținut să mă avertizeze. Ar trebui să petreci mai mult timp cu prietena ta. A bătut atîta drum să te vadă pe tine, nu pe mine.

Tare mi-e nesuferit cînd Bernard e așa de serios.

Apoi, mi s-a năzărit că remarca lui a fost puțin insultătoare. Sigur că-mi doream să stau mai mult timp cu Maggie, dar voiam să-l văd și pe el. M-am gîndit să-l sun și să anulez totul, doar ca să-i arăt că nu-mi pasă, dar gîndul că nu-l voi vedea mă întrista prea mult. În plus, aveam bănuiala, nemărturisită, c-o voi urî pe Maggie dacă, din pricina ei, voi sări peste întîlnirea cu Bernard.

Atmosfera e, și așa, destul de încordată. În vreme ce ne pregăteam să ieșim, Maggie a ținut-o întruna că nu pricepe de ce mă „gătesc” atîta, ca să merg la un bar. Am încercat să-i explic că nu e genul ăla de bar, dar ea n-a făcut decît să se uite la mine nedumerită și să-mi declare:

— Uneori, chiar nu te înțeleg.

Exact atunci am avut un moment de iluminare: lui Maggie nu-i va plăcea niciodată New Yorkul. Nu are, din naștere, înclinații către viața la oraș. Odată cu revelația asta, dispare și animozitatea care mocnea în mine de ceva timp.

E OK. Nu-i Maggie de vină, și nici eu. Fiecare cu firea sa.

— Iată-l pe Bernard, o anunț pe Maggie, împingînd-o pe lîngă șeful de sală, în direcția barului.

Interiorul de la Peartree's e foarte elegant – zugrăveală neagră, candelabre de perete din crom, mese de marmură neagră și-o oglindă de-a latul peretelui din fund. Samantha pretinde că-i cel mai bun loc de agățat din tot orașul. Aici l-a

cunoscut ea pe Charlie, și se supără de cîte ori acesta vine pe-aici fără ea, fiindcă poate oricînd să cunoască pe altcineva.

— De ce-i așa de întuneric? mă întreabă Maggie.

— Ca să fie atmosfera mai misterioasă, cică.

— Ce-i așa misterios în faptul că nu vezi cu cine stai de vorbă?

— Of, Mags! zic eu, izbucnind în rîs.

Mă strecor în spatele lui Bernard și-l bat ușurel pe umăr. El tresare, zîmbește larg și ridică paharul.

— Tocmai mă gîndeam că n-o să mai apăreți. Că ați primit vreo ofertă mai bună.

— Așa este, însă Maggie a insistat că vrea mai întîi să te cunoască pe tine.

În treacăt, îi ating ușor părul. Pentru mine, e ca un talisman. Cînd l-am atins prima dată, am fost șocată de cît de mătăsos este, aproape ca al unei fete, și m-a surprins valul de tandrețe ce m-a cuprins, de parcă părul lui moale era un semn că și sufletul îi e dulce și delicat.

— Dumneata trebuie să fii prietena, zice, mijindu-și ochii la Maggie. Salutare, prietenă!

— Salutare, răspunde Maggie precaută.

Cu părul albit de soare și obrajii trandafirii, Maggie arată precum un tort cu frișcă, în puternic contrast cu nasul coroiat și liniile ascuțite ale figurii lui Bernard. Cearcănele de sub ochi îl fac să pară genul care-și petrece majoritatea timpului în casă sau în caverne întunecoase, precum Pear-tree's. Sper ca Maggie să-i observe aerul romantic, însă, pe moment, chipul ei trădează exclusiv epuizare.

— Ceva de băut? întreabă Bernard, care pare a nu fi detectat contrastul.

— Vodcă tonică, zic eu.

— Eu vreau o bere, anunță Maggie.

— Mai bine ia un cocteil, îi sugerez.

— Nu vreau cocteil, vreau bere.

— Las-o să bea bere, dacă asta vrea, îmi spune Bernard pe un ton glumeț, mesajul fiind că-i fac zile fripte lui Maggie degeaba.

— Scuze.

O spun fără convingere. E deja limpede că totul e o greșeală. N-am nici cea mai vagă idee cum să-mi împac trecutul, în persoana lui Maggie, cu prezentul, adică Bernard.

Doi bărbați se așază lângă Maggie, cu gândul să-și găsească un loc la bar.

— Să luăm mai bine o masă? sugerează Bernard. Am putea să și mîncăm. Mi-ar face mare plăcere să vă fac cinste.

Maggie mă privește întrebător.

— Credeam că mergem să ne întâlnim cu Ryan.

— Am putea să luăm cina aici. Mîncarea e bună.

— E mizerabilă. Dar atmosfera e minunată.

Bernard îi face semn șefului de sală, apoi o pornește către o masă liberă, la fereastră.

— Haide, o îndemn pe Maggie, aruncîndu-i și o privire sugestivă.

Privirea ei, pe de altă parte, e puțin ostilă, de parcă n-ar înțelege ce căutăm aici. Cu toate astea, îl urmează pe Bernard. Acesta, politicos, îi ține și scaunul.

Mă așez alături, hotărîtă să remediez situația.

— Cum a fost la repetiție? întreb voioasă.

— Ca naiba, răspunde el, apoi îi zîmbește lui Maggie, ca s-o includă și pe ea în discuție. De regulă, în mijlocul fiecărei repetiții, există un punct cînd toți actorii par loviți de amnezie.

Exact așa mă simt și eu.

— Care-i explicația? se interesează Maggie, jucîndu-se cu paharul de apă.

— Habar n-am.

— Dar repetă textul ăsta deja de două săptămîni, nu? mă încrunt eu, ca și cînd apropierea de Bernard mi-ar fi deschis o poartă nevăzută către secretele teatrului.

— Actorii sînt precum copiii. Se îmbufnează și se simt lezați.

Maggie îi adresează o privire goală, dar Bernard se mulțumește să zîmbească tolerant și să deschidă meniul.

— Ce-ai vrea să comanzi, Maggie?

— Nu știu. Piept de rață?

— Bună alegere. Eu o să iau ca de-obicei, adică friptură de vită.

De ce vorbește pe tonul ăsta oficial și ultrapoliticos? Să fi fost așa tot timpul, și să nu fi observat eu?

— Bernard e un om cu tabieturi, îi explic lui Maggie.

— Drăguț.

— Ce spui tu mereu despre meseria de scriitor? îl întreb pe Bernard. Știi... despre faptul că trebuie să duci o viață bazată pe tabieturi.

Bernard dă din cap, cu aceeași atitudine tolerantă.

— Alții o spun mai frumos decît mine. Dar ideea fundamentală e următoarea: un scriitor trebuie să-și trăiască viața la pagină.

— Cu alte cuvinte, viața reală a unui scriitor trebuie să fie cît mai simplă, clarific eu pentru Maggie. Cînd lucrează, Bernard mănîncă, practic, același lucru în fiecare zi. Adică, un sendviș cu pastramă.

Maggie face eforturi să pară interesată.

— Sună puțin plictisitor. Dar eu nu sînt scriitoare. Nici măcar propria corespondență nu-mi place s-o scriu.

Bernard rîde, arătîndu-mă hîtru cu degetul.

— Cred c-ar fi bine să-ți ascuți cu mai multă atenție sfaturile, domnișoară.

Clatină din cap către Maggie, de parcă ar fi amîndoi în cîrdășie.

— Carrie e expertă în a-și risipi timpul. Îi tot repet că e cazul să se concentreze asupra scrisului.

— Nu mi-ai zis niciodată asta! mă indignez eu.

Îmi plec ochii, chipurile doar ca să-mi rearanjez șervetul din poală. Comentariul lui Bernard îmi redeșteaptă îndoielile privind talentul meu scriitoricesc.

— Am intenționat să-ți spun. Acuma, uite, ți-am spus. Vrei vin?

— Sigur, răspund înțepată.

— E bine niște Beaujolais, Maggie? o consultă el politicos.

— Mie-mi place roșu.

— Beaujolais e vin roșu, precizez eu, simțindu-mă prost instantaneu.

— Știa și Maggie, spune Bernard amabil.

Mă uit de la unul la celălalt. Cum de s-a întîmplat asta? Cum de-am ajuns personajul negativ? Am impresia că fac front comun împotriva mea.

Mă ridic să merg la toaletă.

— Vin și eu, zice Maggie și coborîm împreună scările, în vreme ce mă străduiesc să-mi recapăt calmul.

— Mi-aș dori foarte mult să-ți placă de el, îi spun, oprindu-mă în fața oglinzii.

— Abia l-am cunoscut, zice Maggie, care intrase la toaletă. De unde să-mi dau seama dacă-mi place sau nu?

— Nu găsești că-i foarte sexy?

— Sexy? Nu l-aș descrie chiar așa.

— Dar este. Sexy, adică, insist eu.

— Dacă ție-ți pare sexy, asta-i tot ce contează.

— Ei bine, mi se pare sexy. Și chiar îmi place foarte mult.

Maggie trage apa și iese.

— Nu mi-a lăsat impresia că ți-ar fi iubit, se încumetă ea.

— Ce vrei să spui?

Scot rujul din geantă, luptându-mă cu un val de panică.

— Nu se poartă ca atare. Parcă ți-ar fi unchi, nu iubit.

Îngheț.

— Ei bine, nu este.

— Îmi pare că vrea să te ajute. Că-i ești simpatcă și... nu știu, ridică ea din umeri.

— E din pricină că-i în mijlocul unui proces de divorț.

— Ghinion, remarcă Maggie, spălându-se pe mâini.

— De ce? întreb eu, dînd cu ruj pe buze.

— N-aș vrea să mă căsătoresc c-un bărbat divorțat. Asta strică totul, nu crezi? Ideea că el a mai fost însurat. N-aș suporta. Aș fi geloasă. Vreau un tip care să nu mai fi fost îndrăgostit de nimeni.

— Dar dacă...

Mă opresc, însă, amintindu-mi că exact ăsta fusese și idealul meu. Pînă acum. Mijesc ochii. Poate că e doar o reminiscență a vieții din Castlebury.

Restul serii e suportabil, dar stînjeneala persistă. Eu spun chestii care sînt conștientă că mă fac să par o ticăloasă, Maggie tace aproape tot timpul, iar Bernard se preface că savurează friptura și vinul. Cînd terminăm de mîncat, Maggie aleargă din nou la toaletă, iar eu mă trag cu scaunul lîngă Bernard și-mi cer iertare pentru situație.

— Nu-i bai, mă liniștește el. Mă așteptam să fie așa. Haide, Carrie, zice bătîndu-mă drăgăstos pe mîină. Tu și Maggie sînteți studenți. Aparți-nem unor generații diferite. Nu-i pot cere lui Maggie să înțeleagă.

— Eu pot.

— Atunci, te paște o dezamăgire.

Maggie revine la masă, strălucind de fericire și brusc înviorată.

— L-am sunat pe Ryan, ne anunță ea. Mi-a spus că se duce acasă la Capote și mi-a sugerat să ne vedem toți acolo, ca să ieșim după aceea în oraș.

Mă uit rugător la Bernard.

— Dar sîntem deja în oraș.

— Du-te, mă îndeamnă el, ridicîndu-se. Distrează-te cu Maggie. Arată-i New Yorkul.

Își scoate portofelul și-mi întinde douăzeci de dolari.

— Promite-mi c-o să iei un taxi. Nu vreau să te știu la metrou noaptea.

— Nu.

Încerc să-i dau banii înapoi, dar refuză să-i ia. Maggie e deja la ușă, de parcă arde de nerăbdare să plece odată.

Bernard mă sărută ușor, pe obraz.

— Ne putem vedea oricînd. Prietena ta, însă, nu stă decît două zile.

— Când?

— Când, ce?

— Când pot să te văd?

Groaznic. Parcă aş fi o liceană disperată.

— Curînd. Te sun eu.

Părăsesc restaurantul, înfuriată la culme. Abia de pot să mă uit la Maggie.

Un taxi trage lîngă trotuar şi din el coboară un cuplu. Maggie se strecoară pe bancheta din spate.

— Vii?

— Am de ales? mormăi eu înfundat.

Şi-a notat adresa lui Capote pe-un şerveţel.

— Strada Green-wich? silabiseşte ea.

— Se citeşte „Grenich“.

— OK. La *Grenich*, vă rog, îi spune ea şoferului, după ce mă priveşte lung.

Maşina demarează, aruncîndu-mă peste Maggie.

— Scuze, mormăi eu pe-un ton glacial.

— Ce-i?

— Nimic.

— E din cauză că nu mi-a plăcut de Bernard?

— Cum să nu-ţi placă.

Nu-i o întrebare. Maggie îşi încrucişează braţele.

— Vrei să te mint?

Dar, înainte să apuc să protestez, continuă:

— E prea bătrîn. Ştiu că nu-i chiar de vîrsta părinţilor noştri, dar e pe-aproape. Şi e ciudat. Nu seamănă cu nici unul dintre cei alături de care am crescut. Pur şi simplu nu cred că vă potriviţi.

Ca să mai îndulcească pastila, adaugă pe un ton blînd:

— Ți-o spun numai spre binele tău.

Tare mi-e nesuferit cînd aud vreun prieten zicînd „e spre binele tău“. De unde ştiu ei ce-i

bine pentru mine? Sînt în stare să prevadă viitorul? Cine știe, poate că, în viitor, voi constata, la o analiză rece, că Bernard a fost, de fapt, „bun pentru mine“.

— OK, Mags, oftez eu.

Taxiul gonește ca vîntul pe Fifth Avenue, iar eu studiez fiecăre reper important: Lord & Taylor, Toy Building, Flatiron Building, memorîndu-le pe toate. Dacă m-aș muta aici definitiv, oare m-aș plictisi vreodată de priveliștile acestea?

— Oricum, reia Maggie veselă. Am uitat să-ți dau vestea cea mai însemnată. Lali a plecat în Franța!

— Serios? mă mir, fără prea mult entuziasm.

— Știi că familia Kandesie avea mult pămînt, nu? Ei bine, a venit un dezvoltator și-a cumpărat... nu-ș', vreo douăzeci de hectare. Au ajuns milionari!

— Pun pariu că Lali s-a dus acolo să se întâlnească cu Sebastian, zic, încercînd să las impresia că-mi pasă.

— Așa cred și eu. Și mai cred c-o să se împace. Am fost întotdeauna de părere că Sebastian e genul care profită de femei. Probabil că o se împace cu ea, datorită banilor.

— Îi are și el pe-ai lui.

— Nu contează. Sebastian e un *profitor*.

Și-n timp ce Maggie-i dă înainte, eu îmi petrec restul călătoriei cu taxiul meditînd la relații și la faptul că trebuie să existe și-o iubire „pură“. Pe de altă parte, lumea pare să abunde și-n iubire „impură“. Să-i luăm, de exemplu, pe Capote, Ryan și fotomodelele lor. Sau pe Samantha și iubitul ei putred de bogat. Dar de Maggie și cei doi iubiți ai ei ce spuneți? Unu-i de paradă, altu-i pentru sex. Să luăm și cazul meu. Poate că Maggie are

dreptate. Dacă Bernard n-ar fi un dramaturg celebru, m-aş mai uita la el?

Maşina trage în faţa unei clădiri de epocă tare drăguţe, cu crizanteme în jardinierele de la ferestre. Scrişnesc din dinţi. Îmi place să mă consider un om de treabă, o fată care nu înşală şi nu minte, care nu se dă drept altcineva, ca să pună mîna pe-un bărbat. Dar poate că, de fapt, nu-s mai brează decît altele. Poate-s chiar mai rău.

— Haide! mă îndeamnă Maggie, veselă nevoie mare, după care sare din taxi şi-o ia la goană pe scări. În sfîrşit, o să ne distrăm şi noi!

Capitolul 15

Ryan se strecoară afară, pe la cinci dimineța. Îmi țin pleoapele strânse, prefăcându-mă că dorm dusă, fiindcă nu vreau să-l văd sau să-i vorbesc. Îi aud pașii traversînd încăperea, urmați de scîrțîitul ușii. „Las-o încolo“, mă cert singură. Nu-i mare scofală. Au făcut sex. Ei, și ce? Nu-i treaba mea. Totuși... Oare lui Ryan nu-i pasă deloc de logodnica lui? Dar Maggie și cei doi iubiți ai ei? Chiar nu există nici o limită cînd vine vorba de sex? Reprezintă el o asemenea forță, încît e capabil să-ți șteargă orice amintire și urmă de bun-simț?

Cad într-un somn agitat, apoi într-unul adînc. Sînt în toiul unui vis, în care Viktor Greene îmi declară că mă iubește, doar că e leit Capote Duncan, cînd Maggie mă trezește brusc.

— Salut! zice voioasă, ca și cum nu s-ar fi întîmplat nimic nelalocul lui. Vrei cafea?

— Sigur.

Încep să-mi amintesc evenimentele neplăcute din seara precedentă. Mă simt sfîrșită și, iarăși, puțin furioasă. Îmi aprind o țigară.

— Fumezi foarte mult, mă atenționează Maggie.

— Ha! exclam, cu gîndul la ce coș de vapor e ea.

— N-ai observat că m-am lăsat?

Nu, n-am observat.

— Când? mă interesez, suflînd sfidător cîteva rotocoale de fum.

— După ce l-am cunoscut pe Hank. A găsit obiceiul ăsta dezgustător, și mi-am dat seama că are dreptate.

Mă întreb cum ar găsi Hank purtarea lui Maggie de azi-noapte.

Se duce la bucătărie, ia cafeaua instant și-un ibric, și așteaptă să fiarbă apa.

— Ne-am distrat așa de bine, nu?

— Mda. M-am simțit grozav, adaug, fără a-mi putea înghiți sarcasmul.

— Acum ce mai e?

Vorbește de parcă eu aș fi cea care se tot vîi-cărește. În fine, e prea devreme pentru discuții în contradictoriu.

— Nimic. Dar Ryan mi-e coleg la curs...

— A, bine că mi-ai amintit. Ryan mă duce la un film. De un regizor chinez. *Cei șapte...* ceva.

— *Cei șapte samurai*. De Kurosawa. E japonez.

— De unde știi?

— Băieții vorbesc întruna despre filmul ăsta. Durează vreo șase ore.

— Mă îndoiesc că vom rezista șase ore, remarcă ea cu șiretenie, întinzîndu-mi o cană de cafea.

Hai, o noapte mai treacă, meargă. Dar, două? Exclus.

— Uite ce e, Maggie. N-ar fi o idee prea bună ca Ryan să vină încoace, diseară. Poate află Samantha și...

— Nici o grijă, zice, instalîndu-se lîngă mine pe canapea. Ryan mi-a spus că putem merge la el.

— Cum rămîne cu logodnica lui? o întreb, pescuind o boabă de cafea din cană.

— O bănuiește că-l înșală.

— Și asta înseamnă că-i totul în regulă?

— Doamne, Carrie, ce-i cu tine? Ai o atitudine de-a dreptul rigidă.

Mai iau o gură de cafea și mă forțez să nu reacționez. Dacă mă mândresc cu ceva, e cu faptul că-s orice, numai „rigidă“ nu. Dar poate că nu mă cunosc atît de bine.

Cursul începe la unu, dar plec mai devreme de acasă, pe motiv c-am niște drumuri de făcut. La suprafață, Maggie și cu mine ne-am purtat foarte civilizat, dar, personal, pășeam ca pe ouă. A fost necesar un oarecare efort să nu aduc vorba de Ryan, și o sforțare serioasă ca să nu pomenesc de Bernard. Mi-am promis că n-o să mai vorbesc despre el, pentru că, în caz contrar, mi-e teamă că voi ajunge s-o acuz pe Maggie că mi-a stricat relația. O situație extremă, chiar și pentru mintea mea illogică.

Cînd Maggie a dat drumul la televizor și-a început să facă gimnastică, am profitat de ocazie și-am șters-o.

Mai e o oră pînă începe cursul, așa că mă îndrept către White Horse Tavern, unde pot să beau o cafea bună, cu numai niște amărîți de cincizeci de cenți. Spre surprinderea mea, L'il e și ea aici, notînd ceva în jurnal.

— Sînt frîntă, oftez eu, așezîndu-mă la masă.

— Arăți perfect.

— Nu știu dac-am dormit două ore.

L'il închide jurnalul și se uită la mine cu subînțeleș.

— Bernard?

— Aș vrea eu. Bernard m-a părăsit...

— Îmi pare rău, zice ea, zîmbindu-mi compătimitor.

— Nu oficial, mă grăbesc să precizez. Dar, după ce s-a întâmplat aseară, cred că asta va face. Iar prietena mea, Maggie, zic, amestecînd în cafea conținutul a trei pliculețe de zahăr, s-a culcat cu Ryan.

— De aceea ești furioasă.

— Nu sînt furioasă. Doar dezamăgită.

Nu-mi pare prea convinsă, așa că adaug:

— Nu-s nici geloasă. De ce-aș fi atrasă de Ryan, cînd îl am pe Bernard?

— Atunci, ce te-a înfuriat așa?

— Nu știu. Ryan e logodit, explic eu după o scurtă pauză. Iar ea are doi iubiți. Nu-i corect.

— Inimii trebuie să-i dai ce-și dorește, vine replica, oarecum misterioasă.

— Ai crede că inima asta e mai înțeleaptă, i-o întorc eu, țuguind buzele a dezaprobare.

La curs, afișez o atitudine rezervată. Ryan încearcă să mă angajeze într-o discuție despre Maggie și despre ce fată minunată e, dar mă mulțumesc să dau din cap cu răceală. Surprinzător, Rainbow mă salută, în timp ce Capote mă ignoră, ca de-obicei. Măcar el se poartă normal.

Apoi, Viktor îmi cere să citesc primele zece pagini din piesă. Încremenesc, șocată. E prima dată cînd îmi cere să citesc ceva, așa încît am nevoie de-un minut să-mi revin. Cum să citesc piesa, de una singură? Sînt două roluri – un bărbat și-o femeie. Nu pot să interpretez și rolul masculin! O să mă fac de rîs!

Viktor a ghicit și el ce mă frămîntă.

— Tu citești replicile lui Harriet. Capote o să le citească pe-ale lui Moorehouse.

Capote aruncă priviri prin sală, enervat de cererea lui Viktor.

— Harriet? *Moorehouse*? Ce nume mai e și ăsta?

— O să aflăm cât de curînd, îl liniștește Viktor, răsucindu-și mustața.

E cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat, de două zile încoace. S-ar putea chiar să compenseze pentru tot răul îndurat.

Strîngînd manuscrisul în mîină, mă îndrept către partea din față a sălii de curs, urmată de Capote, roșu ca un rac.

— Cine-i personajul meu? mă întreabă.

— Un tip de patruzeci de ani, care trece printr-o criză existențială. Eu joc rolul nevestei afurisite.

— Evident, mormăie el.

Zîmbesc. ăsta să fie motivul pentru care nu mă suferă? Crede că sînt o afurisită? Ei, dacă asta e părerea lui, atunci mă bucur.

Începem lectura. Pe la a doua pagină, mi-am intrat deja în rol și mă concentrez asupra personalității și sentimentelor lui Harriet, o femeie nefericită, care și-a dorit să aibă succes, un succes umbrit de soțul imatur.

La a treia pagină, lumea se prinde că-i o comedie și începe să chicotească. La a cincea, îi aud bufnind în rîs. Cînd terminăm, sîntem răsplătiți cu aplauze răzlețe.

Mamăăă!

Mă uit la Capote, așteptînd ca fraiera un semn de aprobare. Însă privirea lui e neclintită, și e clar că se străduiește să mă evite.

— Bravo, mă laudă el în șoaptă, mai mult din obligație.

Nu-mi pasă. Revin la locul meu, parcă plutind.

— Observații? întreabă Viktor.

— E un soi de versiune simplificată a clasicei *Cui îi e frică de Virginia Woolf*? îndrăznește Ryan.

Îi adresez o privire plină de recunoștință. Nu-i un tip lipsit de o oarecare loialitate, trăsătură pe care, brusc, o apreciez. Păcat că loialitatea asta nu trece dincolo de sex. Dacă un bărbat n-are probleme să fie infidel, dar e de treabă în oricare altă privință, e OK să-mi placă de el, ca persoană?

— Ce mi s-a părut interesant e modul în care a reușit să ne fascineze, pînă și cu scene domestice banale, remarcă Viktor. Mi-a plăcut că discuția are loc în timp ce personajele se spală pe dinți. E o activitate cotidiană, de care nu scapă nimeni.

— La fel e și mersul la toaletă, observă Capote.

Zîmbetul pe care-l afișez vrea să sugereze că nu mă cobor pînă-ntr-acolo încît să mă simt jig-nită de remarca lui. Dar acum, e oficial: îl urăsc pe individ.

Viktor își mîngîie mustața c-o mîină și creștetul capului cu cealaltă, de parcă s-ar strădui să-și țină părul la locul lui.

— Și-acum, poate că L'il ar dori să ne delecteze cu poezia ei?

— Sigur.

L'il se ridică, trece în fața clasei și începe să recite:

— *Pantoful de cleștar*. „Dragostea m-a frînt. De mi-ar fi trupul din cleștar, izbindu-se de stînci, de-ar fi ceva de folosit și de-aruncat...”

Poezia continuă în același spirit, preț de mai multe versuri, iar la final, L'il ne adresează un zîmbet crispat.

— Impresii? întreabă Viktor, cu un glas neobișnuit de încordat.

— Mie mi-a plăcut, zic. Cleștarul sfărîmat e o metaforă foarte frumoasă pentru o inimă frîntă.

Asta-mi reamintește de felul în care mă voi simți, dacă Bernard mă părăsește.

— E pedant și prea evident, comentează Viktor. Scriitură de școlăriță leneșă. Uite ce se întâmplă când te încrezi prea mult în talentul tău.

— Mulțumesc, răspunde L'il calmă, de parcă nu i-ar păsa.

Se așază la loc și, când arunc o privire peste umăr, o zăresc cu capul plecat și cu trăsăturile chipului schimonosite. L'il are o personalitate puternică, n-ar apuca-o plînsul în mijlocul cursului, dar dacă s-ar întâmpla totuși una ca asta, oricine ar înțelege-o. Viktor, cu aprecierile sale sincere, poate fi foarte brutal, dar nu te rănește niciodată intenționat.

Am impresia că se simte vinovat, căci trage de sârmanul Waldo, de parc-ar vrea să și-l smulgă de sub nas.

— Pe scurt, aștept cu nerăbdare să aud continuarea piesei lui Carrie. În timp ce L'il...

Se întrerupe și se întoarce.

Asta ar trebui să mă bucure nespus, dar nu-i așa. L'il nu merită să fie criticată. Ceea ce, pe de altă parte, înseamnă că nici eu nu merit elogiile primite. Când ai succes pe socoteala altuia, victoria-i amară.

Îmi adun hîrtille, meditînd la ce s-a întîmplat mai adineauri. Poate că, la urma urmei, Viktor e și el un tip capricios. Doar că, în loc să fie nestatornic la capitolul femeii, e schimbător ca vremea la capitolul elevi preferați. La început, a umplut-o de laude pe L'il, dar acum s-a plictisit, așa că și-a îndreptat atenția asupra mea.

L'il iese în fugă, însă reușesc s-o prind din urmă la lift. Apăs butonul „Închide“, înainte să mai apuce vreun coleg să urce.

— Îmi pare tare rău. Mie mi-a plăcut foarte mult poezia. Serios, pornesc eu o avalanșă de cuvinte, parcă pentru a îneca asprimea celor rostite de Viktor.

L'il își strânge la piept geanta cu cărți.

— Avea dreptate. E un eșec. Și da, trebuie să muncesc mai mult.

— Dar deja muncești mai mult decât oricare dintre noi, L'il. Hei, muncești în draci, spre deosebire de mine! Dacă e cineva puturos, eu sînt aia!

— Nu ești leneșă, Carrie, clatină ea din cap. Ești neînfricăată.

În lumina discuției noastre despre temerile unui scriitor, afirmația asta mă nedumerește.

— Nici *chiar* așa.

— E adevărat. Nu te înspăimîntă orașul ăsta. Nu ți-e frică să încerci lucruri noi.

— Nici ție, o asigur cu blîndețe.

Coborîm din lift și ieșim pe stradă. Soarele arde cu putere și căldura ne lovește ca o palmă în plină figură. L'il mijește ochii și-și pune o pereche de ochelari de soare ieftini, din aceia care se vînd la orice colț.

— Bucură-te de moment, Carrie, insistă ea, și nu-ți face griji pentru mine. Ai de gînd să-i spui lui Bernard?

— Ce să-i spun?

— De piesă. Ar trebui să-i arăți textul. Sînt convinsă c-o să-i placă.

Îi cercetez chipul cu atenție, încercînd să-mi dau seama dacă e sau nu ironică, dar nu, nu zăresc nici urmă de răutate. În plus, nu-i stă în fire să fie geloasă pe alții.

— Da, poate c-o să-i arăt.

Bernard. Într-adevăr, *ar trebui* să-i arăt piesa. Dar după episodul de aseară, nici nu îndrăznesc să sper c-o să-mi mai vorbească vreodată.

Momentan, trebuie să las lucrurile așa cum sînt, fiindcă am treabă. Am promis s-o ajut pe Samantha să iasă cu fața curată din nebunia seratei.

Capitolul 16

— Așa! zice Samantha, frecându-și mâinile, chipurile a entuziasm. Ce facem mai întâi?

Mă uit la ea, de parcă tocmai a făcut o glumă nesărată.

— Păi, mai întâi cumpărăm ingredientele, îi explic ca unui copil de grădiniță.

— De unde?

Rămîn cu gura căscată. Incredibil!

— De la magazin? îi sugerez eu.

Cînd îmi spusese că n-are habar de gătit, nici prin cap nu-mi trecuse că ignoranța ei e absolută, extinzîndu-se și asupra faptului simplu că „mîncarea“ se prepară din „ingrediente“, care se cumpără de la „magazin“.

— Și unde-i magazinul?

Îmi vine să urlu! Mă mulțumesc doar c-o privire inexpressivă.

E așezată la birou, îmbrăcată c-un pulover decoltat și-o fustă scurtă. La gît are un șirag de perle. Arată foarte sexy, calmă și stăpîină pe sine. Eu, pe de altă parte, sînt ca scoasă din șanț și fac notă discordantă cu atmosfera locului, mai ales din pricină că mi-am pus un soi de furou de pe vremea bunicii, încins c-o curea de cowboy – tot o achiziție de la magazinul vintage.

— Te-ai gîndit să comanzi mîncarea?

Samantha râde cum numai ea știe și zice:

— Charlie crede că știu să gătesc. N-așa vrea să-i corectez această impresie.

— Și mă rog, de unde s-a pricopsit cu ea?

— De la mine. Vrăbiuță, spune ușor iritată, ridicându-se și punându-și mâinile în șold, n-ai auzit expresia aia: „Prefă-te pînă-ți iese“? Ei bine, eu o ilustrez perfect.

— OK, zic exasperată. Mai întîi, trebuie să inspectez puțin bucătăria lui Charlie. Să văd ce cratițe și tigăi are.

— Nici o problemă. Apartamentul lui e extraordinar. Te duc acolo chiar acum.

Își ia geanta, una uriașă, marca Hermès, pe care-o văd pentru prima oară.

— E nouă? o întreb, pe jumătate admirativ, pe jumătate cu invidie.

Samantha mîngîie pielea moale din care e confecționată geanta, apoi și-o pune pe umăr.

— Drăguță, nu? Mi-a cumpărat-o Charlie.

— Ce viață au unii...

— Joacă-ți cărțile cum trebuie, și-o să ai și tu parte de ea, Vrăbiuțo.

— Cum ai de gînd să-ți pui în aplicare mărețul plan? Dacă află Charlie?

— N-o să afle, zice ea, fluturînd disprețuitor din mînă. Charlie n-a intrat în bucătărie decît atunci cînd am făcut sex pe masa de acolo.

— Și mai vrei să gătesc pe ea? mă strîmb eu.

— E curată, Carrie. N-ai auzit că s-au inventat menajerele?

— Nu și-n universul meu.

Ne întrerupe apariția unui bărbat scund, cu păr șaten, un soi de versiune însuflețită și la scară redusă a unei păpuși Ken.

— Pleci? o întreabă el tăios pe Samantha.

Pe chipul acesteia trece o ușoară umbră de enervare, dar se reculege rapid și răspunde prompt:

— O urgență în familie.

— Și cu dosarul Smirnoff cum rămîne?

— Harry, vodcă se bea de două sute de ani. Nu pleacă nicăieri, crede-mă. Sora mea, da, zice și arată spre mine.

Într-o secundă, trupul mi-e străbătut de-un val de jenă și mă fac roșie ca racul.

Harry nu pune botul la minciuna ei. Mă cercetează cu mare atenție – probabil că are nevoie de ochelari, dar e prea vanitos ca să-i poarte – apoi întreabă:

— Sora ta? De cînd ai o soră?

— Fii serios, Harry, spune Samantha, clătinînd din cap.

Acesta se trage într-o parte, să ne facă loc, apoi o ia după noi pe culoar.

— Te întorci mai încolo?

Samantha se oprește și se răsucește lent. Pe buze îi înflorește un zîmbet bizar.

— Doamne Dumnezeule, Harry. Parcă ai fi tata!

Observația are efectul scontat, căci Harry se înverzește. El și Samantha sînt cam de aceeași vîrstă, și pun pariu că nu se aștepta să fie comparat cu babacul cuiva.

— Asta ce-a mai fost? o întreb cînd ieșim pe stradă.

— Harry? zice Samantha, aparent netulburată. E nou meu șef.

— Așa vorbești cu șeful tău?

— N-am încotro, avînd în vedere felul în care vorbește el cu mine.

— Cum adică?

— Păi, să vedem, spune ea, oprindu-se la semafor. În prima zi la serviciu, vine la mine și începe: „Am auzit că ești foarte pricepută la tot ce-ți pui în minte să faci“. Sună a compliment, nu? Dar adaugă imediat: „Atît la birou, cît și-n afara lui“.

— Și-a scăpat basma curată?

— Firește, zice, ridicînd din umeri. N-ai lucrat niciodată într-un birou, așa că nu știi cum merg lucrurile. Mai devreme sau mai tîrziu, tot se ajunge la subiectul sex. Cînd mi se aruncă asta în față, ripostez imediat.

— Dar n-ar trebui să spui cuiva ce s-a întîmplat?

— Cui? Șefului lui? Celor de la Resurse Umane? Va spune fie c-a glumit, fie că m-am dat la el. Dacă sînt concediată din pricina asta? N-am intenția să stau în casă toată ziua, făcînd copii și plăcinte.

— Nu știu ce aptitudini materne ai, dar avînd în vedere că la gătit nu prea te pricepi, n-ar fi o idee prea strălucită.

— Mulțumesc, punctează ea, fericită c-am înțeles ideea.

L-o fi mințit ea pe Charlie că știe să gătească, dar despre apartament a spus adevărul. Clădirea e în zona Midtown, pe Park Avenue, și e de aur. Nu de aur adevărat, desigur, ci dintr-un metal strălucitor, care imită aurul. Dacă portarii din clădirea lui Bernard mi s-au părut eleganți și scorbosi, cei din clădirea unde locuiește Charlie îi bat de la distanță. Nu doar că poartă mănuși albe, dar fiecare e dotat c-un chipiu împodobit cu șnururi aurite. Pînă și uniformele au pe umeri

bucle din șnur aurit. E cam țipător, dar de mare efect.

— Tu chiar locuiești aici? o întreb în șoaptă, în timp ce traversăm foaierul pavat cu marmură, stîrnind ecouri.

— Desigur, mă încredințează Samantha, salutînd un portar care, politicos, ne ține liftul. Mi se potrivește de minune, nu crezi? Strălucitor, dar și foarte elegant.

— Mda, e și asta un punct de vedere, mormăi eu, inspectînd pereții interiori ai liftului, îmbrăcați în oglinzi fumurii.

Apartamentul lui Charlie e, conform așteptărilor, uriaș. E la etajul patruzeci și cinci, are ferestre cît tot peretele, iar în living ajungi coborînd cîteva trepte. Există și aici un perete îmbrăcat în oglinzi fumurii, și mai zăresc o vitrină din plexiglas ticsită cu obiecte legate de baseball. Sînt convinsă că are mai multe dormitoare și băi, însă nu apuc să le văd, fiindcă Samantha mă îndreaptă imediat către bucătărie. Și aceasta e enormă, cu blaturi din marmură și aparatură ce sclipește de curățenie. Da, e nou-nouță. Poate prea nouă.

— A gătit cineva aici vreodată? întreb, deschizînd dulapurile în căutarea oalelor și cratițelor.

— Nu cred. Te descurci tu, mă asigură Samantha, bătîndu-mă pe umăr. Am încredere în tine. Acuma, stai să vezi cu ce-am de gînd să mă îmbrac.

— Minunat...

Bucătăria e practic goală. Descopăr o rolă de folie de aluminiu, niște tăvi pentru briose, trei castroane și o tigaie mare.

— Ta-dam!

Samantha își face apariția, îmbrăcată în uniformă de cameristă franceză.

— Ce părere ai?

— Dacă vrei să te angajezi pe Strada 42, ai nimerit-o.

— Lui Charlie îi place la nebunie să mă vadă așa.

— Uite ce e, scumpo, îi atrag atenția printre dinții încleștați. E vorba de o serată. Nu poți să-ți pui chestia aia.

— Știu! face ea exasperată. Doamne, Carrie, nu înțelegi de glumă?

— Ba da, dar nu când trebuie să pregătesc o masă întreagă, cu doar trei castroane și o rolă de folie de aluminiu. Cine mai vine la paranghelia asta?

Samantha ridică mîna și numără pe degete:

— Eu, Charlie, un cuplu de nesărați, colegi de serviciu de-ai lui, și Erica, sora lui Charlie. Ah, și amicul meu, Cholly, să mai înveselească atmosfera.

— Cholly?

— Cholly Hammond. L-ai văzut la petrecerea unde ai făcut cunoștință cu Bernard.

— Tipul în costum dungat.

— Conduce o revistă literară. O să-ți placă de el.

— Dar n-o să ne întâlnim, ai uitat? zic, fluturîndu-i folia de aluminiu pe sub nas. Eu o să fiu aici, să mă ocup de mîncare.

— Dacă gătitul te aduce în starea asta de agitație, poate ar fi mai bine să renunțăm.

— Mersi, scumpo, dar a ta a fost ideea.

— Da, știu, răspunde ea cu gîndurile aiurea. Hai, am nevoie de tine să mă ajuți să aleg ceva

de îmbrăcat. Prietenii lui Charlie sînt persoane foarte conservatoare.

O urmez de-a lungul unui hol cu mochetă pe jos, la capătul căruia pătrundem într-o cameră spațioasă, cu garderobă și două băi: pentru „el” și pentru „ea”. Cu gura căscată, admir splendoarea ce mă înconjoară. Oare cum ar fi să ai un apartament atît de mare, în Manhattan? Nu-i de mirare că Samantha umblă de zor să se mărite.

Cînd intrăm în garderobă, mă ia cu leșin. E aproape cît apartamentul Samanthei! De-o parte sînt înșirate hainele lui Charlie, aranjate după tip și culoare. Blugii sînt călcați și așezați frumos pe umerase. Pe rafturi, împăturite cu grijă, sînt teancuri întregi de pulovere de cașmir, în toate culorile posibile.

În celălalt capăt, e secțiunea Samanthei, vizibilă nu numai datorită costumelor ei business și-a pantofilor cu toc înalt sau a rochițelor vapo-roase și elegante, pe care le adoră, ci mai ales din pricina relativei sale sărăcii.

— Surioară, se pare că mai ai de lucrat să-l prinzi din urmă, remarc eu.

— Lucrez, lucrez, stai liniștită, răspunde ea rîzînd.

— Ce-i asta? o întreb, arătînd spre un costum din stofă de lînă, tivit cu material alb. Chanel?

Arunc un ochi la eticheta de preț, care încă mai atîrnă de mîneacă, și rămîn fără aer.

— O mie două sute de dolari?

— Mulțumesc, zice, luîndu-mi umerășul din mînă.

— Îți permiți să dai atît?

— Nu, nu-mi permit. Dacă vrei să trăiești pe picior mare, tre’ să te îmbraci ca atare. Credeam, adaugă ea încruntîndu-se, că dintre toți oamenii,

tu vei înțelege cel mai bine. Nu ești obsedată de modă?

— La prețurile astea, nu. Frumoasa ținută pe care-o port acum a costat doi dolari.

— Se vede, remarcă ea, scoțându-și uniforma de menajeră și dându-i drumul pe podea, apoi se strecoară în costumul Chanel și se studiază în oglinda înaltă. Ce spui?

— Nu asta poartă toate doamnele? Cele care iau prânzul în oraș? Știu că e Chanel, dar nu te prinde.

— Dar e perfect pentru o membră în devenire a comunității din Upper East End.

— Ceea ce tu nu ești, obiectez, cu gândul la nopțile nebune petrecute împreună.

— Acum sînt, îmi face ea semn, ducînd degetul la buze. Și așa voi rămîne, cît va fi necesar.

— Și-apoi?

— Voi fi bogată și independentă. Poate c-o să mă mut la Paris.

— Plănuiești să divorțezi de Charlie, înainte chiar să te fi măritat cu el? Și dacă aveți copii?

— Tu ce părere ai, Vrăbiuțo?

Cu vîrful piciorului aruncă uniforma de menajeră în dulap și mă privește cu subînțeles.

— Cred că e cazul ca cineva să se apuce de gătit.

Peste patru ore, în ciuda faptului că duduie cuptorul și-s aprinse două ochiuri la aragaz, îmi clănțane dinții de frig. Charlie menține în apartament o temperatură mai nimerită într-un camion de transportat marfă congelată. Afară sînt, probabil, vreo patruzeci de grade, însă în clipa de față, tare mi-ar prinde bine unul dintre puloverele alea de cașmir.

Cum de suportă Samantha? îmi zic în sinea mea, amestecînd în cratiță. Presupun că s-a obișnuit. Dacă te măriți cu vreun mogul dintr-ăștia, ești obligată să nu le ieși din cuvînt.

— Carrie, cum merge? mă întreabă, intrînd în bucătărie.

— Felul principal e aproape gata.

— Slavă Domnului! Simt c-o iau razna, zice și soarbe vin dintr-un pahar uriaș.

— Aici crezi că-i mai bine?

— Măcar tu nu trebuie să discuți despre tratarea ferestrelor.

— Cum „tratezi“ o fereastră? O trimiți la doctor?

— La decorator, oftează ea. Douăzeci de mii de dolari. Numai pentru perdele. Nu cred că sînt în stare.

— Ai face mai bine să fii. Îmi congelez fundul aici ca să dai tu bine. Tot nu pricep de ce n-ai angajat o firmă de catering.

— Fiindcă Superwoman nu apelează la firme de catering. Se descurcă singură.

— Poftim, zic și-i întind două farfurii. Și, nu-ți uita pelerina!

— De fapt, ce ne-ai pregătit? mă întreabă, uitîndu-se consternată la farfurii.

— Cotlet de miel cu sos de smîntînă și ciuperci. Chestiile alea verzi sînt sparanghel. Iar alea maro sînt cartofi, precizez pe un ton sardonice. Charlie și-a dat seama că sînt aici?

— Nici nu bănuiește, zîmbește ea.

— Bun. Atunci, spune-i că-i un fel franțuzesc.

— Mersi, Vrăbiuțo.

O ia din loc și, prin ușile deschise, o aud exclamînd:

— *Voilà!*

Din păcate, nu-i pot vedea pe musafiri, fiindcă sufrageria e după colț. Am reușit, totuși, să prind ceva cu coada ochiului. Masa e tot din plexiglas. Din cîte se pare, Charlie e amoretzat de plastic.

Mă apuc de mini-sufleurile de ciocolată. Tocmai dau să le pun la cuptor, cînd o voce exclamă în spatele meu:

— Aha! Știam eu că-i prea frumos să fie adevărat.

Sar cît colo și mai că scap din mînă tava de briose.

— Cholly? șuier eu.

— Carrie Bradshaw, bănuiesc, spune acesta, intrînd cu pași hotărîți și îndreptîndu-se către frigider. Chiar mă întrebam ce s-o fi ales de tine. Acum, știu.

— De fapt, nu știi, îl contrazic, închizînd cu grijă ușa cuptorului.

— De ce te ține Samantha ascunsă aici?

Deschid gura să-i explic, dar mă abțin. Cholly pare genul care bîrfește. Probabil c-o să dea fuga și-o să spună tuturor că eu sînt cea care gătește. E ca în Cyrano, mai puțin faptul că am serioase dubii în privința finalului fericit.

— Uite, Cholly...

— Am înțeles, zice el și-mi face cu ochiul. O cunosc pe Samantha de ani de zile. Cred că nici un ou nu-i în stare să fiarbă.

— Mă dai de gol?

— Și să-mi stric distracția? Nu, micuțo, secretul tău e în siguranță, mă liniștește el pe un ton blînd.

Iese și, peste nici două minute, apare Samantha în goană, panicată.

— Ce s-a întîmplat? Te-a văzut Cholly? Of, bătrîn curios! Știam că nu trebuie să-l invit. Și

mergea totul așa de bine. Celelalte femei sînt așa de geloase, că practic scot fum pe urechi.

Scrîșnește din dinți și-și acoperă fața cu palmele. E prima dată cînd o văd cu adevărat supărată. Mă întreb dacă nu cumva minunata ei relație cu Charlie nu-i doar o poveste.

— Hei, e OK, zic, atingîndu-i ușor umărul. Cholly a promis să nu ne dea de gol.

— Serious?

— Da. Și cred că se va ține de cuvînt. Îmi pare un bătrînel de treabă.

— Chiar este, răsuflă ea ușurată. Iar femeile alea din sufragerie sînt niște scorpії. La cocteiluri, una mă tot întreba cînd o să facem copii. Cînd i-am spus că nu știu, și-a tras o figură arogantă și mi-a zis să trec neîntîrziat la treabă, înainte ca Charlie să se răzgîndească în privința nunții. Pe urmă, m-a întrebat cînd intenționez să-mi las slujba.

— Și tu ce-ai răspuns? mă revolt eu.

— Că niciodată, fiindcă, pentru mine, munca pe care-o fac nu-i doar o slujbă. E o carieră. Iar la carieră nu se renunță. Asta i-a închis pliscul, o vreme, după care m-a luat la întrebări despre colegiul la care-am studiat.

— Și?

Samantha se îndreaptă de spate și declară:

— Am mințit. I-am zis c-am urmat o școală la Boston.

— Of, scumpo.

— Ce contează? N-am de gînd să-l pierd pe Charlie, numai fiindcă o matroană obtuză, din înalta societate newyorkeză, nu privește cu ochi buni școala pe care-am absolvit-o. Am ajuns pînă aici, și nu plănuiesc să fac cale-ntoarsă.

— Sigur că nu. Poate-ar fi mai bine să plec, zic după o scurtă pauză. Înainte să se mai rătăcească vreun musafir pe-aici.

— O idee bună, încuviințează ea.

— Sufleurile sînt în cuptor. Nu trebuie decît să le scoți, peste vreo douăzeci de minute, să le răstorni pe un platou și să adaugi în vîrf o lingură de înghețată.

Mă privește plină de recunoștință și mă învăluie într-o îmbrățișare.

— Mulțumesc, Vrăbiuțo. Nu m-aș fi descurcat fără tine.

Apoi se trage un pas îndărăt și-și netezește coafura.

— Ah, Vrăbiuțo, adaugă ea precaută, te-ar deranja dacă ai ieși pe ușa de serviciu?

Capitolul 17

„Unde-or fi dispărut cu toții?” îmi zic enervată, trîntind receptorul pentru a mia oară.

După ce-am ajuns acasă, aseară, m-am tot gîndit la Samantha și la Charlie. Să fie asta calea spre o relație fericită? Să te transformi în ce-și dorește bărbatul?

Pe de altă parte, îmi pare că funcționează. Cel puțin pentru Samantha. Prin comparație, relația mea cu Bernard lasă de dorit. Nu doar la capitolul sex, ci prin simplul fapt că nu-s nici măcar sigură că-l voi mai vedea vreodată. Cînd locuiești cu iubitul tău, partea bună, după mine, e că poți să pariezi că-l vei revedea. Adică, odată și-odată, tot trebuie să vină acasă, nu?

Din nefericire, asta nu se poate afirma și despre Bernard. Și-i numai vina lui Maggie. Dacă nu s-ar fi purtat c-o asemenea mojie, dacă n-ar fi insistat să-l vîneze și să-l seducă pe Ryan... Și e tot *cu* Ryan, angrenați într-o mică aventură amoroasă, în timp ce eu am rămas cu ochii în soare. M-am transformat într-un soi de servitoare pentru relațiile altora. Ascult și mă supun. Iar acum, sînt *singură*.

Slavă Domnului că există Miranda. Orice-ar fi, o s-o am întotdeauna pe Miranda. Cu ea n-o

să am niciodată o relație. Deci, pe unde naiba umblă?

Ridic receptorul și încerc iar. Nu răspunde. Ciudat. Plouă, deci n-are cum să protesteze în față la Saks. Mai încerc și la Bernard. Nici aici nu răspunde nimeni. Enervată de-a binelea, sun la Ryan. Doamne, nici măcar el nu răspunde la telefon. Evident. O fi cu Maggie, făcînd sex pentru a douăzecea oară.

Mă dau bătută. Privesc ploaia. Pic, pic, pic. Deprimant.

În sfîrșit, se aude soneria interfonului. Două apeluri scurte și unul lung, de parcă cineva s-ar sprijini de buton. *Maggie!* Bună prietenă mi-e, n-am ce zice. A venit la New York să mă vadă, însă-și petrece tot timpul cu tontul ăla de Ryan. Ies pe hol și mă aplec peste balustradă, gata să-i spun verde-n față ce gîndesc.

Dar zăresc vîrfurile capului Mirandei. Ploaia i-a întins și turtit părul roșu aprins.

— Hei!

— Toarnă cu găleata, îmi zice ea. M-am gîndit să mă adăpostesc la tine, pînă mai trece potopul.

— Intră.

Îi întind un prosop, iar ea își freacă părul. Șuvițele umede îi stau ridicate, precum o creastă de cocoș. Spre deosebire de mine, pare în toane foarte bune. Se duce la bucătărie, deschide frigiderul și-i cercetează atent conținutul.

— E ceva de mîncare în casa asta?

— Brînză.

— Buuun! Mor de foame.

Înșfacă un cuțit și atacă bucata de brînză cheddar.

— Hei, zice, ai observat că, de două zile, nu ți-am mai dat nici un semn?

Să fiu sinceră, nu. Am fost prea ocupată cu Maggie, Samantha și Bernard.

— Da... Pe unde-ai fost?

— Ghici, mă îndeamnă cu un zîmbet larg.

— Ai fost la un miting? La Washington?

— Nu! Mai ghicește o dată.

— Atunci nu știi.

Mă duc spre canapea, unde mă trîntesc și încep să mă uit pe geam, la ploaie. Îmi aprind și-o țigară, cu gîndul la faptul că nu-mi stă mintea la jocuri dintr-astea. Miranda se așază pe-un braț al canapelei, ronțăind din felia de brînză.

— Am făcut sex.

— Ce? zic, stingînd țigara.

— Am făcut sex, repetă Miranda, apoi își dă drumul pe-o pernă. Am cunoscut un tip, cu care-am făcut sex non-stop, două zile. Știi care-i partea proastă? N-am putut să merg la toaletă, să fac treaba mare. Pe bune, abia după ce-am plecat, azi-dimineață, am reușit să mă duc.

— Stai așa! *Tu* ai cunoscut un tip?

— Da, Carrie, *eu*. Că-ți vine să crezi sau nu, există bărbați care mă consideră atrăgătoare.

— N-am afirmat niciodată contrariul. Dar spuneai mereu că...

— Știu. Că sexul e nașpa. De data asta, n-a fost.

Mă holbez la ea cu ochii cît cepele, puțin geloasă și neștiind de unde să încep.

— E student la NYU, îmi povestește ea, instalîndu-se comod. L-am cunoscut în față la Saks. La început, n-am vrut să vorbesc cu el, fiindcă purta papion...

— Ce?

— Unul galben. Cu picățele negre. Se tot învîrtea pe-acolo, iar eu mă străduiam să-l ignor.

Dar mi-a semnat petiția, așa că m-am gândit că nu-i frumos să fiu nepoliticoasă. S-a dovedit că studiase mai multe cazuri legate de libertatea de expresie și pornografie. Mi-a spus că industria pornografiei a fost prima care a folosit tiparnița. Știai? N-a fost din pricină că oamenii voiau să citească marile opere literare, ci pentru că niște bărbați aveau chef să se uite la desene deochete!

— Mamăăă..., behăi eu, încercînd să intru în spiritul momentului.

— Am vorbit și-am tot vorbit, apoi el mi-a propus să continuăm discuția la cină. Nu mă atrăgea în mod deosebit, dar îmi părea un personaj interesant, așa că mi-am spus c-aș putea încerca să fim prieteni. Deci, am acceptat.

— Fantastic, îmi forțez eu un zîmbet. Unde-ați mers?

— La Japonica, un restaurant japonez pe University. Și, apropo, nu-i ieftin deloc! Am vrut să plătesc jumătate, dar nu m-a lăsat.

— I-ai permis unui bărbat să-ți plătească cina?

Pentru Miranda, asta e ceva de neconceput. Îmi zîmbește jenată.

— E total împotriva preceptelor mele. Însă mi-am spus că, o dată, pot să fac o excepție. Mă tot gîndeam la seara cînd am fost la cină cu tine și cu L'il. La mama ei, care e lesbiană. M-am întrebat dacă n-oi fi și eu. Dar dacă sînt, atunci de ce nu mă simt deloc atrasă de femei?

— Poate că n-ai cunoscut femeia potrivită, glumesc eu.

— Carrie!

Dar e într-o dispoziție prea bună ca să se supere.

— Am fost întotdeauna atrasă de bărbați. Însă mi-aș dori ca ei să semene mai mult cu femeile. Marty e...

— Așa-l cheamă? Marty?

— Nu-i vina lui. Adică, nu-ți alegi singur numele, corect? Mi-am făcut ceva griji, să știi. Din pricină că nu eram sigură dac-o să fiu în stare să-l sărut. Nu e un tip prea arătos, îmi explică ea, coborînd tonul. Dar m-am gândit că aspectul fizic nu contează prea mult. E *foarte* deștept. Ceea ce e o trăsătură sexy. Am zis întotdeauna că prefer să fiu c-un tip urît, dar deștept, decît cu unul frumos, dar prost. Despre ce poți să discuți c-un individ care-i prost de dă în gropi?

— Despre vreme? Îi sugerez eu, întrebîndu-mă dacă nu cumva Bernard crede același lucru despre mine. Poate că nu-s suficient de inteligentă pentru el, și de asta nu m-a sunat.

Miranda își continuă povestea:

— În timp ce mergeam pe Mews – străduța aia drăguță, pavată cu piatră – mă împinge brusc lîngă perete și începe să mă sărute și să mă pipăie!

Scot un țipăt, iar Miranda dă din cap, rîzînd stînjenită:

— Da, nici mie nu mi-a venit să cred. Partea cea mai dementă a întîmplării e c-a fost incredibil de sexy. La fiecare cinci secunde, ne opream să ne sărutăm și cînd am ajuns la mine acasă, ne-am smuls hainele și-am făcut-o!

— Uluitor, zic, aprinzîndu-mi încă o țigară. Absolut uluitor.

— În noaptea aia, am făcut-o de trei ori. Iar a doua zi, m-a dus să luăm micul-dejun. M-am temut să nu fie doar o aventură de-o noapte, dar m-a sunat după-amiază și-a venit pe la mine, și-am făcut iarăși sex, iar el a rămas peste noapte. De atunci, am fost practic nedespărțiți.

— Stai nițel, o opresc, fluturînd țigara. Nedeș-părțiți?

A mai căzut un erou. Miranda trăiește o frumoasă poveste de dragoste cu tipul ăsta, așa că n-o s-o mai văd nici pe ea.

— Nici măcar nu-l cunosc prea bine, chicotește ea. Dar, ce contează? Dacă-i bine, e bine, nu?

— Mda, bănuiesc, o aprob eu în ciudă.

— Îți vine să crezi? Eu? Să fac sex non-stop? Mai ales după toate pe care ți le-am înșirat. Acum, că în sfîrșit am la activ cîteva partide de sex excelent, cred că-mi voi schimba părerea despre viață. În definitiv, bărbații nu-s chiar niște monștri.

— Minunat, îi spun aproape în șoaptă, cuprinsă de milă față de mine însămi.

Și-apoi, se întîmplă inevitabilul – mi se umplu ochii de lacrimi. Le șterg repede, însă Miranda mă prinde în flagrant.

— Ce-i cu tine?

— Nimic.

— De ce plîngi? mă întreabă, cu trăsăturile schimonosite de îngrijorare. Sper că nu ești supărată c-am un iubit, nu?

Scutur din cap că nu.

— Carrie, nu te pot ajuta dacă nu-mi spui care-i necazul, mă îndeamnă ea cu blîndețe.

Îmi vărs năduful, începînd cu seara dezastuoasă în compania lui Bernard și-a lui Maggie, și continuînd cu insistențele acesteia de-a merge la petrecere și cu faptul că ea s-a ales cu Ryan, în vreme ce eu e posibil să fi rămas fără Bernard, care nici pînă acum nu m-a sunat.

— Cum de mi s-a întîmplat tocmai mie una ca asta? mă văicăresc. Ar fi trebuit să mă culc cu Bernard cînd am avut prilejul. Acum, s-a terminat totul. O să rămîn virgină pînă la adînci

bătrîneți. Pînă și L'il a făcut-o deja. Iar amica mea, Maggie, se culcă cu trei bărbați! Deodată! Eu ce naiba oi avea?

Miranda mă îmbrățișează și se străduiește să mă aline:

— Sărăcuța de tine. Ai o zi mai proastă azi.

— O zi mai proastă? Poate o săptămînă mai proastă! o contrazic, trăgîndu-mi nasul.

Dar îi sînt recunoscătoare pentru compasiunea pe care mi-o arată. De obicei, Miranda e foarte înțepată. Fără să vreau, mă întreb dacă nu cumva are dreptate și cele două zile de sex n-au izbutit să-i deștepte instinctele materne.

— Nu-i toată lumea pe-un calapod, afirmă ea autoritar. Oamenii se dezvoltă în ritm diferit.

— Dar nu vreau să rămîn de căruță.

— Multe personalități celebre au luat startul mai încet. Tata zice că ăsta-i un avantaj. Pentru că, atunci cînd ți se întîmplă ceva frumos, ești pregătit să faci față.

— Adică, tu erai în sfîrșit pregătită pentru apariția lui Marty?

— Bănuiesc că da. Mi-a plăcut, Carrie. O, Doamne, chiar mi-a plăcut! exclamă, acoperindu-și îngrozită gura. Dacă mi-a plăcut să fac sex, n-o să mai pot fi feministă?

— Nici vorbă. După mine, a fi feministă înseamnă să fii stăpînă pe viața ta intimă. Tu decizi cu cine vrei să te culci. Înseamnă să nu-ți vinzi intimitatea contra unor... avantaje.

— Cum ar fi să te măriți c-un tip dezgustător, pe care nu-l iubești, doar ca să te muți într-o casuță frumoasă, cu gărduleț alb.

— Sau să te măriți cu vreun boșorog. Sau cu unul care se așteaptă să-i pregătești cina în fie-

care seară și să-i îngrijești copiii, sugerez eu, cu gîndul la Samantha.

— Ori cu un tip care te obligă să faci sex cu el, cînd vrea el, deși tu nu vrei, încheie Miranda.

Ne privim triumfătoare, de parcă, în sfîrșit, am fi găsit cheia uneia dintre cele mai spinoase probleme ale omenirii.

Capitolul 18

Pe la șapte, după ce Miranda și cu mine trăserăm deja câteva înghițituri zdravene de vodcă și dansaserăm, într-o manieră foarte personală, pe melodiile celor de la Blondie, The Ramones, The Police și-ale lui Elvis Costello, aterizează și Maggie.

— Magwitch! o întâmpin eu, aruncându-mi brațele de gîtul ei, hotărîtă să iert și să uit.

Maggie o măsoară pe Miranda din cap pînă-n picioare, aceasta fiind ocupată să cînte la o lumînare, în chip de microfon.

— Asta cine mai e?

— Miranda! Ea e Maggie, cea mai bună prietenă a mea din liceu.

— Salut, zice Miranda, fluturînd lumînarea.

Maggie ochește vodca, se năpustește asupra sticlei și toarnă pe gît jumătate din conținut. Văzîndu-mi expresia, mă repede imediat:

— Nu te îngrijora. Îți cumpăr alta. Am optsprezece ani, ai uitat?

— Și? mă mir, întrebîndu-mă ce legătură are asta.

Se uită urît la Miranda, apoi se trîntește pe canapea și mă anunță mîrîind:

— Ryan mi-a tras clapa.

— Ce? Dar n-ai fost cu el, în ultimele douăzeci și patru de ore?

— Ba da. Însă de-ndată ce l-am scăpat din ochi, a dispărut.

Nu mă pot abține să nu izbucnesc în hohote de rîs.

— Nu-i amuzant. Eram la o cafenea, pe la șase seara, să luăm micul-dejun. M-am dus la toaletă și cînd m-am întors, ia-l de unde nu-i.

— A fugit?

— Așa s-ar părea, nu?

— Of, Mags, zic, străduindu-mă să-i arăt un strop de compasiune.

Din păcate, nu-mi iese figura. Fiindcă-i totul așa de ridicol și, în același timp, extrem de surprinzător.

— Vrei să închizi blestemăția aia? îi strigă ea Mirandei. Mă dor timpanele.

— Scuze, intervin, vorbind în numele amîndurora, și dau fuga să reduc volumul casetofonului.

— Care-i problema ei? mă chestionează Miranda pe un ton puțin enervat, însă știu că nu-i cu intenție; e doar puțin afumată.

— Ryan a șters-o din cafenea, cît era ea plecată la toaletă.

— Ah, face Miranda, zîbind.

— Mags? o abordez eu cu precauție. Mirandei nimic nu-i place mai mult decît să asculte ce necazuri au femeile cu bărbații. În principiu, fiindcă-i urăște.

Sper că această prezentare le va ajuta pe cele două să se aprecieze reciproc. În definitiv, problemele cu bărbații, moda și părțile corpului sînt subiecte asupra cărora femeile se înțeleg de minune. Dar Maggie nu mușcă momeala.

— De ce nu m-ai avertizat că-i o jigodie?

Asta chiar nu-i corect.

— Eu credeam că te-am prevenit. Doar știai că e logodit.

— Te vezi c-un tip care-i logodit? întreabă Miranda, neplăcut surprinsă.

— Nu chiar. *El* pretinde că-i logodit. Individul-a obligat să se logodească, să fie sigură că nu-i scapă. Mă rog, asta-i părerea mea, adaugă și mai ia un gît de vodcă.

— Mai bine c-a plecat, mă bag eu. În felul ăsta, te-ai lămurit cu cine ai de-a face.

— Bravo, așa e! mă aprobă Miranda.

— Hei, Miranda are un nou iubit, o anunț pe Maggie.

— Norocul tău, se încruntă aceasta, neimpresionată.

— Maggie are doi, îi spun Mirandei, de parcă asta ar trebui să-i trezească admirația.

— Uite ceva ce n-am reușit niciodată să-nțeleg. Cum te descurci? Adică, se spune c-ar trebui să te vezi cu doi sau trei tipi, odată, dar nu pricep care-i rostul.

— E distractiv, o lămurește Maggie.

— Dar e o chestie reciprocă, nu? vine replica ei. Îi urîm pe bărbații care se văd cu mai multe femei deodată. Am fost dintotdeauna de părere că un lucru socotit inacceptabil pentru unul dintre sexe ar trebui, prin definiție, să fie inacceptabil și pentru celălalt.

— Pardon, spune Maggie pe un ton ușor agresiv. Sper că nu sugerezi c-aș fi curvă..

— Sigur că nu! sar eu. Miranda vorbește despre feminism, atîta tot.

— Atunci, n-ar trebui să te deranjeze c-o femeie se culcă cu mai mulți bărbați. Pentru mine, ăsta-i feminism.

— Poți să faci cum îți place ție, draga mea, o liniștesc eu. Nu te judecă nimeni.

— Eu afirm doar că bărbații și femeile sînt la fel. Și-ar trebui evaluați după aceleași standarde, insistă Miranda.

— Nici pomeneală. Bărbații și femeile sînt complet diferiți, se încapățînează și Maggie.

— Nu-mi place deloc cînd cineva spune că bărbații și femeile sînt diferiți! exclam eu. Sună a scuză. E ca atunci cînd lumea zice: „Băieții, tot băieți“. Îmi vine să urlu.

— Mie-mi vine să pocnesc pe cineva.

— Ce să zic? Voi două vă potriviți de minune.

Și cu asta, Maggie se ridică, fuge în baie și trîntește ușa, lăsîndu-ne cu gurile căscate.

— Am spus eu ceva? întrebă Miranda.

— Nu-i vina ta. Cu mine are ce are. Nu știu de ce. Deși, eu ar trebui să fiu supărată pe ea.

Bat la ușa de la baie.

— Mags? Ești OK? Vorbeam și noi. N-am spus nimic rău despre tine.

— Fac duș, îmi strigă ea.

Miranda își strînge lucrurile.

— Ar fi mai bine s-o șterg.

— OK, zic c-o oarecare împotrivire, fiindcă mi-e groază să rămîn singură cu Maggie, care e în stare să țină o supărare zile întregi.

— Oricum, o să vină Marty pe la mine. După ce termină de învățat.

Îmi face cu mîna și-o zbughește pe scări.

Norocul ei.

Dușul încă mai funcționează la capacitate maximă. Îmi aranjez puțin lucrurile de pe birou, sperînd că răul nu va începe abia de-acum încolo.

În cele din urmă, iese și Maggie din baie, frecîndu-și părul cu prosopul. Se apucă să-și strîngă hainele, îndesîndu-le în geanta de voiaj.

— Doar nu pleci, nu?

— Cred c-ar fi mai indicat, mormăie ea.

— Haide, scumpo, îmi pare rău! Miranda ține cu dinții de părerile ei. N-are nimic cu tine. Nici măcar nu te cunoaște.

— Asta poți s-o mai zici o dată!

— De vreme ce nu te vezi cu Ryan, am putea merge la un film. Ce spui? îi propun, plină de speranță.

— Nu rulează nimic din ce-aș vrea să văd. Unde-i telefonul? mă întreabă, privind împrejur.

E sub scaun. Îl scot de-acolo și i-l întind, fără prea multă tragere de inimă.

— Ascultă, Mags, zic, străduindu-mă să nu par arțăgoasă. Te superi dacă te rog să nu suni în Carolina de Sud? Eu plătesc convorbirile în alte state, și n-am atîția bani.

— Asta te preocupă, mai nou? Banii?

— Nu...

— Sun la compania de autobuze. Ca să știi și tu.

— Dar nu trebuie să pleci! o implor, disperată să ne împăcăm, fiindcă nu vreau ca vizita să se încheie cu o ceartă.

Maggie nu mă bagă în seamă. Se uită la ceas și dă din cap spre receptor.

— Mersi, spune și închide. E un autobuz care pleacă spre Philadelphia în trei sferturi de oră. Crezi că ajung?

— Da, dar, Maggie..., încep, însă mă opresc, deoarece nu prea știu cum să continui.

— Te-ai schimbat, Carrie, îmi declară ea, trăgînd scurt fermoarul genții.

— Tot nu înțeleg de ce ești așa de enervată. Dacă ți-am greșit cu ceva, îmi cer iertare.

— Nu mai ești persoana pe care-o știam. De fapt, nu mai știu deloc cine ești, zice și clatină din cap, parcă pentru a-și sublinia ideea.

Oftez. Conflictul ăsta mocnește din clipa în care Maggie mi-a pășit pragul și-a găsit că apartamentul e infect.

— Singurul lucru diferit la mine e că locuiesc la New York.

— Știu. De două zile îmi amintești asta, încontinuu.

— Dar chiar locuiesc aici...

— Știi ceva? zice, punînd geanta pe umăr. Nu-i om pe-aici să nu fie țicnit. Colega ta de apartament, Samantha, e dusă. Bernard e un libidinos, Miranda, o ciudățenie de la circ, iar Ryan, un măgar.

Se oprește o clipă, iar eu mă fac mică, așteptînd cu groază ce urmează să spună.

— Tu ai ajuns exact ca ei. Ești la fel de țicnită.

— Mersi mult, zic înmărmurită.

— Cu plăcere, îmi trîntește ea și-o pornește spre ieșire. Și nu te deranja să mă conduci la autogară. Mă descurc și singură.

— Bine, spun, ridicînd din umeri.

Pleacă trîntind ușa. O clipă, sînt prea șocată ca să reacționez. Cum îndrăznește să se ia de mine? Și cum de-i întotdeauna vorba de ea? De cînd a venit, n-a avut nici măcar o dată bunul-simț să se intereseze ce mai fac. Ar fi putut să încerce să-mi înțeleagă situația, în loc să mă critice la fiecare ocazie.

Inspir adînc. Deschid ușa și alerg după ea.

— Maggie!

E deja afară pe trotuar și ridică mîna să cheme un taxi. Mă grăbesc s-o ajung, chiar cînd taxiul trage la bordură, iar ea deschide portiera.

— Maggie!

— Ce-i? mă întreabă, răsucindu-se spre mine.

— Haide, nu pleca așa! *Îmi pare rău!*

— Bine, răspunde ea scurt și, fără nici urmă de expresie pe chip, se strecoară pe bancheta din spate și trîntește portiera.

Cu umerii căzuți, privesc cum mașina se strecoară în trafic. Îmi dau capul pe spate, îngăduind ploii mărunte să-mi spele necazurile.

— De ce? strig în gura mare.

Enervată, reintru în clădire, înjurîndu-l în gînd pe Ryan. Chiar că e măgar. Dacă nu-i trăgea clapa lui Maggie, nu ne-am fi certat. Am fi fost încă prietene. Sigur, aș fi fost nițel șucărită pe ea pentru că s-a culcat cu Ryan, dar aș fi trecut peste. De dragul prieteniei.

De ce nu-mi poate face aceeași favoare?

O vreme, trîntesc și bufnesc prin casă, agasată de recenta vizită dezastruoasă. După o scurtă ezitare, iau receptorul și-l sun pe Walt.

Cît sună telefonul, îmi amintesc că l-am neglijat toată vara, motiv pentru care sigur e supărat pe mine. Mă cutremur la gîndul că nu mi-am făcut datoria de prietenă. Nici măcar nu sînt sigură că mai locuiește la părinți. Îmi răspunde maică-sa.

— Sînt eu, Carrie, zic pe cel mai dulce ton posibil. Walt e acasă?

— Bună, Carrie. Ești tot la New York?

— Da.

— Sînt convinsă că Walt se va bucura să te audă, spune mama lui, înfigînd încă un cuțit în rană. Walt! La telefon e Carrie!

Îl aud intrînd în bucătărie. Cu ochii minții, văd masa din plastic roșu și mulțimea de scaune înghesuite în jurul ei. Castronul de apă al cîinelui a dat pe dinafară. Zahărul e tot în cuptorul cu microunde, unde mama lui Walt îl pitește ca să nu se umple de furnici. Pe chipul lui Walt se

citește nedumerirea, de asta sînt convinsă. Se întreabă de ce-am sunat tocmai acum, cînd de săptămîni întregi n-am mai dat nici un semn de viață.

— Alo?

— Walt!

— Să fie cumva *acea* Carrie Bradshaw?

— Cred că da.

— Ce surpriză. Te dădusem dispărută.

— Of, Walt, zic chicotind nervos, conștientă că-mi merit papara.

Walt pare dispus să mă ierte, fiindcă mă întreabă:

— Păi, *qué pasa?* Cum e la Nuevo?

— *Bueno. Muy bueno.* Tu ce mai faci? Te mai vezi cu Randy? mă interesez eu, în șoaptă.

— *Mais oui!* Iar tata s-a hotărît să închidă ochii la chestia asta. Mulțumită pasiunii lui Randy pentru fotbal.

— Minunat! Înseamnă c-ai o relație în toată regula.

— Da, așa se pare. Spre surprinderea mea.

— Ai noroc, Walt.

— La tine cum e? Cineva mai deosebit? se interesează el, punînd un accent sarcastic pe cuvîntul „deosebit“.

— Nu știu. Mă văd cu un tip. Dar e mai în vîrstă. L-a cunoscut și Maggie, îl lămuresc, ajungînd la adevăratul motiv pentru care-l sunasem. Nu i-a plăcut deloc.

— Nu mă miră, rîde Walt. Nu-i om să-i intre în grații, zilele astea.

— Ce s-a întîmplat?

— Habar n-are ce vrea să facă în viață. Ca atare, nu-i suportă pe cei care știu.

În următoarea jumătate de oră, îl pun la curent cu cele petrecute de-a lungul vizitei lui Maggie, poveste ce-l distrează nespus.

— De ce nu vii pe la mine? Îi sugerez, ceva mai bine dispusă. Ia-l și pe Randy. Puteți să dormiți în patul meu.

— Patul e prea bun pentru el, glumește Walt. Poate să doarmă și pe jos. De fapt, nu face mof-turi. Dacă-l duci la un magazin, adoarme de-a-n picioarele.

— Serios, acum, spun eu, zîmbind la remarca lui.

— Cînd vii acasă?

— Nu știu.

— Bănuiesc c-ai aflat de tatăl tău, spune el cu blîndețe.

— Nu.

— Ooo...

— De ce? Ce se petrece?

— Nu te-a anunțat nimeni? Tatăl tău are o iubită.

Strîng receptorul în mîină, nevenindu-mi să-mi cred urechilor. Dar e logic, de fapt. Nu-i de mirare că se poartă atît de ciudat, în ultima vreme.

— Scuze, îmi imaginam că știi, continuă Walt. Eu știu pentru că mi-a spus mama. Tîpa e noua bibliotecară a liceului. Are vreo douăzeci și cinci de ani.

— Tata are o relație c-o femeie de douăzeci și cinci de ani? Țip eu.

— Mi-am zis c-ai vrea să știi.

— Evident! Se pare c-o să trec totuși pe-acasă, în weekend-ul ăsta.

— Minunat! Ne-ar prinde tare bine puțin antren.

Capitolul 19

— Nu, așa ceva nu merge, decretează Samantha, clătinînd din cap.

— E o valiză, zic, privind, la rîndul meu, obiectul incriminat.

E urîță, ce-i drept, însă vederea ei mă umple de-o gelozie turbată. Eu mă duc în plictisitorul Castlebury, în timp ce Samantha se îndreaptă către Los Angeles.

Da, Los Angeles! E o chestie foarte importantă, iar ea a aflat abia ieri. O să filmeze o reclamă și-o să stea la Hotelul Beverly Hills, pe unde-și fac veacul vedetele de cinema. Și-a cumpărat o pereche de ochelari de soare enormi, o pălărie mare de paie și-un costum de baie Norma Kamali, care se poartă c-un tricou alb pe dedesubt. În onoarea evenimentului, am căutat un palmier, la magazinul de articole pentru petreceri, însă nu aveau decît niște chestii din hîrtie verde, care aduc a frunze, pe care mi le-am înfășurat în jurul frunții.

Peste tot sînt înșirate haine și perechi de pantofi. Pe jos, în mijlocul livingului, zace deschisă uriașa valiză Samsonite din plastic verde, a Samanthei.

— Nu-i o valiză, e balast! se plînge ea.

— Și cine-o să observe asta?

— Toată lumea. Zburăm la clasa întâi. O să fie hamali și recepționeri. Ce-o să creadă ăștia, când o să descopere că Samantha Jones umblă cu Samsonite?

Îmi place la nebunie s-o aud pe Samantha vorbind despre sine, la persoana a treia. Am încercat s-o imit, o dată, dar nu mi-a ieșit în ruptul capului.

— Tu chiar crezi că recepționerii vor fi mai interesați de Samsonite, decît de Samantha Jones?

— Aici e buba – se așteaptă ca și valiza mea să fie la fel de șic!

— Pun pariu că ticălosul ăla de Harry Mills umblă cu American Tourister. Hei, zic, coborîndu-mi picioarele de pe spătarul canapelei, te-ai gîndit vreodată că, într-o bună zi, vei călători c-un bărbat pe care abia de-l cunoști? E ciudat, nu? Dacă ți se deschide, din greșeală, valiza și-ți vede chiloții Skivvies?

— Nu pentru lenjerie-mi fac eu probleme. Ci pentru imagine! Cînd am cumpărat chestia asta, se încruntă ea la valiză, nu mă gîndeam că voi ajunge să mă învîrtesc în cercuri înalte.

— Atunci, la ce te gîndeai?

Nu știu aproape nimic despre trecutul Samanthei, în afară de faptul că se trage din New Jersey și pare să nu fie în relații bune cu maică-sa. Nu pomenește niciodată de taică-său, așa că orice mic indiciu despre copilăria și adolescența ei e fascinant.

— La plecare. Cît mai departe.

— Dar New Jersey e la o zvîrlitură de băț!

— Geografic vorbind, da. Metaforic, e într-o altă lume. În plus, n-am venit la New York din prima.

— Nu?

Acum, chiar că m-a făcut curioasă. Nu mi-o imaginez locuind altundeva.

— Pe la optsprezece ani, am călătorit în jurul lumii.

Mai să cad de pe canapea.

— Cum așa?

— Eram admiratoarea înfocată a unui rocker celebru. La un concert, m-a ales din mulțime și mi-a cerut să-l însoțesc în turneu. Ca o proastă, mi-am închipuit că sînt iubita lui. Ulterior, am aflat că era însurat și că nevastă-sa era pitită undeva, într-un sat din Anglia. Valiza asta a călătorit pe tot mapamondul.

Mă întreb dacă nu cumva ura pe care Samantha o nutrește pentru valiză e legată de evenimentele dureroase din trecut.

— Și pe urmă ce s-a mai întîmplat?

Ridică din umeri, culegînd niște chiloți din grămadă și împăturindu-i în pătrate perfecte.

— Mi-a dat papucii. La Moscova. Din senin, nevesti-sii îi venise cheful să-l însoțească. S-a trezit într-o după-amiază și mi-a zis: „Păpușă, mi-e teamă că s-a terminat. Adio!“.

— Cum, pur și simplu?

— Tipul era englez, spune Samantha, așezînd pătratele pe fundul valizei. Așa fac englezii. Dacă s-a terminat, s-a terminat și gata. Fără telefoane, fără scrisori și, mai ales, fără lacrimi.

— Ai plîns? întreb, nevenindu-mi să cred c-ar fi posibil.

— Tu ce crezi? Eram singură, la Moscova, doar cu amărîta asta de valiză. Și c-un bilet de avion către New York. Țopăiam de bucurie!

Nu-mi dau seama dacă glumește sau nu.

— Cu alte cuvinte, asta e valiza ta de fugară, subliniez eu. Iar acum, că nu mai ești obligată

să fugi, ai nevoie de ceva mai frumos. Ceva durabil.

— Hmm, face ea pe un ton misterios.

— Cum e? Atunci cînd treci pe lîngă un magazin de muzică și vezi fața tipului pe vreun poster? Nu te simți ciudat, știind c-ați petrecut atîta timp împreună?

— Îi sînt recunoscătoare, zice, ridicînd un pantof și căutîndu-i tovarășul. Uneori, mă bate gîndul că, dacă n-ar fi fost el, n-aș mai fi ajuns la New York.

— Nu ți-ai dorit dintotdeauna să vii aici?

— Am fost un copil zvăpăiat, spune ea, dînd din umeri. Nu știam prea bine ce vreau. De două lucruri eram sigură: că nu voiam să ajung chelneriță ori însărcinată la nouăsprezece ani. Ca Shirley.

— Oh...

— Adică mama, precizează Samantha.

Nu mă miră. În tot ce face se simte o notă de îndîrjire, care trebuie să-și aibă rădăcinile undeva.

Găsește și al doilea pantof și-l îndeasă într-un colț al valizei.

— Tu ai noroc. Măcar părinții tăi sînt dispuși să-ți plătească facultatea.

— Mda...

În ciuda confesiunilor pe care mi le-a făcut despre trecutul ei, nu cred că sînt pregătită să-i povestesc de al meu.

— Dar credeam că ai studii superioare.

— Of, Vrăbiuțo. Am fost și eu la cîteva cursuri serale, imediat după ce-am ajuns aici. Mi-am găsit de lucru, printr-o agenție de plasare. Primul loc unde m-au trimis a fost Slovey. Ca secretară. Pe

vremea aceea, nici măcar nu se spunea „asistentă“. Mă rog, plictisitor.

Pentru mine, nu e. Iar faptul c-a ajuns atât de departe, plecînd de la nimic, îmi pune sforțările într-o lumină ridicolă.

— Probabil că ți-a fost foarte greu.

— Da, mi-a fost.

Apasă capacul valizei, fiindcă evident că nu se închide. Doar a îndesat în ea toată garderoba! Mă urc cu genunchii pe capac, iar ea fixează închizătorile.

În vreme ce tîrîm bagajul spre ușă, sună telefonul. Samantha ignoră țîrîitul insistent, așa că mă întind să ridic receptorul.

— Nu răspunde, mă avertizează ea, dar prea tîrziu.

— Alo?

— Samantha mai e acolo?

Aceasta scutură vehement din cap.

— Charlie? întreb eu.

— Da.

Nu-mi pare un om din cale-afară de sociabil. Oare o fi descoperit, pînă la urmă, că eu am fost cea care a gătit la petrecere?

Îi întind Samanthei receptorul, pe care-l ia c-o mutră exasperată.

— Bună, iubitele. Tocmai ieșeam pe ușă, îi explică ea, c-o oarecare iritate în voce. Da, știu. Dar nu pot ajunge. Ți-am zis că trebuie să plec, spune coborînd tonul. N-am de ales, adaugă resemnată. Păi, în viață mai sînt și momente neplăcute.

Și închide. Strînge pleoapele o secundă, inspiră și se forțează să zîmbească.

— Bărbații.

— Charlie? o întreb, perplexă. Credeam că aveți o relație fericită.

— Prea fericită. Când l-am anunțat că trebuie să plec în LA, pe neașteptate, a sărit în sus. Mi-a spus că plănuise să cinăm cu maică-sa, în seara asta. Un plan de care a uitat să-mi pomenescă. De parcă n-aș avea și eu o viață.

— Poate că nu-i loc de două săbii-n teaca asta. De viața lui și de viața ta. Tu vezi vreo soluție?

Samantha îmi aruncă o privire sugestivă, după care-și ia valiza și zice:

— Urează-mi baftă la Hollywood, Vrăbiuțo! Poate mă descoperă vreun regizor.

— Și Charlie?

Îi țin ușa deschisă, în vreme ce ea coboară scările trântind valiza de trepte. Bine că-i Samsonite, altfel nu rezista.

— Ce-i cu el? îmi strigă.

Măiculiță, tre' să fie foarte supărată.

Alerg la fereastră și mă aplec peste balustradă, încercînd să zăresc strada. O limuzină enormă așteaptă la bordură. Lîngă portiera de la scaunul pasagerului stă un șofer în uniformă. Samantha iese din clădire și omul se repede să-i ia bagajul.

Portiera se deschide și din limuzină se ivește Harry Mills. În timp ce-și aprinde un trabuc, schimbă cîteva replici cu Samantha, care se strecoară pe lîngă el și se urcă în mașină. Harry pufăie zdravăn din trabuc, se uită împrejur, apoi o urmează. Portiera se închide și limuzina se îndepărtează de trotuar, lăsînd în urmă un rotocol de fum.

În spatele meu, sună telefonul. Mă apropiu cu grijă, dar curiozitatea nu-mi dă pace. Ridic receptorul.

— Samantha e acolo?

Tot Charlie. Îi răspund politicoș:

— Tocmai a plecat.

— La naiba! strigă el și închide.

„Și pe tine să te ia naiba“, îmi zic în gând, lăsînd încetișor receptorul în furcă.

Îmi scot valiza Hartmann de sub patul Samantha, dar telefonul se pornește iarăși să sune. Nu mai răspund, m-am învățat minte. După o vreme, oricine ar fi fost, renunță. Apoi, începe să bîzîie interfonul.

— Da? mă răstesc în microfon.

— Sînt eu, Ryan, vine răspunsul abia inteligibil.

Deschid ușa. Ryan. Mă montez ca să-i servesc un discurs despre ce i-a făcut lui Maggie, însă mă trezesc că apare în capul scării, ținînd un trandafir în mîină. După tulpină, nu pare proaspăt. L-o fi furat din cimitir?

— Ai ajuns prea tîrziu, îl informez pe un ton acuzator. Maggie a plecat aseară.

— La dracu'. Știam c-am dat-o în bară.

Probabil c-ar trebui să-l expediez de unde-a venit, dar n-am terminat încă:

— Cine-și abandonează partenera, în mijlocul cinei, cît timp ea e la toaletă?

— Eram obosit, zice el spăsit, de parcă asta-i o scuză valabilă.

— Glumești, nu?

— Nu știam cum să-mi iau la revedere. Eram terminat. Și nu-s Superman. Mă străduiesc și eu cît pot, dar cred că mă lovise kriptonita.

Nu mă pot abține să nu zîmbesc. Ryan e genul care izbutește întotdeauna să se scoată c-o glumă. Știu că e conștient de asta, și mai știu că nu e prietenește, însă nu pot să stau supărată pe el. În definitiv, nu mie mi-a tras clapa.

— Ai rănit-o foarte tare, îl cert eu.

— Da, mi-am dat seama. De asta am trecut pe-aici. Să ne împăcăm.

— Cu trandafirul ăla?

— E frumos, nu?

— E jalnic. Mai ales fiindcă și-a descărcat nervii pe mine.

— Pe tine? se miră el. De ce-ar fi făcut asta? Doar n-a fost vina ta.

— Nu. Însă, nu știu cum, m-am trezit că mi se bagă pe gât purtarea ta. Ne-am certat.

— V-ați tras de păr?

— Nu! mă indignez eu. Doamne, Ryan...

— Scuze, face el, zîmbind cu gura pînă la urechi. Bărbații se dau în vînt după bătași între gagici. Ce pot să zic?

— De ce nu recunoști că ești măgar?

— Pentru că ar fi prea simplu. Capote e măgar. Eu sînt numai ticălos.

— Frumos mai vorbești despre cel mai bun prieten al tău.

— Prietenia nu-i un motiv să mint în privința personalității lui.

— Mda, adevărat.

Îi dau dreptate, însă doar cu jumătate de gură, întrebîndu-mă de ce se critică femeile tot timpul. De ce nu zicem și noi: „Hei, îi cam lipsește o doagă, dar tot mi-e dragă“?

— Am venit s-o invit pe Maggie la vernisajul expoziției tatălui lui Rainbow. E-n seara asta. Va fi și-un dineu după. O să fie foarte mișto.

— Vin eu! mă ofer, întrebîndu-mă de ce nu sînt și eu invitată la petreceri din astea mondene.

— Tu? întreabă Ryan, cam nesigur.

— De ce nu? Ce-s eu, glugă de coceni?

— A, nu, deloc, încearcă el s-o dreagă. Dar Maggie mi-a spus că ești obsedată de Bernard Singer.

— Nu e obligatoriu să ne vedem seară de seară.

Mă eschivez, căci nu sînt încă dispusă să recunosc că, probabil, relația noastră s-a încheiat.

— Atunci, bine. Ne întîlnim la galerie, la opt.

Uraaaaaaa! îmi zic în sinea mea, după plecarea lui Ryan. De săptămîni întregi aud vorbindu-se de vernisajul ăsta, și m-am tot întrebat dacă o să mă invite Rainbow și, în caz că nu, dacă voi reuși să obțin o invitație. Mi-a repetat întruna că nu-i decît o amărîtă de petrecere, conștientă în sinea mea că-i un eveniment pe care nu voiam să-l ratez.

De vreme ce Bernard nu m-a sunat, ce să fac? Doar n-o să-mi suspend viața, de dragul lui.

Capitolul 20

Galeria de artă e în SoHo, o zonă părăsită și dărăpănată, cu străzi pietruite și clădiri uriașe, foste fabrici. E greu să-ți imaginezi Manhattan-ul ca pe un centru industrial, dar se pare că aici se fabricau de toate, de la confecții și becuri la unelte. O rampă de metal duce la intrarea în galerie, de balustradă stînd atîrnate tot soiul de specimene mondene, fumînd și dezbătînd ce-au făcut c-o seară în urmă.

Îmi fac loc prin mulțime. Sala e plină ochi, o mulțime de amatori de artă blocînd intrarea, fiindcă se pare că toată lumea a dat peste cineva cunoscut. Aerul e îngreunat de fumul de țigară și de mirosul pătrunzător de transpirație, dar zumzetul vocilor entuziaste îmi spune c-am nimerit unde trebuie.

Mă refugiez lîngă un perete, ca să evit cîrdul de oameni care-l felicită pe-un bărbat înalt și impunător, cu bărbuță de țap și pleoape lăsate. Poartă un costum negru și mocasini brodați, deci presupun că el e marele Barry Jessen, cel mai important artist din New York și tatăl lui Rainbow. De fapt, Rainbow e chiar lîngă el. E pentru prima dată cînd o văd pierdută și insignifiantă, în ciuda ținutei – o rochie cu franjuri, de-un verde aprins.

Alături de Barry și mai înaltă cu cel puțin un cap, e Pican, modelul.

Are înfățișarea voit relaxată a femeii conștiente că e nespus de frumoasă și care știe că știi și tu asta, dar e hotărîtă să-și treacă aspectul fizic pe planul al doilea. Își ține capul ușor aplecat pe umăr și e înclinată către soțul ei, parcă pentru a ne transmite că seara aceasta îi e dedicată în întregime lui. Este, cred eu, suprema dovadă de iubire.

Asta, sau un rol bine exersat și jucat.

Încă nu i-am zărit pe Ryan ori pe Capote, așa că mă prefac a fi fascinată de operele de artă expuse. S-ar zice c-ar trebui să fie mai mulți curioși, însă spațiile din jurul tablourilor sînt aproape pustii, de parcă socializarea ar fi țelul suprem al unui vernisaj.

Și poate din motive întemeiate. Nu-mi dau seama ce impresie îmi fac picturile. Nuanțele predominante sînt negru și cenușiu, iar figurile ce se ițesc din ele par victimele unor acte de violență oribile sau torționarii care le chinuie. Sinistre picături de sînge se scurg din fiecă colțișor. Siluetele sînt străpunse de cuțite și ace, gleznelor fiindu-le sfîrtecate de gheare. Imaginile te bulversează și ți se întipăresc în minte, ceea ce, am impresia, e și intenția artistului.

— Ce părere ai? mă întreabă Rainbow, apropiindu-se din spate.

Mă surprinde că s-a coborît pînă la a-mi solicita opinia, dar, deocamdată, sînt singura invitată cît de cît de vîrsta ei.

— Una puternică.

— Mie mi se par sinistre.

— Serios?

Mă surprinde și franchețea cu care-mi vorbește.

— Să nu-i spui tatei.

— Nu, sigur.

— Ryan m-a anunțat că-l însoțești la cină, zice, jucându-se cu franjurile. Mă bucur. Te-aș fi invitat eu însămi, dar n-am numărul tău.

— Nu-i nimic. Mă bucur c-am venit.

Îmi zîmbește și se îndepărtează alene. Eu revin la tablouri. Poate că, în definitiv, New Yorkul nu-i un oraș atît de complicat. Poate că te înțelegi, doar fiind prezent la diverse evenimente. Dacă lumea te vede suficient de des, va presupune că faci parte din grup.

În cele din urmă, Ryan și Capote își fac și ei apariția, gata afumați. Ryan e cam nesigur pe picioare, iar Capote e foarte jovial, salutînd în dreapta și-n stînga, de parcă ar întîlni numai prieteni vechi.

— Carrie! Îmi strigă el, sărutîndu-mă pe ambii obraji, de parcă ar fi încîntat să mă vadă.

Un semnal secret străbate mulțimea, și mai mulți oameni se îndreaptă către ieșire. Aceștia sînt, pare-se, cei aleși – mă rog, aleși să participe la cină.

— Haide, mă îndeamnă Ryan, făcînd semn din cap către ușă.

Ne ținem de grupul select, în vreme ce Ryan își trece mîna prin păr și exclamă:

— Frățioare, a fost oribil! Începi să te întrebi încotro merge lumea noastră, dac-am ajuns să numim chestiile astea „artă“.

— Ești un necioplit, intervine Capote.

— Să nu-mi spuneți că v-au plăcut rahaturile alea!

— Mie da, răspund eu. Mi s-au părut tulburătoare.

— Tulburătoare, însă nu în sens pozitiv.

— Poți să scoți băiatul din suburbii, dar niciodată spiritul suburbiilor din el, rîde Capote.

— Găsesc comentariul ăsta extrem de insultător, izbucnește Ryan.

— *Și eu* m-am născut în suburbii, zic.

— Firește, vine replica oarecum disprețuitoare a lui Capote.

— Tu te-ai născut într-un loc mai... elevat? îl zgîndăresc eu.

— Capote se trage dintr-o familie sudistă cu pedigree, draga mea, mă lămurește Ryan, imitînd accentul acestuia. Bunică-sa a luptat împotriva yankeilor. Ceea ce înseamnă că bate ușor spre o sută cincizeci de ani.

— N-am afirmat niciodată așa ceva despre bunica. Am spus doar că m-a avertizat să nu *mă însor* niciodată cu una de-ale lor.

— Înseamnă că eu sînt exclusă din start, zic, Ryan chicotind aprobator.

Cina are loc în mansarda unde locuiește familia Jessen. Parcă au trecut zece ani de cînd credeam, spre hazul lui L'il, că cei trei locuiesc într-o clădire fără apă curentă, însă această opinie nu-mi pare, acum, prea departe de adevăr. Clădirea e înfricoșătoare. Liftul de transportat marfă are o ușă glisantă, care se deschide manual, și e dublată de-un grilaj de metal. În interior se găsește o manivelă, pentru acționarea lui.

Operarea sus-zisului agregat stîrnește consternare. Cînd ne urcăm și noi, vreo cinci persoane dezbat soluția alternativă de-a căuta scările.

— E groaznic să trăiești în condiții ca astea, comentează un bărbat blond.

— E mai ieftin, îi atrage atenția Ryan.

— Mai ieftin poate însemna și mai periculos.

— Ce-i un mic pericol acolo, când ești cel mai faimos artist din New York? intervine Capote, cu binecunoscuta-i aroganță.

— Vai, Doamne, ce macho ești! îi replică necunoscutul.

Lumina din lift e chioară. Când mă întorc să mă uit mai bine, descopăr că e nimeni altul decât Bobby, cel de la prezentarea de modă. Care mi-a promis că organizează o lectură a piesei mele.

— Bobby! aproape că urlu.

La început, nu mă recunoaște.

— Salut. Da, mă bucur să te revăd, îmi recită el obișnuita „poezie“.

— Sînt eu, Carrie Bradshaw.

Brusc, se luminează.

— Sigur că da! Carrie Bradshaw. Cea cu piesa de teatru.

Capote pufnește disprețuitor și, de vreme ce nimeni nu pare nici amator, nici capabil, preia controlul manivelei liftului. C-o smucitură violentă, care expediază mai mulți pasageri în perete, acesta o ia în sus.

— Ce bine că n-am mîncat nimic azi, remarcă o doamnă într-o haină argintie.

Capote izbutește să apropie, cît de cît, liftul de palierul etajului al doilea, adică ușa se deschide la vreun metru de podea. Gentleman cum îl știu, sare din lift și-i întinde mîna doamnei în haină argintie. Ryan coboară singur, urmat de Bobby, care aterizează în genunchi. Când vine și rîndul meu, Capote ezită, rămas cu brațul în aer.

— Mă descurc, zic, refuzîndu-i ajutorul.

— Haide, Carrie, fii fată de treabă.

— Cu alte cuvinte, încearcă să fii o doamnă, mormăi eu, luîndu-i mîna.

— Măcar o dată-n viață.

Am de gînd să nu mă las, dar Bobby se insinuează între noi și, apucîndu-mă de braț, îmi sugerează plin de entuziasm:

— Hai să luăm ceva de băut. Și te rog să-mi spui totul despre piesa ta!

Urișul spațiu deschis a fost reorganizat în grabă, prin adăugarea unor pereți falși, rezultatul fiind ceva ce aduce a apartament. Zona din fața ferestrelor e cît un patinoar. Pe-o latură se află o masă cam de șaiszeci de persoane, acoperită c-o față albă. Chiar în dreptul ferestrelor înalte pînă în tavan sînt mai multe canapele și fotolii, pe care cineva drapase bucăți de pînză de bumbac. Podeaua din lemn e tocită de tălpile sutelor de muncitori ai fabricii de odinioară. În cîteva locuri, e de-a dreptul înnegrită, de parcă ar fi făcut cineva un foc, dar, răzgîndindu-se, l-ar fi stins.

— Poftim, zice Bobby, întinzîndu-mi un pahar de plastic plin cu șampanie ieftină. Cui vrei să te prezint? se interesează, luîndu-mă de mîna. Îi cunosc pe toți.

Aș vrea să-mi retrag mîna, dar mi se pare un gest nepolitic. În plus, sînt convinsă că Bobby e doar un ins foarte sociabil.

— Lui Barry Jessen, îndrăznesc eu.

— Nu-l cunoști deja? se miră Bobby cu atîta candoare, că mă face să rîd.

Nu-mi pot imagina din ce motive era încredințat că-l cunosc pe marele Barry Jessen, dar e clar că mi-a atribuit o viață socială foarte activă. Ceea ce-mi întărește argumentul de mai devreme: dacă lumea te vede suficient de des, va crede că ești unul de-al lor.

Bobby mă duce întins la Barry Jessen însuși, care e angrenat într-o conversație cu mai multe persoane deodată, și mă trage mai în față. Senzația că aparțin acestei lumi se destramă ca o ceață, dar Bobby, după toate aparențele, e imun la priviri ostile.

— Ea e Carrie Bradshaw, îl informează el pe Barry. Era disperată să te cunoască. Ești artistul ei preferat.

Minte de îngheață apele, dar nu îndrăznesc să-l constrăzic. Mai ales fiindcă expresia de pe chipul lui Barry Jessen trece de la iritare la un oarecare interes. E sensibil la măguliri, ba chiar le așteaptă.

— Așa?

Ochii lui negri privesc intens într-ai mei și, din senin, am impresia că mă uit la diavolul însuși.

— Mi-a plăcut expoziția dumneavoastră, îi zic oarecum stingherită.

— Crezi că le va plăcea și altora?

Intensitatea atitudinii și-a tonului mă intimidează.

— E copleșitoare. Cum să nu le placă?

Trîntesc răspunsul ăsta, în speranța că mă va lăsa în pace. Mă lasă. Acum, că și-a primit laudele, se întoarce și începe o conversație cu doamna din lift.

Din nefericire, Bobby nu înțelege mesajul.

— Barry, zice el pe un ton insistent, trebuie să discutăm despre Basil.

Profîit de ocazie să dispar. Necazul cu celebritățile este că faima nu se ia printr-o simplă strîngere de mîină.

Parcurg cu pași grăbiți un mic coridor, trecînd pe lîngă o ușă închisă, din spatele căreia răzbat rîsete și șoapte precipitate, apoi pe lîngă altă

ușă, unde probabil că e baia, fiindcă văd mai mulți oameni stînd la coadă, și ies pe o treia ușă, din fundul coridorului, care e deschisă.

Încremenesc, speriată de ce găsesc dincolo de ea. Camera e complet diferită de restul mansardei: pe jos sînt întinse covoare orientale, iar în centru tronează un pat indian vechi și bogat decorat, acoperit cu perne de mătase.

Îmi zic c-am nimerit din greșeală în dormitorul soților Jessen, dar Rainbow e cea pe care-o zăresc odihnindu-se în pat și discutînd cu un tip care poartă o căciuliță jamaicană tricotată, pusă peste suvițele caracteristice.

— Scuze, murmur eu grăbită, în clipa în care tînărul își ridică ochii surprins.

Înfățișarea lui chipeșă aproape că mă șochează — are trăsături sculpturale și ochi negri nespus de frumoși.

La fel de surprinsă și îngrijorată c-a fost prinsă, Rainbow se rotește rapid către ușă, dar la vederea mea se relaxează.

— Ah, e doar Carrie. E de treabă.

„Doar Carrie“ îndrăznește să se apropie.

— Ce faceți, oameni buni?

— El e fratele meu, Colin, zice Rainbow, arătînd spre tînăr.

— Fumezi? mă întreabă acesta, întinzîndu-mi o mică pipă cu marijuana.

— Sigur.

Cumva, am impresia că n-o să fie nici o problemă dacă mă droghez puțin la petrecerea asta. Jumătate dintre invitați deja par a fi consumat ceva.

Rainbow îmi face loc pe pat.

— Îmi place foarte mult camera ta, îi zic, admirînd mobila și decorațiunile luxoase.

— Serios?

Se apleacă și ia pipa de la Colin, în timp ce acesta atinge ușor bolul c-o brichetă aurită.

— E foarte anti-Barry, mă lămurește Colin cu un accent aparte. De asta-i așa de mișto.

— Ești englez? îl întreb, trecîndu-i pipa, după ce-am tras un fum.

Deși, cum naiba să fie englez, dacă Rainbow e americană get-beget? Soră-sa îmi explică, printre chicoteli:

— E din neamul Amhara, din Etiopia. Ca mama.

— Deci, Barry nu-i tatăl tău?

— Doamne, nu! face el, schimbînd o privire secretă cu Rainbow.

— E cineva pe lumea asta care să-și iubească tatăl? întreabă ea.

— Eu, răspund în șoaptă.

O fi de la droguri, însă m-a apucat brusc dragostea de bătrînu' meu.

— E un om de treabă.

— Ai noroc, zice Colin. Eu nu l-am mai văzut pe tata de cînd aveam zece ani.

Dau din cap de parcă aș înțelege, dar, sincer, nu pricep. Tata nu e perfect, dar știu sigur că mă iubește. Dacă s-ar întîmpla vreun necaz, mi-ar fi alături. Sau măcar s-ar strădui să-mi fie.

— Apropo.

Colin bagă mîna în buzunar și scoate o sticlură de aspirină, pe care-o agită pe sub nasul soră-sii.

— Le-am găsit în ascunzătoarea lui Barry.

— O, Colin, spune-mi că n-ai umblat pe-acolo! țipă Rainbow.

Frate-său scoate capacul și scutură recipientul, dînd la iveală trei pastile mari, rotunde.

— Ba da.

— Dacă observă c-au dispărut?

— Nu observă. În curînd, va fi prea drogat ca să mai observe ceva.

Rainbow înșfacă o pastilă din palma fratelui ei și-o înghite c-o dușcă de șampanie. Colin îmi oferă și mie una:

— Vrei și tu, Carrie?

Nu întreb ce e. Nu vreau să știu. Deja am impresia c-am aflat mai mult decît era cazul. Scutur din cap.

— Sînt foarte mișto, mă îndeamnă el, aruncînd o pastilă în gură.

— Nu, e OK.

— Dacă te răzgîndești, știi unde mă găsești. E destul să-mi ceri o aspirină, zice și, împreună cu Rainbow, se prăbușesc în hohote de rîs.

Revin în încăperea principală, unde atmosfera e încărcată de energia frenetică a oamenilor care sporovăiesc și urlă unii la ceilalți, pentru a se face auziți în vacarm. Prin aer plutesc fuioare de fum de țigară și marijuana. Pican și amicele ei fotomodele sînt trîntite leneș pe canapele, cu ochii pe jumătate închiși. Trec pe lîngă ele și mă duc la o fereastră, să respir puțin aer curat.

Îmi reamintesc că mă distrez de minune.

Bobby mă zărește și se apucă să-mi facă disperat cu mîna. Vorbește c-o femeie între două vîrste, îmbrăcată c-o rochie albă mulată, ce pare confecționată din bandaje. Îi fac și eu cu mîna și ridic paharul, semn că sînt în drum spre bar, dar asta nu pare să-l descurajeze.

— Carrie, hai să ți-o prezint pe Teensie Dyer!

Îmi trag cea mai inexpresivă mutră posibilă și o pornesc agale către ei.

Teensie arată de parcă ar mânca bebeluși la micul dejun.

— Ea e Carrie Bradshaw, se fudulește Bobby. Ar trebui s-o reprezinți. Știai c-a scris o piesă de teatru?

— Bună, mă salută ea c-un zîmbet reținut.

Bobby își pune mâinile pe umerii mei și încearcă să mă împingă mai aproape, dar mă opun.

— O să montăm noua piesă, la mine. Trebuie neapărat să vii și tu.

Teensie scutură scrumul de țigară pe jos.

— Despre ce e?

„Să-l ia naiba pe Bobby“, îmi zic în gînd, extrăgîndu-mă din strînsoarea lui. N-am intenția să discut despre piesă c-o străină, mai ales că nici eu nu prea știu care-i subiectul.

— Carrie nu vrea să ne spună.

Mă bate ușor pe braț și se apleacă spre urechea mea, adăugînd într-o șoptă misterioasă:

— Teensie e cel mai important agent literar din oraș. Reprezintă pe toată lumea, inclusiv pe Bernard Singer.

Îmi îngheață surîsul pe buze.

— Foarte frumos.

Probabil că ceva din expresia mea declanșează un semnal de alarmă, fiindcă Teensie binevoiește, în sfîrșit, să se uite la mine cu atenție.

Îmi feresc privirea, sperînd să abat discuția spre alte subiecte. Ceva-mi spune că Teensie asta n-o să fie prea încîntată să afle că cel mai celebru client al ei e încurcat cu drăguța de mine. Sau, mă rog, că era încurcat cu drăguța de mine.

Muzica se oprește.

— Cina e servită! ne anunță Barry Jessen, cocoțat pe-o scară mobilă.

Capitolul 21

Ca și cînd seara n-ar fi fost deja extrem de bizară, mă trezesc că stau lîngă Capote.

— Iarăși tu? exclam, strecurîndu-mă cu mare greutate, ca să ajung la scaunul pliant ce-mi fusese repartizat.

— Care-i problema?

Dau ochii peste cap, exasperată. Cu ce să încep? Cu faptul că mi-e dor de Bernard și că-mi doresc să fie și el aici? Sau cu faptul c-aș prefera să am alt vecin de masă? Mă opresc la:

— Tocmai am făcut cunoștință cu Teensie Dyer.

— E un agent literar important, zice el, vizibil impresionat.

Eram sigură că asta va spune.

— Mie mi s-a părut afurisită.

— Vorbești prostii, Carrie.

— De ce? Doar e adevărat.

— Sau doar impresia ta.

— Adică?

— Orașul ăsta e dur, Carrie. După cum prea bine știi.

— Și?

— Vrei să ajungi și tu ca majoritatea locuitorilor săi?

Mă uit la el, peste măsură de uluită. Oare nu realizează că e unul de-al lor?

— Nu-mi fac griji.

Un castron cu paste ajunge în dreptul nostru, și Capote mă servește politicos, după care-și pune și el în farfurie.

— Spune-mi că n-ai de gând să-ți montezi piesa la Bobby.

— De ce?

— Fiindcă Bobby ăsta e o glumă.

Îi arunc un zîmbet răutăcios.

— Sau poate fiindcă nu te-a invitat pe tine să-ți pui în scenă marea ta operă?

— Aș refuza, chiar dacă m-ar invita. Nu așa se procedează, Carrie. O să vezi.

— Bănuiesc că asta e diferența dintre noi doi, zic, ridicînd din umeri. Pe mine nu mă deranjează să-mi asum riscuri.

— Vrei să te mint și eu, la fel ca restul oamenilor din viața ta?

Clatin din cap, neștiind la ce se referă.

— De unde știi că sînt mințită? E mai probabil ca tu să fii mințit. Cel mai mare mincinos din viața ta? *Tu însuși.*

Iau o înghițitură zdravănă de vin, parcă nevenindu-mi să cred ce-am spus.

— Bine, zice el, ca și cînd nu-i de vorbit cu mine.

Se întoarce către o doamnă din cealaltă parte, iar eu îi urmez exemplul și-i zîmbesc domnului din stînga. Spre marea mea ușurare, e Cholly.

— Bună! îl salut veselă, hotărîtă să uit de întîlnirea cu Teensie și de ura pentru Capote.

— Micuțo! Dumnezeuule, dar știu că ești peste tot! Spune-mi, New Yorkul se ridică la înălțimea așteptărilor tale?

Arunc o privire în jurul mesei. Rainbow e prăbușită în scaun, cu ochii pe jumătate închiși, în

vreme ce Capote predică din nou pe tema lui multiubită – Proust. Îl zăresc și pe Ryan, peste care-a dat norocul de-a sta lângă Teensie. Acum îi face ochi dulci, în speranța că-l va lua de client. În paralel, Bobby, proțăpit în spatele lui Barry Jessen, încearcă disperat să deschidă o discuție cu el, însă marele artist, scăldat în sudoare, e ocupat să-și șteargă enervat fața c-un șervet.

Trec printr-unul dintre acele momente în care întreg universul îmi apare ca mărit la microscop – mișcarea buzelor rujate ale lui Pican, vinul roșu pe care Bobby și-l toarnă în pahar, inelul de aur cu monogramă de pe degetul lui Teensie, care-și duce mîna la tîmplă.

Mă întreb dacă nu cumva Maggie avea dreptate. Poate că sîntem țicniți.

Brusc, lumea revine la normal. Teensie se ridică de la masă, Barry îi face loc lui Bobby alături, Ryan se apleacă și-i șoptește ceva lui Rainbow, la ureche. Mă întorc spre Cholly și-i declar:

— Mi se pare un oraș fantastic.

Interesul lui pare veritabil, așa că-i povestesc despre aventurile prin care-am trecut – cum am fost alungată de Peggy, cum i-am botezat mustața lui Viktor Greene, despre dorința lui Bobby de-a organiza o lectură a piesei pe care nici n-am terminat-o. La final, Cholly se prăpădește de rîs. Nimic nu-i mai frumos decît un bărbat care se pricepe să asculte cu atenție o poveste.

— Ce-ar fi să vii odată pe la mine, la un dineu? Am o revistută simpatcă, intitulată *New Review*. Ne place s-o prezentăm drept literară, dar, din cînd în cînd, mai prilejuiește și cîte-o petrecere.

Tocmai îi scriu numărul meu de telefon pe-un șervețel, cînd de noi se apropie Teensie. Inițial, am impresia că eu sînt ținta, însă după Cholly umblă.

— Dragule, începe ea, așezînd cu gesturi agresive un scaun între mine și Cholly și îndepărtîndu-mă de interlocutorul meu. Tocmai am cunoscut un tînăr scriitor de-a dreptul șarmant. Ryan... nu știu cum. Trebuie neapărat să ți-l prezint.

— Cu multă plăcere, răspunde Cholly și se apleacă pe după Teensie, către mine. Tu ai cunoscut-o pe Carrie Bradshaw? Și ea e scriitoare. Tocmai îmi povestea...

Teensie schimbă brusc subiectul.

— L-ai mai văzut pe Bernard?

— Da, săptămîna trecută, zice Cholly, fără să dea mare importanță, semn că nu dorește să vorbească despre Bernard.

— Mă îngrijorează.

— De ce?

Bărbații nu se preocupă unii de alții, așa cum fac femeile.

— Am auzit că are o iubită foarte tînără.

Mi se strînge stomacul.

— Margie spune că Bernard a ajuns o epavă, continuă Teensie, privind lung către mine.

Încerc să-mi păstrez o mină detașată, ca și cînd n-aș ști despre cine vorbește.

— Margie mai spune că a și cunoscut-o. E îngrijorată, pe bune. Crede că e semn rău dacă Bernard a început să iasă cu fete așa de tinere.

Îmi mai torn niște vin, prefăcîndu-mă fascinată de ceva, la celălalt capăt al mesei. Însă-mi tremură mîna.

— Ce-i pasă lui Margie Shephard? Doar ea l-a părăsit, comentează Cholly.

— Asta ți-a zis Bernard? întrebă Teensie cu șiretenie.

— Toată lumea știe că l-a înșelat, zice el, rîdînd din umeri. Cu un actor din piesa lui.

Teensie chicotește răutăcios.

— Din nefericire, lucrurile stau exact pe dos. Bernard a înșelat-o pe Margie.

O coardă de metal mi se înfășoară în jurul frunții și-mi strânge tâmplele.

— De fapt, a înșelat-o de mai multe ori. E un dramaturg genial, dar un soț deplorabil.

— Teensie, serios vorbind, ce mai contează?

— Petrecerea asta mi-a dat o durere de cap cumplită, zice ea, atingându-i brațul. Ești drăguț să-i ceri lui Barry o aspirină?

Mă uit urît la ea. Nu poate să-i ceară și singură? S-o ia naiba! La naiba și cu ce-a spus despre mine și Bernard!

— Are Colin niște aspirină, sar eu s-o ajut. Îl știți, e fiul lui Pican.

Teensie ridică din sprâncene a neîncredere, dar îi răspund c-un surîs inocent.

— Mulțumesc.

Îmi adresează o privire tăioasă, apoi o pornește în căutarea lui Colin. Ascunsă în dosul șervețelului, rîd pe înfundate. Cholly îmi ține isonul.

— Teensie e o femeie tare prostuță, nu?

Dau din cap, fără să spun nimic. Gîndul c-o voi vedea pe Teensie sub influența uneia dintre pastilele lui Colin e peste măsură de caraghios.

Nu mă aștept, firește, s-o înghită, fiindcă pînă și eu, o ageamie cînd vine vorba de droguri, am ghicit că pilula aceea mare și albă nu e aspirină. Uit de povestea asta vreme de-o oră și ceva, timp în care dansez cu Ryan.

Legănîndu-se periculos, cu genunchii îndoîți, Teensie răsare în mijlocul ringului de dans, ținîndu-se zdravăn de umărul lui Bobby, ca să nu cadă. Chicotește ca o nebună, străduindu-se din

răsputeri să rămână în picioare, deși acestea par făcute din cauciuc.

— Bobby! Ți-am mărturisit vreodată cât de mult te iubesc? zbiară ea.

— Ce dracu'...? întreabă Ryan, nedumerit.

Eu mă tăvălesc de rîs. Din cîte se pare, Teensie a înghițit totuși pastila, fiindcă acum e întinsă pe podea și rîde. Scena continuă preț de cîteva secunde, pînă ce intervine Cholly, care-o pune pe Teensie pe picioare și-o ia cu el.

Eu dansez în continuare. Ca și restul lumii, de altfel, dar sîntem întrerupți de-un urlet puternic, urmat de-o voce care țipă după ajutor.

Lîngă lift se adună o mulțime de oameni. Ușa se deschide, dar nu se vede nimic.

Strigăte de „Ce s-a întîmplat?“, „A căzut cineva!“, „Telefonați la Urgențe!“ răzbat prin mansardă. Alerg într-un suflet, temîndu-mă să nu fie Rainbow, să nu fi murit. Dar o zăresc, din colțul ochiului, cum se îndreaptă grăbită spre camera ei, împreună cu frate-său. Îmi fac loc printre privitori. Doi bărbați au sărit în puțul liftului, deci cabina nu poate fi la mai mult de un metru, doi de palier. Apare o mîna de femeie și Barry Jessen o apucă imediat, trăgînd la suprafață o Teensie ciufulită, lipsită de vlagă și amețită.

Înainte să apuc să reacționez, mă trezesc c-un ghiont de la Capote.

— Hai să mergem.

— Ce?

Sînt prea șocată ca să mă mai pot mișca. Capote mă smucește de braț.

— Trebuie să plecăm. *Acum!*

— Și Teensie?

— N-a pățit nimic. Iar Ryan se descurcă și singur.

— Nu înțeleg, protestez eu, în timp ce Capote mă împinge către ieșire.

— Lasă întrebările.

Deschide ușa larg și-o pornește pe scări. Năucită, mă opresc pe palier.

— Carrie!

Se întoarce să se asigure că mă țin după el. Văzînd c-am înlemnit, urcă treptele rapid și practic mă împinge în fața lui.

— Mișcă-te!

Mă supun. Din urmă, aud bubuitul pașilor lui. Cînd ajungem în hol, împinge violent ușile și mă trage după el.

— Fugi!

Și-o ia la goană spre colțul străzii. Mă străduiesc să țin pasul, încălțată cum sînt, cu ghetete Fiorucci împrumutate de la Samantha. Peste doar cîteva secunde, două mașini de Poliție, cu girofarurile aprinse și sirenele urlînd, opresc dinaintea clădirii unde locuiește familia Jenssen. Capote îmi cuprinde umerii cu brațul și mă îndeamnă:

— Poartă-te normal. Prefă-te că sîntem la o întîlnire.

Trecem strada, cu inima să-mi spargă pieptul și mai multe nu. Mergem așa preț de încă vreo cîteva zeci de metri, pînă ajungem la intersecția dintre West Broadway și Prince.

— Cred că prin zonă e un bar mișto, zice Capote.

— Un „bar mișto“? Teensie tocmai a căzut în puțul unui lift, și ție-ți arde de baruri „mișto“?

— Doar nu e vina mea, nu? spune el, eliberîndu-mă din strînsoare.

Nu, e vina mea.

— Ar trebui să ne întoarcem. Nu ești îngrijorat?

— Uite ce e, Carrie, izbucnește Capote exasperat. Tocmai ți-am salvat viața. Unde ți-e recunoștința?

— Nu prea știu de ce-ar trebui să-ți fiu recunoscătoare.

— Vrei să-ți vezi poza în ziare? Fiindcă la asta s-ar fi ajuns. Jumătate dintre invitați erau drogați. Crezi că polițiștii n-o să observe asta? Mîine o să se dea totul în pagina de scandaluri mondene. Poate că pe tine te doare-n cot de reputație. Eu, pe de altă parte, țin mult la a mea.

— De ce? mă interesez, deloc impresionată de aerele lui.

— D-aia.

— D-aia, de ce?

— Multă lume contează pe mine.

— De pildă, cine?

— De pildă, familia. Sînt oameni de treabă, integri. N-aș vrea să ajungă să le fie rușine cu mine. Cu faptele mele.

— Cum ar fi să te însori c-o yankee.

— Exact.

— Dar fetele astea cu care te vezi, ele ce părere au? Sau nu le spui de mîndria ta de sudist?

— Cred că majoritatea femeilor știu în ce se bagă, atunci cînd încep o relație cu mine. Nu le dau niciodată speranțe deșarte.

Cu ochii la trotuar, mă întreb ce-oi căuta eu aici, la dracu' în praznic, certîndu-mă cu Capote Duncan.

— Mda, păi atunci, să-ți spun și eu adevărul. Din pricina mea a căzut Teensie.

— A ta?

— Știam de pastilele lui Colin. Mi-a spus că e aspirină. Așa c-am trimis-o pe Teensie să ceară aspirină de la el.

Lui Capote îi ia cîteva secunde să proceseze informația. Își freacă ochii, iar eu mă dau de ceasul morții c-o să mă toarne. Dar îl văd dînd capul pe spate și izbucnind în rîs, cu buclele lungi căzîndu-i pe umeri.

— Amuzant, nu? mă laud, încîntată de atitudinea lui. Nici prin cap nu mi-a trecut c-o să înghită blestemăția aia...

Pe neașteptate, îmi închide gura cu un sărut.

Sînt atît de surprinsă, încît, la început, nu reacționez la sărutul lui tot mai apăsător. Apoi, creierul meu se dezmeticește și el. Mă năucesc firescul și dulceața gestului; parcă ne sărutăm de-o veșnicie. Brusc, îmi pică fisa: așa reușește să cucerească legiuni întregi de femei. Le sărută cînd se așteaptă mai puțin și, profitînd de confuzia lor, le strecoară în pat.

Cu mine n-o să-i meargă. Deși, o parte din mine își dorește asta.

— Nu, zic împingîndu-l în lături.

— Carrie.

— Nu pot.

Se cheamă că tocmai l-am înșelat pe Bernard?

Un taxi singuratic, cu lumina aprinsă, rulează încet pe stradă. E liber. Eu, nu. Îi fac semn să oprească.

Capote îmi deschide portiera.

— Mulțumesc.

— Ne vedem! spune el, ca și cînd nimic nu s-ar fi întîmplat.

Mă cufund pe bancheta din spate, clătinînd din cap.

Ce noapte... Cine știe, poate chiar a sosit vremea să mă car dracului de-aici.

Capitolul 22

— O, ai venit acasă, mă întâmpină Dorrit, sora mea cea mai mică, ridicîndu-și ochii dintr-o revistă.

— Da, am venit, zic, constatînd un fapt evident.

Las geanta jos și deschid frigiderul, din obișnuință mai degrabă decît de foame. Dau peste o sticlă de lapte aproape goală și-un pachet de brînză cu mucegai. Scot sticla și i-o arăt lui Dorrit.

— Nu se mai ostenește nimeni să meargă la cumpărături?

— Nu, răspunde ea îmbufnată.

Se uită la tata, însă el nu pare să-i observe supărarea.

— Toate fetele mele sînt acasă! exclamă copleșit de emoție.

Iată un lucru care nu s-a schimbat la tata: sentimentalismul exagerat. Mă bucur să constat c-a mai rămas ceva din tata, așa cum îl știam. Fiindcă, altfel, în trupul lui pare-a se fi insinuat un extraterestru.

Mai întîi de toate, e îmbrăcat în blugi. Tata n-a purtat blugi în viața lui. Nu l-a lăsat mama. Și etalează o pereche de ochelari de soare Ray-Ban. Cea mai năucitoare piesă din vestimentația lui e geaca. E marca Members Only și e portocalie. Cînd am coborît din tren, mai să nu-l recunosc!

Probabil că trece printr-o criză existențială.

— Unde-i Missy? mă interesez eu, străduindu-mă să-i ignor ținuta bizară.

— E la Conservator. A învățat să cînte la vioară, se laudă tata. Chiar acum compune o simfonie pentru o întreagă orchestră.

— A învățat să cînte la vioară, într-o lună? întreb uluită.

— E foarte talentată, mă lămurește tata.

Și eu nu sînt?

— Da, tată, fix așa e, face Dorrit.

— Nici cu tine nu mi-e rușine.

— Haide, Dorrit, zic ridicînd valiza. Ajută-mă să despachetez.

— Am treabă.

— Dorrit! insist eu, arucînd o privire cu subînțeleas către tata.

Soră-mea oftează, închide revista și mă urmează la etaj.

Camera mea arată exact ca-n ziua în care-am plecat. O clipă, sînt copleșită de amintiri. Mă duc la bibliotecă și ating cărțile pe care mi le dăruise mama în copilărie. Deschid ușa dulapului și arunc un ochi înăuntru. S-ar putea să mă înșel, dar jumătate dintre hainele mele au dispărut. Mă întorc și mă uit acuzator la Dorrit.

— Unde-mi sînt hainele?

— Am luat eu o parte, zice ea, ridicînd din umeri. Restul sînt la Missy. Ne-am gîndit că, fiind plecată la New York, n-o să mai ai nevoie de ele.

— Și dacă am?

Ridică iar din umeri.

O las baltă. Abia am ajuns acasă, e prea devreme să mă iau la hartă cu Dorrit. Deși, văzînd-o așa de îmbufnată, pariez că tot vom avea o altercație pînă luni, cînd plec. Între timp, e musai

s-o trag de limbă în legătură cu tata și cu presupusa lui iubită.

— Care-i treaba cu tata? o întreb direct, așezându-mă turcește pe pat.

E de-o singură persoană și, brusc, mi se pare mititel. Nu-mi vine să cred c-am dormit în el atîția ani.

— A luat-o razna, evident.

— De ce e-n blugi? Și cu geacă Members Only? E oribilă. Mama nu i-ar permite, în veci, să se îmbrace în halul ăsta.

— E cadou de la Wendy.

— Wendy?

— Prietena lui.

— Deci, faza asta cu prietena e adevărată?

— Da, cred că da.

Oftez. Dorrit e atît de blazată. Nu te poți înțelege cu ea. Sper numai c-a renunțat la furatul de prin magazine.

— Ai cunoscut-o?

— Da, îmi răspunde în doi peri.

— Și? aproape că-i urlu.

— Aăă...

— O urăști?

Iată o întrebare tîmpită, fiindcă Dorrit oricum urăște pe toată lumea.

— Mă prefac că nu există. Sau măcar încerc.

— Tata ce părere are?

— Nici nu observă. E dezgustător. Cînd e ea prin preajmă, n-are ochi pentru altcineva.

— E frumoasă?

— După *mine*, nu. Mă rog, o să ai ocazia să judeci și singură. Tata ne obligă să luăm cina împreună, diseară.

— Bleah.

— Și-a cumpărat și-o motocicletă.

— Ce?

De data asta, chiar am urlat.

— Nu ți-a zis? Și-a luat motocicletă.

— Nu mi-a spus nimic. Nu mi-a pomenit nici măcar despre această Wendy!

— Probabil că se teme. De cînd a cunoscut-o, se poartă ca un cîine bătut.

„Minunat“, îmi zic în gînd, despachetîndu-mi lucrurile. Weekendul se anunță unul senzațional.

Puțin mai tîrziu, îl găsesc pe tata în garaj, ocupat să-și rearanjeze uneltele. Mi se trezește imediat bănuiala că Dorrit a avut dreptate – tata evită să dea ochii cu mine. N-a trecut nici o oră de cînd am sosit, dar deja mă întreb de ce m-oi fi întors. Nimeni nu pare interesat de mine și de viața mea. Dorrit a șters-o la o amică, tata își face de lucru cu motocicleta, iar Missy compune de zor. Mai bine rămîneam la New York.

Cît a durat călătoria cu trenul, am rumegat evenimentele din seara precedentă. Sărutul acela a fost o greșeală teribilă. Mă îngrozește că i-am cîntat în strună lui Capote, fie și numai pentru cîteva secunde. Dar ce înseamnă asta? Că-mi place de el, în secret? Nu. Probabil că-i unul dintre tipii ăia care se dau automat la orice femeie s-ar întîmpla să fie lîngă ei, cînd îi apucă. Dar mai erau și alte fete la petrecere, inclusiv Rainbow. Deci, de ce m-a ales pe mine?

Deprimată și mahmură, am cumpărat aspirină, pe care-am înghițit-o cu niște Cola. M-am torturat cu toate chestiunile pe care le lăsasem în coadă de pește, inclusiv povestea cu Bernard. Chiar m-a bătut gîndul să cobor din tren, la New Haven, și să-l iau pe următorul, înapoi la New York. Știind că ai mei vor fi dezamăgiți, m-am răzgîndit.

Acum îmi doresc să n-o fi făcut.

— Tată! psalmodiez iritată.

Surprins, se întoarce spre mine. În mînă ține o cheie.

— Tocmai îmi făceam curat pe bancul de lucru.

— Asta văd și singură.

Mă uit cu atenție în jur, încercînd să depistez faimoasa motocicletă. O zăresc lîngă perete, ascunsă parțial de mașina tatei.

— Dorrit mi-a spus că ai cumpărat o motocicletă, îi zic c-un pic de viclenie.

— Da, Carrie.

— De ce?

— Pentru c-am vrut.

— Dar de ce?

Parc-aș fi o fetișcană îndurerată c-a fost părăsită de iubit. Iar tata se poartă ca un ticălos de băiat, care le știe pe toate.

— Vrei s-o vezi? mă întreabă în cele din urmă, incapabil să-și ascundă entuziasmul.

O scoate din spatele mașinii. Mda, e fără îndoială o motocicletă. Și nu una așa, oarecare. E o Harley! Cu ghidoane uriașe și caroserie pe care au fost pictate niște flăcări. Așa cum preferă membrii bandei Hells Angels.

Tata are o motocicletă Harley?

Pe de altă parte, sînt și impresionantă. Nu-i sculă de pămpălău, asta-i sigur.

— Ce zici? mă întreabă, fudul nevoie mare.

— Îmi place.

Pare satisfăcut de răspuns.

— Am cumpărat-o de la un puști din oraș. Avea nevoie disperată de bani. M-a costat doar o mie de dolari.

— Mamă...

Clatin din cap. Toate chestiile astea sînt așa de străine de tata – de la sintaxa frazei la motocicletă însăși – încît, preț de-o secundă, rămîn fără replică.

— Cum ai aflat de puștiul cu pricina?

— E fiul verișoarei lui Wendy.

Îmi ies ochii din cap cît cepele. Nu-mi vine să cred cu ce nonșalanță i-a pomenit numele. Mă prind și eu în horă.

— Cine-i Wendy?

— E noua mea prietenă, zice, scuturînd praful de pe șaua motocicletei.

Aha, deci așa are de gînd să joace.

— Ce fel de prietenă?

— E foarte drăguță, spune și-și ferește privirea.

— Cum de nu mi-ai pomenit deloc de ea?

— Of, Carrie...

— Lumea zice că-i iubita ta. Dorrit, Missy, pînă și Walt!

— Știe Walt? mă întreabă surprins.

— Știe toată lumea, tată, îi răspund tăios.

Mie de ce nu mi-ai spus?

Se strecoară în șaua motocicletei, și începe să se joace cu ghidonul.

— Crezi c-ai putea să mă scutești?

— Tată!

— Încă nu m-am obișnuit cu noua situație.

Îmi mușc buza. O clipă, mi-e chiar milă de el. În ultimii cinci ani, nu s-a arătat interesat de nici o femeie. Acum se pare c-a întîlnit pe cineva care-i place, semn că viața merge mai departe. Ar trebui să mă bucur. Din păcate, nu mă pot gîndi decît la mama. Și la cum îi trădează amintirea. Mă întreb dacă e undeva, în rai, și se uită la ce s-a ales de el. Dacă s-ar uita, s-ar îngrozi.

Mama o cunoștea? Pe această Wendy, prietena ta?

Tata clatină din cap, prefăcându-se că studiază atent bordul.

— Nu. Adică, nu cred, adaugă după o pauză. E puțin cam tinerică.

— Cît de tinerică?

Am forțat prea mult nota, e clar, fiindcă se uită la mine sfidător.

— Nu știu, Carrie. Are spre treizeci de ani. Am fost învățat că nu-i politicos să întrebi femeile ce vîrstă au.

— Și ea, ce vîrstă crede că ai?

— Știe că am o fată, care la toamnă merge la Brown.

În glas i se simte o asprime, pe care n-am mai auzit-o din copilărie și care se traduce prin: „Eu sînt șeful, ai grijă!”.

— Bine, zic și dau să plec.

— Carrie, în seara asta luăm cina cu ea. Voi fi foarte dezamăgit dacă te porți urît.

— Mai vedem, mormăi în barbă.

O iau spre casă, convinsă că cele mai mari temeri ale mele s-au adevărit. Deja o urăsc pe-această Wendy. Are o rudă care-i în banda Hells Angels, și-a mințit în privința vîrstei. Dacă o femeie e capabilă să-și falsifice data nașterii, atunci e în stare să mintă în legătură cu orice.

Mă apuc să curăț frigiderul, azvîrlind la coș diversele experimente științifice. Brusc, îmi amintesc că și eu am mințit în legătură cu vîrsta mea. L-am mințit pe Bernard. Torn ultimele picături de lapte acru în chiuvetă, întrebîndu-mă unde-o să ajungă familia asta.

— Vai, ce deosebită sîntem! mă ia Walt peste picior. Deși cam elegantă pentru Castlebury.

— Dar cu ce se îmbracă lumea, ca să iasă la un restaurant din Castlebury?

— În nici un caz cu rochie de seară.

— Walt, îl cert eu, nu e rochie de seară. E o rochie de stewardesă, din anii '60.

Am descoperit-o în magazinul de haine vintage, și o port de zile întregi. E perfectă pentru vremea asta călduroasă, fiindcă-mi lasă brațele și picioarele libere. Pînă acum, n-a comentat nimeni în legătură cu neobișnuita mea ținută altfel decît de bine. La New York, oamenii se așteaptă să fii îmbrăcat mai excentric. Aici, nu prea.

— N-am de gînd să-mi schimb stilul vestimentar, de dragul lui Wendy. Știi că are un văr care-i membru Hells Angels?

Stăm amîndoi pe verandă, sorbind din paharele de cocteil și așteptînd apariția minunatei Wendy. L-am implorat să vină și el la cină, dar m-a refuzat, pretinzînd că stabilise o întîlnire cu Randy. S-a învoit totuși să vină la un pahar, ca s-o vadă și el pe Wendy, în carne și oase.

— Poate că asta-i ideea. E o persoană complet diferită.

— Dar dacă e atras de cineva ca Wendy, căsătoria lui cu mama e pusă sub semnul întrebării.

— Cred că duci analogia prea departe, îmi atrage atenția Walt, distribuit în rolul Vocea Rațiunii. Poate că se distrează și el.

— E tatăl meu, mă încrunt. N-are voie să se distreze.

— Ești rea, Carrie.

— Știu.

Mă uit prin plasa de țînțari, la grădina lăsată în paragină.

— Ai mai vorbit cu Maggie?

— Da, îmi răspunde el enigmatic.

— Ce-a zis? Despre New York, adică.
— Că s-a simțit foarte bine.
— Și *despre mine* ce-a zis?
— Nimic. Mi-a tot povestit de-un tip pe care i l-ai prezentat.

— Ryan. Cu care s-a și culcat.
— Așa-i Maggie a noastră, ridică el din umeri.
— A ajuns dependentă de sex.
— Of, las-o în pace. E tânără. Cu vîrsta, o să-i treacă. Și mă rog, ce-ți pasă?

— Îmi *pasă de prietenii* mei, precizez eu, coborîndu-mi picioarele, încălțate în ghetete Fiorucci, de pe masă, pentru a-mi sublinia ideea. Mi-aș dori ca și prietenilor mei să le pese de mine.

Walt se uită la mine lung, dar fără vreo expresie anume.

— Nici măcar familia nu m-a întrebat despre viața mea la New York. Și sincer, e mult mai interesantă decît orice li s-ar întîmpla lor, în clipa asta. Mi se va monta o piesă. Iar aseară, am fost la o petrecere în mansarda lui Barry Jessen, din SoHo...

— Cine-i Barry Jessen?

— Haide, Walt! La ora actuală, e cel mai important artist din America.

— După cum ziceam: „Ce deosebită sîntem!“, mă ia el peste picior.

Încrucșez brațele, conștientă că mă port ex-crabil.

— Chiar nu-i pasă nimănui?

— Cu atîtea aere, glumește Walt, ai grijă să nu explodezi.

— Walt!

Îi arunc o privire insultată. Apoi, copleșită de frustrare, nu mă mai pot abține:

— Într-o zi, o să ajung o scriitoare celebră. O să locuiesc într-un apartament spațios, cu trei

camere, pe Sutton Place. Și-o să scriu piese pentru Broadway. Și-atunci, toată lumea va trebui să vină *la mine*, să mă viziteze.

— Ha, ha, ha!

Mă uit fix la cuburile de gheață din pahar.

— Uite, Carrie. Petreci o vară la New York. O experiență minunată. Dar e ceva temporar. În septembrie, începi cursurile la Brown.

— Sau nu.

Walt zîmbește.

— Sigur că glumesc.

— Tatăl tău știe că ți-ai făcut alte planuri?

— Nu, fiindcă tocmai acum m-am hotărît. În secunda asta.

Și nu mint. De săptămîni întregi, gîndul acesta tot dă tîrcoale pe la marginile creierului meu, dar realitatea întoarcerii în Castlebury mi-a confirmat că, dacă merg la Brown, voi avea parte de aceleași lucruri – aceiași oameni, cu exact aceleași atitudini, doar că în alt peisaj.

Walt zîmbește:

— Nu uita că voi fi și eu acolo. La Școala de Design.

— Știu, oftez, conștientă că sînt la fel de arrogantă precum Capote. O să ne distrăm, adaug c-o umbră de speranță.

— Walt! strigă tata, venind să ni se alăture.

— Domnule Bradshaw.

Walt se ridică, iar tata îl îmbrățișează, dîndu-mi încă un motiv să mă simt exclusă.

— Ce mai faci, băiete? Ți-a crescut părul. Să nu te mai recunosc!

— Walt își schimbă mereu freza, tată. De fapt, vrea să spună că tu nu l-ai recunoscut, precizez, întorcîndu-mă spre Walt. Se străduiește să pară *mai tînăr*, adaug, cu suficient umor în glas ca să atenuez nota dură a remarcei.

— Dar ce-i rău în a arăta mai tânăr? întreabă tata grozav de bine dispus.

Se duce la bucătărie să pregătească niște coc-teiluri, dar nu se grăbește deloc, ducîndu-se din cinci în cinci secunde la fereastră, precum o fe-tișcană de liceu care-și așteaptă iubitul. E ridicol! Cînd Wendy își face apariția, după numai cîteva minute, dă fuga s-o întîmpine.

— Îți vine să crezi ce se întîmplă? îl întreb pe Walt, îngrozită de purtarea caraghioasă a tatei.

— E bărbat. Ce să zic?

— E *tatăl* meu! protestez.

— Tot bărbat e.

Tocmai vreau să-i răspund că „Da, dar tata n-are voie să se poarte ca restul bărbaților“, cînd îi văd pe amîndoi, tata și Wendy, apropiindu-se, mîna în mîna.

Mi se ridică un nod în gît. E clar că relația lor e mai serioasă decît mi-am imaginat.

Wendy e frumușică, dacă-ți plac femeile cu părul vopsit blond și ochi încadrați de-un cerc de fard albastru, parcă ar fi de raton.

— Poartă-te frumos, mă avertizează Walt.

— A, dar voi fi drăgălășenia întruchipată. O să mă port frumos, și de-ar fi să mor, zic și zîmbesc.

— Să chem salvarea acum sau mai încolo?

Tata deschide ușa cu plasă și o îndeamnă pe Wendy să intre pe verandă. Și-a tras un zîmbet larg și trăsînd a fals de la o poștă.

— Tu ești Carrie, nu? spune ea și mă îmbră-țișează, de parc-am fi deja prietene.

— Cum de ți-ai dat seama? îi răspund, elibe-rîndu-mă binișor.

Wendy aruncă o privire spre tata, părăind de-a dreptul încîntată.

— Tatăl tău mi-a povestit o mulțime de lucruri despre tine. Nici nu mai vorbește despre altceva. E foarte mîndru de tine.

E ceva în această presupusă atmosferă de intimitate care deja mă calcă pe nervi. În încercarea de-a abate discuția, i-l prezint pe Walt. De fapt, ce naiba ar putea să știe despre mine?

— Bună, Walt! îl salută ea c-un entuziasm excesiv. Tu și Carrie sînteți...

— Iubiți?! exclamă el. În nici un caz.

Și ne apucă rîsul pe amîndoi. Wendy își înclină ușor capul pe-un umăr, parcă nesigură de ce-ar trebui să facă în continuare.

— E minunat că, în zilele noastre, bărbații și femeile pot lega prietenii. Nu credeți?

— Cred că depinde de ce înțelegi prin „prietenie“, mormăi eu, amintindu-mi că trebuie să mă port frumos.

— Sîntem gata? întrebă tata.

— Mergem la un restaurant nou, extraordinar. Boyles. Ai auzit de el? mi se adresează Wendy.

— Nu, răspund eu și, incapabilă să-mi mușc limba, mîrîi: Nici măcar nu știam că există restaurante în Castlebury. Noi frecventam numai Hamburger Shack.

— A, tatăl tău și cu mine mergem acolo cel puțin de două ori pe săptămîină! ciripește ea netulburată.

Tata încuviințează, dînd din cap.

— Am fost și la un restaurant japonez. În Hartford.

— Așa deci, fac eu, prea puțin impresionată. New Yorkul e înțesat de restaurante cu specific japonez.

— Pariez că nu se ridică la înălțimea celui din Hartford, glumește Walt.

Tata îi mulțumește din priviri.

— Restaurantul ăsta e deosebit, crede-mă.

— Păi, dacă spui tu...

O luăm încetișor pe alee. Walt se urcă în mașină și, fluturînd mîna, ne urează:

— Salutare, oameni buni, și distracție plăcută!

Mă uit cum se îndepărtează, invidioasă pe libertatea lui.

— Deci! face Wendy veselă nevoie mare, odată ce sîntem în mașină. Cînd începi cursurile la Brown?

Ridic din umeri.

— Pariez că abia aștepți să scapi de New York! E așa de murdar. Și zgomotos, adaugă, punîndu-și mîna pe brațul tatei și zîbind.

Boyles e un local mic, situat pe-un teren norios, imediat lîngă Strada Principală, unde celebrul nostru curs de apă, Roaring Brook, intră sub șosea. Pentru Castlebury, e foarte pretențios: felurile de bază sînt „paste“, nu „spaghete“, fiecare client are la dispoziție un șervet din pînză și fiecare masă e ornată c-o vază, în care se află cîte-un trandafir.

— Foarte romantic, zice tata apreciativ, conducînd-o pe Wendy spre locul ei.

— Tatăl tău e un gentleman desăvîrșit, spune aceasta.

— Da?

Nu m-am putut abține. Cei doi mă sperie îngrozitor. Mă întreb dacă fac sex. Sper sincer că nu. Tata e prea bătrîn pentru hîrjoneli.

Neluînd în seamă comentariul meu, se uită prin meniu și-i spune lui Wendy:

— Au iarăși pește.

Apoi, întorcându-se spre mine, mă lămurește:

— Lui Wendy îi place foarte mult peștele.

— Am locuit în Los Angeles cinci ani. Oamenii de-acolo sînt mai atenți cu sănătatea lor, îmi explică ea.

— Colega mea de apartament e în Los Angeles, zic, în parte ca să deturnez conversația de la subiectul Wendy. Stă la Hotelul Beverly Hills.

— Am luat prînzul acolo o dată, spune ea, cu aceeași veselie de nezdruincinat. A fost extraordinar. Vecinul meu de masă era Tom Selleck!

— Fugi de-aici! exclamă tata, de parcă apropierea, fie și temporară, de-un star de televiziune o ridică și mai mult în ochii lui.

— Am cunoscut-o personal pe Margie Shepard, mă bag și eu în vorbă.

— Cine-i Margie Shepard? se încruntă tata.

Wendy îmi face cu ochiul, de parc-am împărtăși un soi de intimitate secretă în privința lipsei lui de cunoștințe în materie de cultură urbană.

— E actriță. Foarte promițătoare. Deși toată lumea îi laudă frumusețea, pe mine nu m-a impresionat. Mi se pare mai degrabă ștearsă.

— În carne și oase, e chiar foarte frumoasă, o contrazic eu. Strălucește. Are o strălucire care vine din suflet.

— Ca și tine, Carrie, spune Wendy, din senin.

Complimentul mă ia complet pe nepregătite și, temporar, îmi dezarmează atacul subtil.

— Ei, zic, luînd meniul, și ce făceai în Los Angeles?

— Wendy e membră a unei..., începe tata, dar e nevoit să ceară ajutor.

— Trupe de teatru. Ne ocupam cu teatrul de improvizație.

— Wendy are mult talent artistic, o laudă el.

— Asta nu-i ceva cu mimă, gen Marcel Marceau? Întreb eu c-un aer inocent, deși știu despre ce e vorba. Vă dădeați cu fard alb și purtați mănuși?

Wendy chicotește, amuzată de ignoranța mea.

— Am studiat și mima, dar jucam mai mult comedii.

Acum, chiar că sînt năucită. Wendy a fost actriță? Și încă de comedie? Îmi pare total lipsită de orice urmă de haz.

— Wendy a apărut într-o reclamă la chipsuri, mă anunță tata.

— N-ar trebui să le mai spui și altora de asta, îl ceartă ea. A fost doar o reclamă la un produs local, chipsurile State Line. Și-au trecut șapte ani de-atunci! Marele meu debut, se ironizează ea, dînd ochii peste cap.

După cîte se pare, Wendy e dispusă să glumească pe propria socoteală – încă un „plus“ la răboj. Pe de altă parte, poate că nu-i decît o reprezentare pusă în scenă anume pentru mine.

— După Los Angeles, probabil că orașelul nostru te plectisește cumplit.

— Sînt și eu născută într-un oraș de provincie, zice ea, clătînd din cap. Am crescut în Scarborough, mă lămurește, dînd numele unei localități învecinate. Și-mi ador noua slujbă!

— Și asta nu-i tot, zice tata, înghiontînd-o ușor. Wendy o să predea și cursuri de actorie.

Tresar, căci povestea vieții lui Wendy mi-a devenit, brusc, foarte limpede: fată din provincie, își încearcă norocul în marele oraș, nu reușește, se întoarce acasă cu coada între picioare, să se facă profesoară. De asta mă temusem cel mai mult.

— Tatăl tău mi-a spus că vrei să devii scriitoare, continuă ea, cu aceeași atitudine degajată. Poate-ar trebui să colaborezi la *Castlebury Citizen*.

Încremenesc. *Castlebury Citizen* e ziarul nostru orășenesc, preocupat să publice mai ales procesele verbale de la ședințele comisiei de urbanism și fotografii de la meciurile de baseball din liga juniorilor. Îmi iese fum pe urechi.

— Crezi că nu-s destul de talentată ca să am succes la New York?

Wendy se încruntă, nedumerită.

— Viața la New York e foarte grea, nu? Adică, nu ești obligată să-ți speli rufele în subsol? O prietenă de-a mea a locuit acolo, și-mi zicea că...

— Clădirea în care stau n-are spălătorie.

Mă uit în altă parte, luptînd să-mi controlez furia. Cum îndrăznesc Wendy și prietena ei să pretindă c-ar cunoaște New Yorkul?

— Îmi duc hainele murdare la o spălătorie automată.

Ceea ce nu-i chiar adevărat. În realitate, le arunc în grămada care tot crește, într-un colț al dormitorului.

— Nimeni nu insinuează nimic în legătură cu înzestrările tale, Carrie..., începe tata, dar îl întrerup, fiindcă m-am săturat:

— Da, așa e, zic cu ciudă. Fiindcă nimeni nu pare să se intereseze de mine.

Mă ridic, cu obrajii în flăcări și pornesc într-un slalom prin restaurant, în căutarea toaletei.

Spumeg de furie. Sînt furioasă pe tata și pe Wendy, fiindcă m-au pus în postura asta, dar mai ales pe mine însămi, fiindcă mi-am pierdut cumpătul. Acum, Wendy va apărea drept amabilă și cu capul pe umeri, în vreme ce eu o să pic de geloasă și imatură. Asta-mi sporește și mai tare

mînia, și-mi reamintește de tot ce-am urît vreodată la viața și la familia mea, dar n-am recunoscut niciodată cîstit.

Intru în cabină și mă așez pe toaletă, să meditez. Ce mă scoate cel mai tare din sărite e faptul că tata nu mi-a luat nicicînd ambițiile scriitoricești în serios. N-am auzit din gura lui măcar un cuvînt de încurajare, nu mi-a spus niciodată că sînt talentată, nu mi-a făcut nici un compliment, la naiba! Poate că n-aș fi observat, dacă n-ar fi fost ceilalți elevi de la The New School. E limpede că Ryan, Capote, L'il, chiar și Rainbow au crescut înconjurați de laude și aplauze. Nu c-aș vrea să fiu asemenea lor, însă nu mi-ar strica să văd că părintele meu e încredințat că am ceva deosebit.

Îmi șterg ochii c-o bucată de hîrtie igienică, și-mi reamintesc că trebuie să mă întorc la masă și să stau cu ei. Trebuie să găsesc neîntîrziat o explicație pentru purtarea mea jenantă.

N-am decît o variantă: mă voi preface că izbucnirea mea n-a existat. Așa ar proceda Samantha.

Ridic fruntea și ies cu pași hotărîți.

Odată revenită la masă, descopăr c-au sosit și Missy, și Dorrit, împreună c-o sticlă de Chianti, așezată într-un coș împletit din paie. Este exact soiul de vin pe care m-aș jena să-l beau la New York.

C-o tresărire dureroasă, realizez că totul e îngrozitor de banal – tata, un văduv de patruzeci și ceva de ani, înțolit ca un june de douăzeci și chinuit de-o criză existențială, s-a încurcat c-o femeie mai tînără și cam disperată, care, în peisajul tern al orășelului Castelbury, probabil că pare interesantă, fascinantă și exotică; plus cele două surori ale mele, una punkistă, cealaltă toci-lară. Parcă am fi într-un sitcom de doi bani!

Dacă ei sînt niște apariții banale, oare asta e valabil și pentru mine? Voi reuși vreodată să mă desprind de trecutul meu?

Tare-aș vrea să schimb canalul.

— Carrie! strigă Missy. Ești OK?

— Eu? mă prefac surprinsă. Firește, zic și-mi reiau locul lîngă Wendy. Tata mi-a spus că l-ai ajutat să găsească Harley-ul. Mi se pare foarte interesant că te pasionează motocicletele.

— Tata a fost polițist, în divizia motorizată, replică ea, fără îndoială ușurată c-am reușit să mă calmez.

— Ai auzit, Dorrit? îi zic soră-mii, întorcîndu-mă spre ea. Tatăl lui Wendy a lucrat în Poliție. Ai grijă cum te porți...

— Carrie, intervine tata, c-o expresie mîhnită pe chip. Nu e nevoie să ne spălăm rufele murdare, în public.

— Nu, dar trebuie să le spălăm.

Nimeni nu se prinde de glumița mea. Iau paharul de vin și oftez. Plănuisem să mă întorc la New York luni, însă n-o să rezist cu nici un chip pînă atunci. Mîine, mă urc în primul tren.

Capitolul 23

— Dar te iubesc, Carrie! Doar pentru că sînt cu Wendy...

— Știu, tată. Și chiar *îmi place* de ea. Plec numai din pricină că am o piesă de terminat. Dacă reușesc s-o duc la bun sfîrșit, o să se joace.

— Unde?

Ține strîns de volanul mașinii, concentrat asupra schimbării benzilor pe micuța noastră autostradă. Sînt convinsă că nu-i pasă, dar îi explic oricum.

— Într-un spațiu. Așa se zice acolo – „spațiu“. De fapt, e un soi de mansardă, în apartamentul unui tip. Pe vremuri, a fost bancă...

Judecînd după felul în care se uită în oglinda retrovizoare, îmi dau seama că nu mai e atent.

— Îți admir tenacitatea. Nu renunți ușor. E bine.

Acum, *eu* sînt cea care nu mai pricepe. „Tenacitate“ nu-i chiar cuvîntul pe care speram să-l aud. Parcă aș escalada un perete de stîncă!

Mă cufund în scaun. De ce n-o zice și el ceva de genul: „Ești cu adevărat talentată, Carrie. Sigur că vei avea succes“? O să-mi petrec restul vieții încercînd să-i smulg un cuvînt de încurajare, care știu că nu va veni niciodată?

— Am vrut să-ți spun de Wendy mai demult, continuă el, virînd pe banda de ieșire, care duce la gară.

Acum e ocazia perfectă să-i povestesc de strădaniile mele la New York, însă face el ce face și aduce mereu vorba de Wendy.

— Și, de ce nu mi-ai spus? îl întreb, descurajată.

— Nu eram sigur de sentimentele ei.

— Să înțeleg că acum ești?

Oprește în parcare și stinge motorul. Pe un ton grav, mă anunță:

— Mă iubește, Carrie.

Printre buze îmi scapă un pufnet cinic.

— Vorbesc serios. Mă iubește.

— Pe tine te iubește toată lumea, tată.

— Știi la ce mă refer, zice, frecându-și nervos colțul ochiului.

— Of, tată...

Îl bat ușor pe mână, străduindu-mă să înțeleg. Ultimii cîțiva ani au fost un iad pentru el. Pe de altă parte, n-au fost de vis nici pentru mine. Sau pentru surorile mele.

— Mă bucur pentru tine, tată. Chiar mă bucur, îl asigur, deși gîndul că are o relație serioasă cu altă femeie mă sperie – dacă se însoară cu ea?

— E o persoană încîntătoare.

După o scurtă ezitare, adaugă:

— Îmi amintește de mama ta.

Asta-i bomboana de pe colivă!

— Nu seamănă deloc cu mama, îl contrazic cu blîndețe, deși furia mea crește.

— Ba da. Cînd era mai tînără. Nu ai cum să-ți amintești, erai micuță.

— Tată, zic și mă opresc deliberat, sperînd c-o să realizeze neadevărul afirmației. Lui Wendy îi plac motocicletele.

— Și mama ta a fost o fire foarte aventuroasă, în tinerețe. Înainte să vă nască pe voi...

— Iată încă un motiv pentru care n-o să mă mărit, spun și cobor din mașină.

— Of, Carrie... În cazul ăsta, te compătimesc. Îmi fac griji că nu vei cunoaște adevărata dragoste.

Disprețul lui mă încremenește. Rămân locului pe trotuar, gata-gata să explodez, dar ceva mă oprește. Gîndul îmi zboară la Miranda și la interpretarea pe care-ar da-o situației. Ar spune că, de fapt, tata e îngrijorat că nu va mai găsi el adevărata dragoste și, deoarece nu are curajul s-o recunoască, încearcă să proiecteze îngrijorarea asupra mea.

Îmi iau valiza de pe bancheta din spate.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferă el.

Mă uit la tata cum tîrăște bagajul prin ușile de lemn, care duc spre străvechiul peron. Îmi zic în sinea mea că nu-i un om rău. Prin comparație cu alți bărbați, e chiar minunat.

Lasă jos valiza și-și desface brațele.

— Am voie să te îmbrățișez?

— Sigur, tată.

Îl îmbrățișez și eu strîns, adulmecînd un vag miros de lămîi verzi. Probabil că e vreo nouă colonie, primită în dar de la Wendy.

În mine se cascadează un hău imens.

— Îți doresc tot ce-i mai bun pe lume, Carrie. Crede-mă.

— Știu, tată.

Împovărată, ridic valiza și mă îndrept către peron.

— Nu-ți face griji, tată, îi zic, parcă pentru a mă convinge și pe mine însămi. O să fie totul *bine*.

În clipa în care trenul părăsește gara, încep să mă simt mai bine. Peste aproape două ceasuri,

cînd trecem pe lîngă zonele rezidențiale din Bronx, sînt de-a dreptul vioaie. O clipă, vedem linia magică a orizontului – Orașul de Smarald! – pentru ca apoi să plonjăm în tunel. Oriunde se va întîmpla vreodată să călătoresc – Paris, Londra, Roma – voi fi mereu fericită să mă întorc la New York.

În liftul de la Penn Station, iau o decizie neașteptată – n-o să mă duc direct la Samantha, o să-i fac o vizită-surpriză lui Bernard.

Trebuie să mă lămuresc cum stau lucrurile cu el, înainte să-mi văd de viața mea.

Iau două metrouri ca să ajung aproape de locuința lui. Pe măsură ce trec stațiile, crește și entuziasmul la gîndul că-l voi reîntîlni. Ajung la stația de la Strada 59, sub magazinul Bloomingdale's, căldura străbătîndu-mi corpul și amenințînd să mă pîrjolească pe dinăuntru.

Nu se poate, trebuie să fie acasă.

— Domnul Singer a ieșit, domnișoară, mă informează portarul, cu, am impresia, o oarecare doză de satisfacție.

Nici unul dintre portarii din clădirea asta nu mă place în mod deosebit. Îi surprind mereu privindu-mă chiorîș, de parcă n-ar fi de acord cu prezența mea.

— Știți cînd se întoarce?

— Nu sînt secretara lui, domnișoară.

— Bine.

Cercetez la iuțeală holul de la intrare. Dinaintea unui fals șemineu sînt așezate două fotolii îmbrăcate în piele, dar n-am chef să stau acolo, cu ochii portarului ațintiți asupra mea. Ies și mă plantez pe-o bancă drăguță, de peste drum. Îmi așez picioarele pe valiză, de parcă am la dispoziție tot timpul din lume.

Aștept.

Îmi spun că n-o să stau mai mult de o jumătate de oră. Jumătatea de oră se transformă în trei sferturi de oră, apoi într-un ceas încheiat. După aproape două, încep să mă întreb dacă nu cumva am picat într-o capcană amoroasă. Am devenit cumva genul care așteaptă lângă telefon, sperînd că va suna, care-și roagă o prietenă să-i formeze numărul, ca să se asigure că aparatul funcționează? Care sfîrșește prin a-i lua bărbatului hainele de la curățătorie, a-i freca lună baia, și-a cumpăra mobilă ce nu va fi niciodată și a ei?

Ei bine, da. Și nu-mi pasă. Pot să fiu și genul ăsta de fată, pînă într-o bună zi, cînd îmi voi fi pus la punct planul și voi renunța la rolul descris mai sus.

În sfîrșit, după două ore și douăzeci de minute, apare și Bernard, mergînd agale pe Sutton Place.

— Bernard! strig și alerg spre el, plină de entuziasm.

Poate că tata are dreptate cînd spune că sînt tenace. Nu renunț ușor la nimic.

Bernard mijește ochii:

— Carrie?

— Mai adineauri m-am întors, îi zic, ca și cînd n-aș fi stat aici să-l aștept trei ore.

— De unde?

— Castlebury. Orașul unde am crescut.

— Și-acum, iată-te, zice și mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

E ca și cum episodul cu Maggie nici nu ar fi avut loc. La fel și seria de telefoane desperate, date de mine. La fel și încălcarea promisiunii pe care mi-o făcuse, că mă va suna. Dar, poate și fiindcă e scriitor, trăiește într-o realitate ușor

diferită, în care lucrurile ce mie-mi par tragice nu înseamnă nimic.

— Valiza, murmur, aruncînd o privire peste umăr.

— Te muți la mine? rîde el.

— Poate.

— La țanc, mă tachinează. Fiindcă tocmai a sosit și mobila.

Petrec noaptea acasă la Bernard. Dormim în așternuturile nou-nouțe, pe un pat uriaș. E așa de confortabil.

Dorm ca un prunc. Cînd mă trezesc, dragul de Bernard e lîngă mine, cu obrazul îngropat în pernă. Mă întorc pe spate și închid ochii, savurînd luxul liniștii și trecînd mental în revistă evenimentele serii precedente.

Am început prin a ne face de cap pe noua canapea. Apoi, am trecut în dormitor, unde ne-am continuat activitatea, privind simultan și la televizor. După, am comandat mîncare chinezească (de ce provoacă sexul, în mod invariabil, foame?) și ne-am mai hîrjonit puțin. Am încheiat c-o baie cu multă spumă. Bernard a fost foarte blînd și dulce, și nici măcar n-a încercat să-și bage „chestia“. Mă rog, sînt aproape sigură că n-a încercat. Miranda spune că tipul chiar trebuie să și-o înfigă acolo, așa că mă îndoiesc c-aș fi ratat momentul.

Mă întreb dacă nu cumva, în secret, Bernard a ghicit că sînt virgină. Dacă ceva din purtarea și înfățișarea mea i-a semnalat că sînt „neprehănită“.

— Salutare, fluturaș! îmi zice, întinzînd brațele spre tavan.

Se întoarce spre mine și zîmbește, apoi se apropie să mă sărute, deși încă nu s-a spălat pe dinți.

— Ai făcut rost de pastile? mă întreabă, pregătind cafea în noul aparat, care gîlgîie precum o burtică de bebeluș.

Îmi aprind degajată o țigară, și-i întind și lui una.

— Încă nu.

— De ce?

Bună întrebare.

— Am uitat.

— Scumpo, nu trebuie să neglijezi chestiunile astea, mă muștră el blînd.

— Știu. Doar că... acum, cu tata și noua lui iubită... Mă ocup săptămîna asta, promit.

— Dacă te-ai ține de cuvînt, ai putea să-ți petreci mai des noaptea aici.

Bernard așază două cești de cafea pe eleganta masă din sufragerie.

— Și ți-ai putea cumpăra o valijoară, ca să-ți transporti lucrurile.

— Ce, periuța de dinți? chicotesc eu.

— Orice ai avea nevoie.

Valijoară? Termenul ăsta face ca noaptea să capete un caracter planificat și distins, complet opus unei chestii de ultim moment și improvizate. Mă umflă rîsul. Termenul mă trimite cu gîndul și la ceva costisitor.

— Nu cred că-mi pot permite o valijoară.

— Atunci, bine, ridică el din umeri. Ceva drăguț, să zicem. Ceva care să nu trezească bănuielele portarilor.

— Țștia intră la bănuieli și dacă mă văd c-o pungă de plastic, dar nu vor suspecta nimic dacă umblu c-o valijoară?

— Știi la ce mă refer.

Dau din cap că da. C-o valijoară în mînă, n-o să mai aduc izbitor de mult c-o adolescentă rătăcită,

pe care-a pescuit-o la gară. Asta-mi amintește de Teensie.

— Am făcut cunoștință cu agenta ta literară. La o petrecere, îl informez pe un ton degajat, să nu stric atmosfera.

— Serios? zîmbește, evident netulburat de incident. S-a purtat ca o zmeoaică?

— Mai că m-a rupt în bucățele cu ghearele, glumesc eu. E așa tot timpul?

— Da, mai tot timpul. Poate c-ar trebui să luăm cina cu ea, sugerează Bernard, frecîndu-mi creștetul capului. Ca să vă cunoașteți mai bine.

— Cum doriți dumneavoastră, domnule Singer, torc eu, cățărîndu-mă la el în poală.

Dacă vrea să luăm masa cu Teensie, înseamnă că relația noastră e departe de-a se fi încheiat. Mai mult, înaintează cu viteza unui TGV francezesc. Îl sărut pe gură, văzîndu-mă în chip de Katherine Hepburn, într-un film romantic alb-negru.

Capitolul 24

Mai târziu, în drum spre centru, trec pe lângă un magazin cu produse medicale. În vitrină sînt trei manechine. Nu dintre acelea frumoase, cum vezi la Saks sau la Bergdorf's, unde manechinele sînt confecționate după modele umane, ci unele oribile, ieftine, care seamănă cu păpușile din anii '50, dar la scară mare. Sînt îmbrăcate în uniforme medicale. Din senin, mi se pare că asta ar fi o ținută perfectă pentru New York – sînt ieftine, se spală ușor și sînt mișto de tot!

Ca să nu mai spun că sînt frumos împachetate, în celofan. Cumpăr trei, de diferite culori, și-mi amintesc de ce-a spus Bernard despre o valijoară.

Singura chestie bună la vizita întreprinsă acasă, în weekend, a fost c-am descoperit o străveche carcasă de binoclu, care a aparținut mamei, și pe care-am șutit-o, s-o folosesc drept geantă. Poate că ține figura și cu alte obiecte. Trecînd pe lângă un magazin cu articole de menaj, ochesc bagajul de mîină perfect.

E o geantă pentru scule de tîmplărie, confecționată din pînză, cu fund din piele veritabilă, suficient de încăpătoare pentru o pereche de pantofi, un manuscris și-o uniformă medicală de schimb. Și costă numai șase dolari. Un adevărat chilipir.

Cumpăr geanta și-mi înghesui în ea poșeta și uniforme, îmi înșfac valiza și-o pornesc spre metrou.

În ultimele zile, a fost umezeală mare. Când intru în apartamentul Samanthei, mă izbește un val de aer stătut, în care s-au conservat perfect toate mirosurile casei. Inspir adânc, în parte ușurată că m-am întors, în parte fiindcă mirosul ăsta îmi va aminti întotdeauna de New York și de Samantha. E un amestec de parfum vechi și lumînări aromate, fum de țigară și încă ceva, ceva ce nu pot identifica – o ușoară urmă de mosc, care te liniștește.

Îmbrac uniforma albastră, fac o cană de ceai și mă așez dinaintea mașinii de scris. Toată vara m-am temut să înfrunt pagina albă. Dar, poate pentru c-am fost acasă și-am realizat că am altele, mai rele pe cap – cum ar fi să-mi ratez ocazia și să ajung ca Wendy – m-a cuprins un subit acces de entuziasm. Am la dispoziție ore întregi, în care să tot scriu. „Tenacitate“, îmi repet în minte. O să muncesc și-o să muncesc, pînă termin piesa asta. Și n-o să răspund la telefon. Ca să mă asigur că-mi vor respecta promisiunea, îl scot din priză.

Scriu timp de patru ore încheiate, pînă ce foamea mă obligă să caut ceva de mîncare. Intru amețită în băcănia din colț, cu personajele ciondă-nindu-se în mintea mea, și cumpăr o cutie de supă. O încălzesc și-o așez lîngă mașina de scris, ca să mănînc în timp ce lucrez. Mă mai căznesc o vreme și cînd, în sfîrșit, simt c-am încheiat pe ziua de azi, mă decid să-mi vizitez strada preferată.

E o potecuță pavată cu piatră, care se cheamă Strada Commerce – unul dintre acele puține locuri

din West Village, pe care, dacă într-adevăr le cauți, nu le găsești în veci. Trebuie să te strecorești spre ea cu îndemînare, urmînd o serie de indicii – magazinul de vechituri de pe Strada Hudson, sex shop-ul de pe Barrow, porțița ascunsă de lîngă magazinul pentru animale. De cealaltă parte, se întinde Strada Commerce.

Mă plimb agale pe trotuar, dornică să memorez fiecare detaliu – căsuțele cochete, cireșii, micul bar de cartier, unde, îmi închipui, toată lumea cunoaște pe toată lumea. Străbat strada în sus și-n jos, de mai multe ori, oprindu-mă dinaintea fiecărei case și imaginîndu-mi cum o fi să locuiești în ea. În vreme ce privesc atent la geamurile de la ultimul etaj al unei case din cărămidă roșie, îmi dau seama că în mine s-a produs o schimbare. Odinioară, îmi făceam griji că visul meu de-a ajunge scriitoare va rămîne la stadiul ăsta, de vis. Habar n-aveam cum să procedez, de unde să încep și cum să continuu. În ultimul timp, însă, am tot mai des senzația că *sînt* scriitoare. Că asta sînt eu. Scriu și hălăduiesc pe străzile din Village, îmbrăcată în uniformă medicală.

Iar mîine, dacă chiulesc, o să am încă o zi ca asta, să fac ce mă taie capul. Brusc, sînt copleșită de fericire. Alerg pînă acasă și, la vederea teancului de piese de pe masă, aproape că nu-mi vine să cred ce fericită sînt.

Mă așez să citesc, luîndu-mi notițe c-un creion și subliniind fragmentele de dialog relevante. O să reușesc eu. Cui îi pasă ce crede tata? De fapt, cui îi pasă de părerile altora? Am în minte tot ce-mi trebuie și nimeni nu-mi poate lua asta.

La opt, cad într-un somn dintre acelea adînci, din care, de ostentat ce ești, te întrebi dacă te vei

mai trezi vreodată. Cînd, în sfîrșit, mă smulg din pat, s-a făcut zece dimineața.

Număr cîte ore am dormit. Paisprezece. Probabil c-am fost de-a dreptul frîntă. În asemenea hal, încît nici n-am realizat că mi-am depășit limitele. La început, sînt cam amețită din pricina somnului îndelungat, dar cînd năuceala se risipește, mă simt minunat. Îmi pun uniforma din ziua precedentă și, fără a mă mai osteni să mă spăl pe dinți, mă așez la mașina de scris.

Puterea mea de concentrare e fenomenală. Scriu neînterupt, nepăsătoare la trecerea timpului, pînă ajung la ultimul cuvîntul – SFÎRȘIT. Îmbătată de fericire și cam năucă, privesc la ceas. E puțin trecut de patru. Dacă mă grăbesc, aș putea fotocopia manuscrisul și i l-aș putea duce lui Viktor la birou, pînă-n ora cinci.

Dau fuga în baie, cu inima bubuind la gîndul apropiatului triumf. Mă strecor într-o uniformă curată, înșfac manuscrisul și alerg spre ușă.

Magazinul Xerox e pe Sixth Avenue, la cîtiva pași de școală. Azi chiar am noroc – nu e coadă! Piesa are patruzeci de pagini și fotocopiile sînt scumpe, dar ce mă fac dacă se pierde? Peste un sfert de oră, cu o copie a manuscrisului pusă cu grijă într-un plic gros, sprintez către The New School.

Viktor e în birou, prăbușit în scaun. Inițial, am impresia că doarme, dar, observînd că nu mișcă deloc, mă întreb dacă nu cumva o fi mort *de-a binelea*. Bat la ușă. Nimic.

— Viktor? îl strig alarmată.

Ridică încetișor capul, de parcă ar avea gîtul încastrat în ciment. Ochii îi sînt umflați, cu pleoapele inferioare întoarse, etalînd sfidător conturul

înroșit din interior. Mustața e în neorînduială, de parcă ar fi fost ciufulită de niște degete disperate. Stă cu obrazul sprijinit în palmă, iar gura îi e deschisă.

— Da?

În mod normal, aș întreba ce s-a întîmplat. Dar nu-l cunosc pe Viktor prea bine, și-n plus, nici nu cred c-aș vrea să aflu. Mă apropiu, ținînd plicul ridicat.

— Am terminat piesa.

— Ai fost la curs azi? se interesează el posomorît.

— Nu. Am stat să scriu. Voiam neapărat să termin piesa, zic și împing plicul pe birou. M-am gîndit că poate o citești diseară.

— Sigur.

Se uită lung la mine, de parcă nici nu m-ar recunoaște.

— Deci, ăăă... mulțumesc, domnule Greene.

Mă întorc să plec, aruncînd o ultimă privire îngrijorată, peste umăr.

— Ne vedem mîine.

— Mmmm, face el.

„Ce naiba l-a apucat?“ îmi zic, coborînd cu pași grei treptele. Parcurg cîteva străzi, în pas vioi, îmi cumpăr un hotdog de la o tonetă și meditez la ce să fac în continuare.

L'il. N-am mai văzut-o de-un car de vreme. Mă rog, nu așa cum s-ar cuveni. E singura persoană cu care pot discuta serios despre piesă. Care mă înțelege cu adevărat. Dacă e și Peggy acasă, pagubă-n ciuperci. Deja m-a dat afară o dată. Ce-o să-mi mai facă?

O iau pe Second Avenue, bucurîndu-mă de zarvă, de imagini, de oamenii care aleargă spre casă precum niște gîndaci de bucătărie. Aș putea

să locuiesc toată viața în orașul ăsta. Cine știe, poate că, într-o bună zi, voi ajunge o newyorkeză get-beget.

La vederea clădirii de pe Strada 47, în minte-mi năvălesc tot soiul de amintiri – fotografiile nud ale lui Peggy, colecția ei de ursuleți din pluș, camerele minuscule, cu paturi de campanie oribile – și mă mir sincer c-am rezistat trei zile. Pe vremea aceea, însă, altceva nu știam. Nu știam la ce să mă aștept și eram dispusă să accept orice.

De-atunci, am bătut cale lungă.

Apăs cu nerușinare pe butonul interfonului. În cele din urmă, o voce subțirică răspunde:

— Da?

Nu e Peggy, nu-i nici L'il, deci presupun că e noua chiriașă.

— L'il e acasă?

— De ce?

— Sînt Carrie Bradshaw, aproape că strig.

Se pare că e totuși acasă, fiindcă se aude semnalul interfonului și mi se deschide.

La etaj, ușa apartamentului lui Peggy se crapă puțin, suficient pentru ca cineva din interior să vadă, fără a scoate lanțul.

— L'il este? întreb prin deschizătură.

— De ce? repetă vocea.

Poate că alte cuvinte nu știe.

— Sînt o prietenă de-ale ei.

— Oh.

— Pot să intru?

— Cred că da, răspunde vocea, cam agitată.

Ușa se deschide scîrțîind, dar numai cît să mă pot strecura înăuntru.

De cealaltă parte, dau nas în nas cu o tînără ștearsă, c-o pieptănătură nefericită și semnele rămase de la acnee din adolescență.

— Nu avem voie să primim musafiri, îmi șoptește ea înspăimîntată.

— Știu, zic neimpresionată. Am locuit și eu aici.

— Serios? se miră fata, cu ochii cît cepele.

— Nu-i permite lui Peggy să-ți controleze viața.

Trecînd pe lîngă ea cu pași mari, smucesc ușa care duce la micile dormitoare.

— L'il?

— Ce faci? behăie sărmana de ea, urmîndu-mă ca un cățel. L'il nu e acasă.

— O să-i las un bilet.

Intru în dormitorul ei, dar mă opresc locului, nedumerită. Camera e goală. Așternuturile de pe patul de campanie au dispărut. La fel și fotografia Sylviei Plath, pe care L'il o ținea pe birou, împreună cu mașina de scris, teancul de coli de hîrtie și celelalte obiecte personale.

— S-a mutat? întreb eu perplexă.

De ce nu m-ar fi anunțat?

Tînăra se retrage din dormitor și se așază pe propriul pat, cu buzele strînse.

— A plecat acasă.

— De ce?

Nu, asta nu poate fi adevărat.

— Duminică, zice ea, dînd din cap. A venit tatăl ei și-a luat-o cu mașina.

— De ce?

— De unde să știu eu? Dar Peggy era foarte enervată. L'il o anunțase chiar în dimineața aia.

— Se mai întoarce? întreb pe un ton alarmat. Fata ridică din umeri.

— A lăsat vreo adresă, ceva?

— Nu. N-a spus decît că trebuie să plece acasă.

— Da, mă rog. Mulțumesc.

E clar că nu mai scot nimic de la ea.

Cobor și parcurg orbește drumul pînă-n centru, spărgîndu-mi capul să înțeleg motivele plecării lui L'il. Îmi scormonesc creierii să-mi amintesc ce-mi povestise despre ea și despre orașul ei natal. De-adevăratelea, o cheamă Elizabeth Reynolds Waters – e și ăsta un început. Însă de unde zicea că vine? Nu-mi amintesc decît de Carolina de Nord. Ea și Capote se cunoșteau de dinainte, fiindcă L'il mi-a spus odată că: „sudiștii se știu între ei“. Dacă L'il a plecat duminică, probabil c-a ajuns deja acasă, chiar și cu mașina.

Sînt hotărîtă să-i dau de urmă!

Capitolul 25

Fără să știu exact încotro mă îndrept, realizez că sînt pe strada lui Capote. Recunosc imediat clădirea în care locuiește. Apartamentul e la etajul întâi, perdelele galbene, cam demodate, fiind vizibile din stradă.

Ezit. Dacă sun și e acasă, e clar c-o să-și închi-
puie c-am venit să continuăm ce-am început. Ba
s-ar prea putea să-și imagineze că sărutul a fost
așa de minunat, că m-am îndrăgostit de el pînă
peste urechi. Sau poate c-o să se enerveze, presu-
punînd c-am venit să-l cert pentru purtarea necu-
viincioasă.

Ce dracu'? Nu pot să-mi petrec viața făcîndu-mi
griji pentru ce-o crede prostul de Capote. Apăs
pe butonul de la interfon.

După cîteva secunde, fereastra zboară în lături
și Capote își ițește capul.

— Cine-i acolo?

— Eu, zic și-i fac cu mîna.

— O, Carrie.

Nu pare cine știe ce fericit să mă vadă.

— Ce vrei?

Desfac brațele, într-un gest de exasperare.

— Pot să urc?

— N-am decît un minut liber.

— La fel și eu.

Doamne, ce măgar.

Dispare o clipă, apoi reapare, zdrăngănind o legătură de chei.

— Interfonul e defect, zice, aruncându-mi cheile.

Probabil că s-a stricat din pricina hoardelor de admiratoare care-l vizitează, îmi spun în gând, urcînd cu greutate treptele.

Mă așteaptă la intrare, într-o cămașă albă șifonată și pantaloni de frac negri, moșmondind ceva la papionul lucios.

— De ce te-ai gătit așa? Vreo ocazie deosebită? îl întreb, chicotind răutăcios.

— Tu ce crezi?

Se trage înapoi și-mi face loc să intru. Dacă-și mai amintește de sărutul acela, nu lasă deloc să se vadă.

— Mă surprinde să te găsesc înțolit ca un pinguin. Nu te credeam genul.

— De ce, mă rog? mă chestionează oarecum ofensat.

— Capătul din dreapta se trece pe sub cel din stînga, zic, arătînd spre papion. De ce nu folosești din alea care se prind?

Conform așteptărilor, întrebarea îl enervează.

— Nu se cade. Un gentleman nu poartă papioane gata făcute.

— Corect.

Îmi plimb insolentă degetul pe teancul de cărți de pe măsuta de cafea, instalîndu-mă confortabil pe canapeaua moale și adîncă.

— Unde te duci?

— La o gală, răspunde, încruntîndu-se la gesturile mele.

— Ce fel de gală?

Iau într-o doară o carte de pe măsută și-o frunzăresc.

— De caritate. Pentru Etiopia. E o cauză foarte importantă.

— Cîtă noblețe.

— Nu au de mîncare, Carrie. Lumea moare de foame.

— Așa că tu mergi la o cină simandicoasă. În beneficiul unor oameni care flămînzesc. De ce nu le trimiteți lor mîncarea?

E prea mult. Capote smucește de capetele pampionului, de aproape se strangulează.

— De ce-ai venit?

Mă sprijin de perne și-i răspund tot cu o întrebare:

— Cum se numește orașul din care vine L'il?

— De ce?

Dau ochii peste cap și oftez.

— Trebuie să știu. Vreau să iau legătura cu ea. A plecat din New York, în caz că n-ai aflat.

— Ba am aflat. Ai fi aflat și tu, dacă te ostenai să vii azi la curs.

Mă ridic, dornică de informații.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Viktor ne-a anunțat c-a plecat. Să se ocupe de alte lucruri.

— Nu ți se pare bizar?

— De ce?

— Fiindcă singurul lucru de care L'il vrea să se ocupe e scrisul. N-ar renunța niciodată la seminar.

— Poate că are probleme de familie.

— Nu ești măcar curios?

— Uite ce e, Carrie, explodează el. În clipa asta, mă preocupă numai faptul c-o să întîrzii. Trebuie s-o iau pe Rainbow...

— Nu vreau decît numele orașului în care s-a născut L'il, îl întrerup pe un ton ultra-politicos.

— Nu știu sigur. Montgomery sau Macon.

— Dar credeam c-o cunoști, îi zic acuzator, deși bănuiesc că disprețul meu are mai degrabă de-a face cu Rainbow.

După cîte se pare, chiar se vede cu ea. Știu că n-ar trebui să-mi pese, dar...

— Distracție plăcută la gală, îi urez c-un zîmbet nepăsător, și mă ridic.

Brusc, urăsc New Yorkul. Nu, ștergeți. Nu urăsc New Yorkul, doar pe unii dintre locuitorii săi.

În zona Montgomery sînt trei familii Waters, iar în Macon, două. Încep cu Macon și nimeresc la mătușa lui L'il, chiar din prima încercare. E foarte de treabă și-mi dă numărul ei.

L'il e șocată să-mi audă vocea și nu tocmai încîntată, cred, deși lipsa de entuziasm s-ar putea explica prin aceea c-a fost obligată să părăsească New Yorkul.

— Am fost pe la tine, îi spun c-o voce îngrijorată. Fata de acolo mi-a zis că ai plecat înapoi acasă.

— Trebuia să plec.

— De ce? Te-a necăjit Peggy? Puteai să te muți cu mine.

Nici o reacție.

— Sper că nu ești bolnavă, nu? aproape că țiip.

— Nu în sensul obișnuit, nu, oftează ea.

— Cum adică?

— Nu vreau să discut despre asta, răspunde șoptit.

— Dar, L'il, insist eu, cum rămîne cu visul tău? Nu poți să pleci din New York așa, pur și simplu.

După o scurtă pauză, îmi spune pe un ton rigid.

— New Yorkul nu e pentru mine.

Aud un suspin înfundat, de parc-ar fi acoperit receptorul cu palma.

— Trebuie să închid, Carrie.

Din senin, îmi pică fisa. Nu știu cum de n-am priceput mai demult. Era așa de evident! Pur și simplu nu mi-am imaginat că vreo femeie ar putea fi atrasă de el.

Mi-e rău.

— E din cauza lui Viktor?

— Nu! strigă ea.

— Ba da. De ce nu mi-ai spus? Ce s-a întâmplat? Te vedeai cu el?

— Mi-a frînt inima.

Înlemnesc. Nu-mi vine să cred. L'il avea o aventură cu Viktor Greene și mustața lui penibilă. Cum de l-o fi putut săruta, cu ditamai Waldo-ul stufos în cale? Și, colac peste pupăză, să-i mai și frîngă inima?

— O, L'il, e groaznic. Dar nu-i poți permite să te alunge de la seminar. Sînt destule femei pe lume, care au relații cu profesorii lor. Nu-i niciodată o idee strălucită. Uneori, cel mai indicat e să te prefaci să nu s-a întâmplat nimic, adaug în grabă, cu gîndul, dar numai o secundă, la Capote și la felul în care ne purtăm, ca și cînd nu ne-am fi sărutat niciodată.

— Nu-i doar asta, Carrie, spune L'il c-o voce sumbră.

— Ba sigur că e. Adică, firește c-ai crezut că-l iubești. Serios vorbind, L'il, tipul nu merită. E și el un ratat ciudățel, care se întîmplă să fi cîștigat un premiu literar, continuu eu să bat cîmpii. Peste șase luni, cînd vei fi publicat mai multe poezii, în *New Yorker*, și vei fi cîștigat tu însăți premii, nici n-o să-ți mai amintești de el.

— Din păcate, îmi voi aminti.

— De ce? întreb ca proasta.

— Am rămas însărcinată.

Replica mă amuțește.

— Mai ești acolo?

— Cu Viktor? întreb cu voce tremurândă.

— Cu cine altcineva? șuieră L'il.

— Ooof... Îmi pare rău, o compătimesc eu. Tare, tare rău.

— Am scăpat de grija asta, îmi comunică tăios.

— Ah... Poate că-i mai bine așa, zic după o ezitare.

— Nu voi ști niciodată, nu?

— Se mai întâmplă și lucruri dintr-astea, încerc eu s-o consolez.

— El m-a obligat să scap de copil.

Strâng pleoapele, simțindu-i durerea sfișietoare.

— Nici măcar nu m-a întrebat dacă-l vreau. Nici măcar n-am discutat. A presupus, pur și simplu. A presupus..., dar se întrerupe, incapabilă să continue.

— L'il, șoptesc în receptor.

— Știu ce gîndești. N-am decît nouăsprezece ani. N-ar trebui să fac un copil. Și probabil că... aș fi avut grijă de el, aș fi rezolvat cumva. Însă n-am avut de ales.

— Te-a obligat să faci un avort?

— Cam așa. S-a ocupat de programarea la clinică. M-a dus acolo. A plătit. Apoi, a rămas în camera de așteptare, pînă s-a terminat totul.

— Doamne, L'il, de ce n-ai fugit?

— N-am avut curajul. Știam că e soluția cea mai bună, dar...

— Te-a durut?

— Nu, răspunde ea simplu. Asta e partea ciudată. Nu m-a durut deloc și, după aceea, m-am

simțit perfect. De parcă eram din nou eu însămi. M-am simțit *ușurată*. Pe urmă, am început să mă gândesc și-am realizat c-a fost îngrozitor. Nu neapărat avortul, cât modul în care s-a purtat el. Mi-am dat seama că nu mă iubea deloc. Cum să te iubească un bărbat, dacă nici măcar n-ar concepe să aibă un copil cu tine?

— Nu știu, L'il...

— E-n alb și negru, Carrie, zice, pe un ton din ce în ce mai vehement. Nici măcar nu mai e loc de prefăcătorie. Și chiar dacă m-aș putea preface, între noi va exista întotdeauna o umbră – sarcina mea și *refuzul lui de-a accepta copilul*.

Mă cutremur.

— Poate că, după o vreme... vei vrea să te întorci, spun eu cu multă precauție.

— Of, Carrie... Nu înțelegi? Nu mă mai întorc. Nici măcar nu-mi doresc să *cunosc* oameni ca Viktor Greene. Îmi doresc să nu fi pus niciodată piciorul în New York.

Și închide, plângînd.

Disperată, răsucesc la nesfîrșit firul telefonului. De ce L'il? Nu e genul de persoană pe care să ți-o imaginezi într-o asemenea situație, dar, pe de altă parte, cine e genul ăsta? Faptul că gesturile ei nu lasă cale de întoarcere mă înspăimîntă.

Îmi iau capul în palme. Poate că L'il are dreptate să vorbească așa de New York. A venit aici să cîștige, dar orașul a învins-o. Mi-e frică. Dacă i s-a întîmplat lui L'il, i se poate întîmpla oricui. Inclusiv mie.

Capitolul 26

Bat din picior, enervată.

Ryan e în fața clasei, citindu-și nuvela cu voce tare. E bună. Chiar foarte bună. Despre una dintre nopțile trăznite, petrecute într-un club, când o fată rasă în cap a încercat să facă sex cu el. E așa de reușită, că-mi doresc s-o fi scris eu. Din păcate, nu pot fi pe deplin atentă. Încă nu mi-am revenit de pe urma conversației cu L'il și-a poveștii despre perfidia lui Viktor Greene.

Deși, „perfidie“ nu-i un termen suficient de dur. Cruzime? Ticăloșie strigătoare la cer? *Invidie*?

Uneori, nu există cuvinte pentru a descrie trădarea în dragoste a bărbaților.

Ce naiba au? De ce nu se poartă ca femeile? Într-o bună zi, voi scrie o carte intitulată *Lumea fără bărbați*, în care nu vor mai exista personaje ca Viktor Greene. Ca să nu mai vorbesc de Capote Duncan.

Mă străduiesc să-i acord lui Ryan atenția cuvenită, însă absența lui L'il umple încăperea. Mă tot uit peste umăr, așteptându-mă s-o zăresc la locul ei, dar scaunul e gol. Viktor s-a refugiat în fundul clasei, așa că nu-l pot studia fără să mă întorc cu nerușinare. Am întreprins, totuși, o mică recunoaștere pe cont propriu, înainte de curs.

Am ajuns cu douăzeci de minute mai devreme și-am ținut-o întins către biroul lui Viktor. L-am găsit în picioare, lângă fereastră, udînd o plantă din aia agățătoare, la mare modă zilele astea, fiindcă, zice-se, ar mai genera niște oxigen în orașul sufocat de poluare.

— Da? spune el, întorcîndu-se.

Replicle pe care le plănuisem mi s-au oprit în gît. Înghit în sec și zîmbesc jenată.

Mustața lui Viktor a dispărut. Waldo a fost complet eradicat. „La fel ca pruncul nenăscut al lui L'il“, nu mă pot împiedica să-mi spun în minte.

Am așteptat să văd ce va face cu mîinile, acum că Waldo nu mai e printre noi.

După cum anticipasem, le-a dus imediat la buza de sus, pipăind disperat pielea. Asta-mi amintește de oamenii care și-au pierdut un membru, dar nu realizează pierderea pînă ce nu încearcă să-l folosească.

— Ăăă..., face el.

— Mă întrebam dacă ați apucat să-mi citiți piesa, zic, recăpătîndu-mi calmul.

— Mmmm?

Trăgînd concluzia că Waldo părăsise, într-adevăr, această lume, brațele îi cad moi pe lângă corp.

— Am terminat-o, continui, bucurîndu-mă să-l văd trist. V-am adus-o ieri, vă amintiți?

— N-am apucat s-o citesc.

— Dar cînd veți apuca? Cineva e interesat să organizeze o lectură cu public...

— Cîndva săptămîna asta, cred, mă asigură el, dînd scurt din cap.

— Mulțumesc.

Am luat-o la goană pe culoar, convinsă că, într-un fel, îmi simțise ostilitatea. Că știa c-am aflat ce făcuse.

Rîsul lui Capote mă readuce în prezent. E ca sunetul unghiilor pe-o tablă. De fapt, îmi place rîsul lui. Parcă te îmboldește să mai spui un banc, doar ca să-l mai auzi o dată.

După cîte se pare, povestea lui Ryan e foarte amuzantă. Bafta lui. Ryan e unul din acei oameni al căror talent va străluci întotdeauna, ștergînd micile defecte.

Mergînd agale, Viktor se îndreaptă spre catedră. Mă uit lung la peticele de piele spîină din jurul gurii lui, și mă cutremur.

Flori. Îmi trebuie flori pentru Samantha. Și hîrtie igienică. Și poate un afiș cu „Bine ai revenit acasă”. Mă învîrt prin cartierul florarilor, pe Seventh Avenue, ocolind băltoacele de apă în care plutesc petale ofilite. Îmi amintesc c-am citit undeva despre doamnele din înalta societate din Upper East End, care, în fiecare dimineață, își trimit asistenții să le cumpere flori proaspete. O clipă, îmi doresc să fiu una dintre ele, să mă preocupe detalii precum florile proaspete, dar efortul mă copleșește. După ce se mărită cu Charlie, va trimite și Samantha pe cineva după flori? Tipul mi-a făcut impresia că s-ar aștepta la așa ceva. Brusc, însăși ideea de flori mi se pare cumplit de deprimantă, încît sînt tentată s-o las baltă.

Dar Samantha ar aprecia gestul. Se întoarce mîine și florile sigur o vor înveseli. Cui nu-i plac florile? Dar ce fel de flori să-i iau? Trandafiri? Parcă nu se potrivește. Mă aplec și intru în cea mai mică florărie, unde încerc să cumpăr un crin. Costă cinci dolari.

— Cît doriți să cheltuiți? mă întreabă vînzătoarea.

— Doi, poate trei dolari.

— De banii ăştia, nu puteţi lua decît nişte flourea miresei. Încercaţi mai jos, la băcănie.

Aici, mă decid asupra unui mănunchi hidos de flori multicolore, în nuanţe artificiale de roz, mov şi verde.

Ajunsă acasă, le pun într-un pahar înalt şi-l aşez lîngă patul Samanthei. Poate că ei îi vor aduce bucurie, însă eu nu reuşesc să mă desctorosesc de senzaţia de groază. Nu-mi stă mintea decît la L'il şi la felul în care Viktor Greene i-a nenorocit viaţa.

Negăsindu-mi astîmpăr, mă uit la pat — deşi în el n-a avut loc nimic spectaculos în ultima vreme, în afară de consumul de biscuiţi săraţi şi brînză, ar cam trebui spălate aşternuturile. Dar spălătoria automată e un loc dubios. Între maşinile de spălat şi uscătoare se petrec tot soiul de nélegiuiri. Jafuri, haine furate, bătăi pentru întîietate la maşinile libere. Cu toate astea, îmi fac datoria şi scot aşternuturile negre, îndesîndu-le într-o faţă de pernă, pe care-o arunc pe umăr.

Spălătoria e luminată puternic, dar nu aglomerată. Cumpăr o cutie cu detergent de la un automat şi-o desfac, particulele făcîndu-mă să strănut. Îndes aşternuturile în maşină şi mă aşez pe ea, să-mi apăr teritoriul.

De ce e spălătoria automată atît de depri-mantă?

Să fie din pricina simplului fapt că-ţi expui hainele murdare în public, băgîndu-le şi scoţîndu-le iute din maşină, în speranţa că nu va observa nimeni chiloţii ferfeniţiţi şi cearşafurile din poliester? Sau să fie un semn de înfrîngere? În sensul că n-ai reuşit să te muţi într-o clădire cu spălătorie proprie, la subsol.

Poate că, pînă la urmă, Wendy a avut dreptate în privința New Yorkului. Indiferent ce-ai crede că *poți* fi, cînd ești obligat să te oprești și să te uiți la ce ești de fapt, rezultatul e deprimant.

Uneori, e greu să fugi de adevăr.

Peste două ore, cărînd lenjeria curată, pe scări, spre apartament, o descopăr pe Miranda pe palier, plîngînd ascunsă într-un număr din *New York Post*.

O, nu. Iarăși? Ce s-o întîmpla zilele astea? Las sacul jos.

— Marty?

Dă din cap o dată și coboară ziarul, rușinată. Lîngă ea, se zărește gîtul unei sticle de vodcă destupate, ițindu-se dintr-o punguță de hîrtie.

— Nu m-am putut abține, îmi explică ea prezența sticlei de alcool.

— *Mie* nu trebuie să-mi ceri iertare, zic și descui ușa. Ticălosul.

— Nu știam unde să mă duc.

Se ridică și, vitejește, face un pas, dar fața i se strîmbă imediat de durere.

— O, Doamne, Carrie, doare. De ce doare așa de tare?

— Nu înțeleg. Credeam că lucrurile merg bine, zic, aprinzîndu-mi o țigară și pregătindu-mă să-mi pun la bătaie capacitățile de analiză a relațiilor sentimentale.

— Credeam că ne simțim bine împreună, explică Miranda, înghițindu-și lacrimile. Nu m-am mai distrat în viața mea c-un bărbat. Dar, în dimineața asta, după ce ne-am trezit, s-a purtat foarte ciudat. În timp ce se rădea, avea pe buze un soi de rînjat bolnav. N-am zis nimic, fiindcă nu vreau să mă port ca fetele alea care întrebă

mereu: „S-a întâmplat ceva?“. O dată-n viață voiam și eu să fac lucrurile *ca lumea*.

— Sînt convinsă...

De-afară se aude cum tună.

Miranda își șterge obrazul.

— Deși nu era chiar genul meu, simțeam că relația progresează. Îmi spuneam că sparg tiparele.

— Măcar ai încercat, îi zic cu blîndețe. Mai ales din moment ce nici nu-ți plac bărbații. Cînd te-am cunoscut, nici nu voiai să auzi de ei, mai știi? Și mi s-a părut o chestie mișto. Fiindcă, dacă te gîndești mai bine, bărbații sînt o mare pierdere de timp.

— Poate că ai dreptate, spun ea, trăgîndu-și nasul.

Dar, în secunda următoare, un nou val de lacrimi îi scaldă obraji.

— Pe vremuri, eram foarte puternică. Dar am fost amăgită de..., se întrerupe, luptînd să-și găsească cuvintele. Am fost trădată de... principiile mele. Poate m-am crezut mai puternică decît sînt. Mi-am imaginat că pot detecta un ticălos de la o poștă.

Un trăsnet ne face pe amîndouă să tresărim.

— Of, scumpo... Cînd un bărbat vrea să se culce cu tine, purtarea lui e fără cusur. Pe de altă parte, a vrut să fiți împreună tot timpul. Deci, probabil că i-a plăcut într-adevăr de tine.

— Sau poate că se folosea de mine, ca să aibă unde să stea. Apartamentul meu e mai mare decît al lui. Și locuiesc singură. El are un coleg de apartament, Tyler, despre care spune că trage vînturi de dimineață pînă seara, și-i face pe toți „poponari“.

— Dar n-are logică. Dacă scopul era să stea într-un apartament mai mare, de ce te-a părăsit?

— De unde să știu? mă întreabă, trăgându-și genunchii la piept. Azi-noapte, în timp ce făceam sex, ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu e în regulă. Fiindcă era totul foarte... ciudat. Plăcut, dar ciudat. Îmi mîngîia încontinuu părul și se uita în ochii mei c-o expresie tristă. Și-apoi mi-a zis: „Vreau să știi că țin cu adevărat la tine, Miranda Hobbes. Cu adevărat“.

— Ți-a zis așa, pe numele întreg? „Miranda Hobbes“?

— Mi s-a părut foarte romantic, zice, trăgându-și iarăși nasul. Dar în dimineața asta, după ce-a terminat de făcut duș, a ieșit din baie cu aparatul și crema de ras și m-a întrebat dacă am o pungă.

— Ce?

— Să-și pună lucrurile.

— Au.

Mă aprobă, ușor năucită.

— L-am întrebat la ce-i trebuie. Mi-a răspuns că și-a dat seama că relația noastră n-o să meargă, și că n-ar trebui să ne mai pierdem vremea.

Îmi pică față.

— Chiar așa a zis?

— A fost așa de... cinic. Ceremonios. De parcă era la tribunal, iar eu promisem o condamnare la închisoare. Nu știam ce să fac, așa că i-am dat naibii punga aia. Era de la Saks. Una dintre alea mari și roșii, foarte scumpe.

Mă las pe vine.

— Of, scumpo. Îți cumperi tu altă pungă.

— Dar alt Marty de unde iau? se văicărește ea. E din pricina mea, Carrie. Ceva e în neregulă cu mine. Alung toți bărbații.

— Uite ce e, chestia asta n-are de-a face cu tine. Cu *el* e ceva în neregulă. Poate că s-a temut c-o să te desparți de el, așa că ți-a dat el papucii.

Miranda ridică fruntea.

— Carrie, am alergat după el pe stradă. Strîgînd. Cînd m-a zărit venind, a luat-o la goană spre metrou. Îți vine să crezi?

— Da.

Dacă ne gîndim la soarta lui L'il, orice e de crezut.

Miranda își suflă nasul într-un morman de hîrtie igienică.

— Poate că ai dreptate. Poate că într-adevăr mă consideră prea bună pentru el.

Exact cînd sper c-am reușit să-i bag asta în cap, pe chip i se așterne o expresie de încăpățînire și de respingere.

— Măcar de l-aș putea vedea. Să-i explic. Poate c-am reuși să ne împăcăm.

— Nu! A fugit deja o dată. Chiar dacă vă împăcați, va face, în curînd, același lucru. Așa e el „programat“

Lasă mai jos mormanul de hîrtie și mă privește neîncrezătoare.

— De unde știi?

— Crede-mă pe cuvînt.

— Poate reușesc să-i schimb purtarea.

Se întinde după receptor, dar smulg firul înainte să apuce să-l atingă.

— Miranda, zic, strîngînd aparatul la piept. Dacă-l suni pe Marty, îmi voi pierde orice urmă de respect pentru tine.

Se uită urît și mă previne:

— Dacă nu-mi dai telefonul, o să mă gîndesc bine de tot înainte să te mai consider prietena mea.

— Ce mizerie, spun și-i dau în ciudată telefonul. Să pui un tip oarecare mai presus de prieteni.

— Nu-l pun pe Marty mai presus de tine. Încerc să mă lămuresc ce s-a întâmplat.

— Dar știi ce s-a întâmplat.

— Îmi e dator c-o explicație.

Renunț. Ridică receptorul și se încruntă la el. Apasă pe furcă, de câteva ori și mă privește acuzator.

— Ai făcut-o special. Telefonul e defect.

— Serios?

Surprinsă, iau aparatul și încerc și eu. Nimic. Nici măcar tonul.

— Sînt sigură că azi-dimineață mergea.

— Poate că n-ai plătit factura.

— Poate că n-a plătit-o Samantha. E plecată în L.A.

— Șșș! face Miranda, ducînd un deget la buze și aruncîndu-și ochii prin cameră. Auzi ceva?

— Nimic.

— Exact. Nimic.

Sare în picioare și se apucă să apese pe întrerupătoare.

— Aerul condiționat s-a oprit. Iar luminile nu merg.

Alergăm la fereastră. Traficul pe Seventh Avenue e în haos. Mai multe claxoane și sirene izbucnesc simultan. Oamenii coboară din mașini, fluturînd brațele și indicînd spre semafoare. Le urmăresc gesturile. Semafoarele ce atîrnă deasupra bulevardului sînt stinse. Privesc în direcția periferiei. De undeva de lîngă rîu, trîmbe de fum se înalță spre cer.

— Ce se întîmplă? țip eu.

Miranda își încrucișează brațele și-mi răspunde c-un zîmbet triumfător:

— E o pană de curent.

Capitolul 27

— OK, să vedem dac-am înțeles bine, zic. Învelișul uterului se deplasează către alte părți ale corpului, și cînd îți vine ciclul, sîngerează?

— Și, uneori, nu poți rămîne însărcinată. Sau, dacă rămîi, fătul se poate dezvolta în afara uterului, adaugă Miranda, încîntată să-și etaleze cunoștințele.

— De pildă, în stomac? întreb eu îngrozită. Miranda îmi confirmă.

— Sau în zona posteriorului. Mătușă-mea avea o prietenă, care nu putea să facă treaba mare. S-a descoperit că fătul creștea în intestinul subțire.

— Fugi de-aici! zic și-mi mai aprind o țigară, pe care-o fumez gînditoare.

Conversația a cam luat-o razna, dar mă încîntă această deviație. E o zi deosebită – o zi mai altfel decît toate celelalte și, în consecință, o excepție de la regulile uzuale.

Tot orașul a rămas fără curent electric. Metrou-rile nu merg, iar străzile sînt în stare de haos. Casa scărilor din clădirea noastră e cufundată în întuneric. Iar afară s-a dezlănțuit un uragan. Ceea ce înseamnă că eu, Samantha și Miranda sîntem prizoniere la domiciliu. Mă rog, cel puțin pentru următoarele cîteva ore.

Samantha a picat pe neașteptate, la puțin timp după ce s-a oprit curentul. Pe scări se striga în neștire, și oamenii ieșeau din apartamentele lor să schimbe impresii. Cineva pretindea că vechea clădire a telefoanelor fusese lovită de trăznet, pe cînd un alt locatar afirma că furtuna doborîse liniile telefonice și că aparatele de aer condiționat provocaseră pana de curent. Oricum ar fi fost, în prezent nu aveam nici lumină, nici telefon. Peste oraș se rostogoleau nori negri uriași, dînd cerului o stranie nuanță de verde cenușiu. Se întetîse și vîntul, iar cerul era brăzdat de fulgere.

— Parcă ar fi sfîrșitul lumii, spusese Miranda. Cineva încearcă să ne transmită un mesaj.

— Cine? o întrebase Samantha, cu sarcasmul ei obișnuit.

Miranda ridicase din umeri.

— Universul?

— Uterul meu, universul meu, replicase Samantha, și-așa a început discuția.

Se pare că Samantha suferă de endometrioză, ceea ce explică durerile atroce pe care le are la ciclu. Însă abia după ce-a ajuns în L.A., durerile au devenit insuportabile. A început să vomite, chiar în toiul unei ședințe foto. Cînd asistenta fotografului a găsit-o aproape leșinată pe podeaua din baie, s-a insistat să se dea telefon la Salvare. A trebuit să facă tratament și-a fost trimisă acasă, la New York, să se odihnească.

— Voi rămîne cu urme pe viață, se plînge ea acum.

Își trage marginea de sus a blugilor și dă la iveală două benzi de leucoplast late, lipite de-o parte și de alta a unui abdomen incredibil de plat. Trage de ele și, dedesubt, vedem o zonă ușor umflată, mare și roșie, cu patru copii.

— Uitați-vă, ne ordonă ea.

— E oribil, o aprobă Miranda, cu ochii strălucind de-o stranie admirație.

Mă temusem că cele două se vor urî, dar Miranda pare să fi acceptat poziția de superioritate a Samanthei. Nu numai că-i impresionată de cunoștințele Samanthei în materie de oameni și lume, dar se dă peste cap să-i câștige simpatia. Metoda este să fie de acord cu tot ce spune Samantha. Pe de altă parte, eu m-am trezit în situația de-a fi mereu contra.

— Nu-mi pasă prea mult de cicatrice. După mine, îți dau personalitate.

N-am reușit niciodată să pricep de ce femeile sînt așa de preocupate de aceste mici imperfecțiuni.

— Carrie, mă ceartă Miranda, clătinînd din cap în ton cu tristețea Samanthei.

— Dacă nu află Charlie, e în regulă, zice aceasta, sprijinindu-se de perne.

— Lui de ce i-ar păsa? mă mir eu.

— Nu vreau să descopere că nu sînt perfectă, Vrăbiuțo. Dacă sună, te rog să-i spui că sînt tot în L.A.

— Bine.

Mi se pare teribil de bizar, dar nu mai bizar decît întreaga situație – pana de curent și restul. E chiar ușor shakespeariană. Ca în piesa *Cum vă place*, în care toate personajele se dau drept altcineva.

— Vrăbiuță? întreabă Miranda în glumă.

Mă uit urît la ea, în timp ce Samantha se lansează într-o discuție despre viața mea intimă cu Bernard.

— Trebuie să recunoști că e ciudat, zice, urcîndu-și picioarele pe perne.

— Probabil că e gay, sugerează Miranda, care stă pe jos.

— Nu e. Doar a fost *însurat*.

Mă ridic și mă plimb de colo-colo, în lumina tremurătoare a lumînărilor.

— Iată un motiv în plus să fie în călduri, râde Samantha.

— Nu există bărbat care, după o relație de-o lună, să nu încerce să se culce cu tine, insistă Miranda.

— Dar am făcut sex. Doar că n-a fost un contact sexual propriu-zis.

— Scumpo, asta nu e sex. De-astea faci în clasa a șasea, mă contrazice Samantha.

— Ai văzut-o măcar? se hlizește Miranda.

— Da, dacă ții neapărat să afli, zic, gesticulînd cu țigara.

— Nu-i vreuna dintre alea flexibile, nu? întreabă Miranda, ea și Samantha chicotind, vesele nevoie mare.

— Nu, nu e. Și mă simt insultată, să știți, le spun c-o furie prefăcută.

— Lumînări. Și lenjerie sexy. De asta ai nevoie, îmi sugerează Samantha mieros.

— N-am înțeles niciodată chestia asta cu lenjeria sexy. Adică, unde-i șmecheria? Oricum tipul ți-o scoate, mai devreme sau mai târziu, protestez eu.

Samantha îi aruncă Mirandei o privire și mă lămurește:

— Păi, exact asta-i șmecheria. Nu ți-o scoate chiar imediat.

— Adică umbli prin apartamentul lui în chiloți?

— Îmbraci o haină de blană. Cu lenjeria sexy pe dedesubt.

— Dar nu-mi permit o haină de blană, sare Miranda.

— Atunci un treni. Chiar trebuie să vă învăț totul despre sex?

— Da, te rog, o implor eu.

— Mai ales pe Carrie, care e încă virgină, tipă Miranda.

— Scumpo, știam deja. Am știut de cum am văzut-o.

— Cum, se vede? întreb eu.

— Ce nu pricep e motivul, spune Samantha. Eu am scăpat de starea asta la paisprezece ani.

— Cum?

— În cel mai tradițional mod cu putință – la Boone's Farm, pe Strawberry Hill, pe bancheta din spate a unei dubițe.

— Eu am făcut-o în patul părinților mei, care erau plecați la o conferință, povestește Miranda.

— Asta-i de-a dreptul bolnav.

— Știu. Sînt un copilaș tare bolnav.

Cînd o să se termine pana asta de curent?

01: 45

— Copii! Despre asta e vorba. Cine și-ar fi imaginat că lumea întreagă se va reduce la un singur lucru: copii? strigă Samantha.

— De cîte ori văd un bebeluș, jur că-mi vine să vomit, zice Miranda.

— Eu chiar am vomitat o dată, o aprob cu entuziasm. Am văzut o bavețică murdară și asta mi-a pus capac.

— De ce nu-și ia lumea pisici și litiere? se miră Samantha.

02: 15

— Nu sun niciodată un bărbat. Niciodată, niciodată, declară Samantha.

— Dar dacă n-ai încotro? zic eu.

— Trebuie să ai.

— Aici e vorba despre o lipsă de respect pentru propria persoană.

— Serios vorbind, ar trebui să-i spui lui Charlie. Despre operație, o îndemn, simțind că sînt pe cale să vomit.

— De ce i-aș spune?

— Pentru că asta fac oamenii adevărați.

— N-am venit la New York în căutarea adevărului.

— Ai venit aici ca să minți? întreb cu limba împleticită.

— Am venit să-mi croiesc o viață nouă.

— Eu am venit ca să fiu eu însămi, adaugă și Miranda. Acasă nu puteam.

— Nici eu, o aprob, camera învîrtindu-se în jurul meu. Mama a murit, șoptesc, chiar înainte să leșin.

Cînd îmi revin, apartamentul e scaldat în lumină.

Zac pe jos, sub măsuta de cafea. Miranda e ghemuită pe canapea și sforăie, ceea ce mă face să mă întreb dacă nu cumva asta e motivul secret pentru care Marty a rupt-o cu ea. Încerc să mă ridic, dar capul mi-e greu ca un sac.

— Au! zic și mă întind la loc.

În cele din urmă, izbutesc să mă întorc pe burtă și să mă tîrăsc spre baie, unde iau două aspirine, cu ultima rămășiță de apă plată. Intru împleticit în dormitorul Samantha și mă strîng ghem, pe covor.

— Carrie? face ea, trezită de bubuiturile mele.

— Da?

— Ce s-a întîmplat azi-noapte?

— Pană de curent.

- La naiba.
- Și endometrioză.
- De două ori la naiba.
- Și Charlie.
- Nu l-am sunat, nu?
- Nu puteai. N-au mers telefoanele.
- S-a dat drumul la curent?
- Mmmm...

Pauză.

- Mama ta chiar a murit?
- Da.
- Îmi pare rău.
- Și mie.

O aud foșnind în așternuturile din mătase neagră. Bate ușurel patul, lângă ea.

- E loc berechet.

Mă urc cu greutate pe saltea și mă cufund imediat într-un somn greu.

Capitolul 28

— Hei, am găsit ceva de mâncare! ne anunță Miranda.

Pune cutia de biscuiți Ritz pe pat și ne înfruptăm.

— Cred c-ar trebui să mergem la Charlie, zic, scuturînd firimiturile de pe cearșaf. Apartamentul lui e mai mare.

În plus, sîntem aici de ore întregi. Nu știu cît mai rezist.

— Nu, refuză categoric Samantha. Mai bine mor de foame decît să-l las să mă vadă așa. Am părul murdar.

— Toată lumea-l are. Inclusiv Charlie, îi atrag eu atenția.

— Ascultați-mă puțin. Ce-am discutat noi aseară nu spunem la nimeni, ne-am înțeles? propune Miranda.

— Încă nu-mi vine să cred că Marty are un singur testicul, zic și mai iau un biscuit. Asta ar fi trebuit să-ți spună ceva.

— După mine, e un plus, intervine Samantha. L-a făcut să se străduiască și mai mult în pat.

Pipăi după încă un biscuit, dar cutia e goală.

— Avem nevoie de provizii.

— Eu nu mă mișc, cască Samantha, de-i trosnesc fălcile. Nu-i curent, nu muncim. Și nici

Harry Mills nu mai are ocazia să mi se uite pe sub fustă.

Oftez și-mi pun ultimii pantaloni curați, de la uniforme medicale.

— Acum te-ai gîndit să te faci doctoriță? se miră ea.

— Unde ți-e stetoscopul? îmi strigă Miranda, la mișto.

— Sînt foarte șic, insist eu.

— De cînd?

— Din clipa asta.

Ooof! După toate aparențele, nici experiențele mele sexuale, nici gusturile mele în materie de modă nu-s prea apreciate aici.

Miranda se apleacă spre Samantha și, c-un tipăt încîntat, o întreabă:

— Care a fost *cea mai nasoală* partidă de sex din viața ta?

Ridic brațele, pradă disperării. Cînd mă strecor afară, cele două hohotesc de mama focului, în legătură cu „Problema Creionului“, cum au botezat-o ele.

Rătăcesc fără țintă prin zona Village. Zărind ușa deschisă la White Horse Tavern, intru.

În lumina slabă, descopăr cîțiva mușterii așezați la bar. Reacția mea e una de ușurare – în sfîrșit, am găsit un loc deschis. Acesteia îi urmează una de profundă surpriză, cînd realizez că printre oamenii de la bar se numără Capote și Ryan.

Clipesc. Nu se poate. Dar așa e. Capote rîde în hohote, cu capul dat pe spate. Ryan se ține de scaun. E clar că-s amîndoi beți turtă.

Ce dracului caută aici? Apartamentul lui Capote e la cîteva străzi distanță, așa că e posibil ca Ryan

să fi rămas la el, cînd a căzut curentul. Dar mă miră grozav să-i văd aici, știind ce colecție de băuturi are Capote. Judecînd după cum se poartă, probabil c-au dat-o gata de mult.

Clatin din cap a dezaprobare și mă îndrept către inevitabila întîlnire. În secret, mă bucur enorm să-i văd.

— Scaunul ăsta e liber? întreb, strecurîndu-mă lîngă Ryan.

— Ce?

Se uită la mine cu ochi mari, care, de surpriză, s-au mai limpezit. Apoi, se prăbușește peste mine și mă strînge în brațe.

— Carrie Bradshaw! Că vorbeam de lup, îi zice lui Capote. Tocmai de tine discutam.

— Serios?

— Nu? întreabă el, nedumerit.

— Cred c-au trecut vreo douăsprezece ore de-atunci, îl lămurește Capote.

E pilit, dar nu chiar pulbere, așa cum e Ryan. Probabil crede că nu e „demn de un gentleman“ să apară beat în public.

— Am depășit momentul..

— Hemingway? întreabă Ryan.

— Dostoievski, răspunde Capote.

— Niciodată nu-i țin minte ca lumea pe ticăloșii ăștia de ruși. Tu? mă chestionează Ryan.

— Numai cînd sînt trează.

— Ești trează? O, nu.

Ryan face un pas înapoi și mai că se prăvălește în poala lui Capote. Bate cu palma în tejghea.

— N-ai voie să fii trează, dacă s-a luat curentul! Nu se poate. Barman, adu-i doamnei ceva de băut!

— Tu ce cauți aici?

— Umblu după ceva de mâncare, îl lămuresc, privindu-i cu îndoială.

— Și noi, zice Ryan și se plesnește peste frunte. Dar a intervenit ceva și-am rămas blocați aici. Am încercat să plecăm, dar polițaii l-au bănuț pe Capote că e spărgător, și-au tot ținut-o pe-a lor, așa c-am fost readuși în cotlonul ăsta.

Se îndoiaie de rîs. Din senin, mă apucă și pe mine. Probabil că sîntem victimele faptului c-am stat prea mult închiși în case, fiindcă ne prăbușim unul peste celălalt, ținîndu-ne de burtă și arătînd cu degetul la Capote, hohotînd și mai abitur. Capote clatină din cap, de parcă nu înțelege cum de s-a pricopsit cu unii ca noi.

— Acum, serios, am nevoie de ceva de mîncare. Prietenele mele...

— Ești cu prietenele? întreabă Ryan entuziast. Atunci, hai să mergem!

Iese împleticîndu-se, cu noi doi pe urme.

Nu prea știu cum s-a întîmplat, dar, peste vreo oră, Capote, Ryan și cu mine urcăm cu mare tîmbălău scările către apartamentul Samanthei. Ryan se ține zdravăn de balustradă, iar Capote îl încurajează să înainteze. Mă uit la ei și oftez. Samantha o să mă omoare. Sau poate că nu. Poate că după douăzeci și patru de ore fără electricitate, nimic nu mai contează.

În orice caz, nu mă întorc chiar cu mîna goală. În afară de cuplul Capote-Ryan, mai am și-o sticlă de vodcă și două baxuri de bere, pentru care Capote s-a milogit la barman. Apoi am descoperit o biserică, în a cărei pivniță se distribuiau carafe cu apă și sendvișuri cu șuncă și brînză. Pe urmă, Ryan s-a decis să se ușureze în pragul unei clădiri,

dar ne-am trezit alungați de-un polițai pe motocicletă, care a urlat să ne ducem acasă.

Și asta a fost extrem de amuzant, deși am bănuiala că n-ar fi trebuit să fie.

În casă, o găsim pe Samantha aplecată peste măsuța de cafea, scriind de zor o listă. Alături stă Miranda, pe-al cărei chip mai multe expresii se luptă pentru înțîietate: consternare, admirație, oroare. În cele din urmă, învinge admirația.

— Douăzeci și doi! exclamă ea. Cine-i Ethan? Urăsc numele ăsta.

— Avea păr portocaliu. Mai mult nu-mi amintesc.

O, Doamne. Se pare c-au recurs și ele la sticla de vodcă.

— Am venit! le strig eu.

— *Am* venit?

Samantha întoarce brusc capul spre noi.

— L-am adus pe amicul meu, Ryan. Și pe prietenul lui, Capote.

— Ei, toarce ea, ridicîndu-se și inspectîndu-mi motăneii de pripas, cu priviri aprobatoare. Ați venit să ne salvați?

— Mai degrabă noi o să-i salvăm pe ei, zic pe un ton bătaios.

— Bine ați venit, îi întîmpină Miranda.

Îi arunc o privire disperată, întrebîndu-mă ce naiba am făcut. Poate că e adevărat ce se spune despre pericol, că îți ascuțește simțurile. Ca să nu mai spun că te face să pari mai atrăgător decît ai fi, în condiții normale. Probabil că-i ceva legat de supraviețuirea speciilor. Dacă teoria asta e adevărată, ei bine, Mama Natură nici c-ar fi putut să aleagă un grup mai nepotrivit.

Mă duc la bucătărie și încep să despachetez sendvișurile.

— Te ajut eu, se oferă Capote.

— N-ai cu ce să mă ajuți, îl reped, tăind sendvișurile în două, să avem și mai încolo.

— N-ar trebui să fii așa de rigidă, știi?

Capote desface o doză de bere și-o împinge spre mine.

— Nu sînt. Dar cineva trebuie să-și păstreze mintea limpede.

— Îți faci prea multe griji. Te porți mereu de parc-ai fi la un pas să intri în belea.

— Eu? întreb năucită.

— Ai o mutră acră, dezaprobatoare, zice și-și desface și el o doză.

— Dar de mutra ta arogantă și dezaprobatoare ce spui?

— Nu sînt arogant, Carrie.

— Iar eu sînt Papa de la Roma.

— În definitiv, de ce-ți faci atîtea probleme? Nu te duci la Brown în toamnă?

Brown. Paralizez. În ciuda penei de curent, a proviziilor pe sponci și-a prezenței lui Capote Duncan, ultimul loc din lume unde mi-aș dori să fiu e Universitatea Brown. Însăși ideea mi se pare irelevantă.

— De ce? îl întreb pe un ton defensiv. Vrei să scapi de mine?

Capote ridică din umeri și ia o gură de bere.

— Nu. Probabil c-o să-mi fie dor de tine.

Se întoarce la ceilalți, lăsîndu-mă în stare de șoc, cu platoul de sendvișuri în mînă.

19: 00

Poker pe dezbrăcate

21: 00

Tot poker pe dezbrăcate

10: 30

Pus pe cap sutienul Samanthei.

Construit cort din pături vechi și scaune. Capote și eu sub cort.

Discutăm de Emma Bovary.

Discutăm de L'il și Viktor Greene.

Discutăm de părerea lui Capote despre femei: „Vreau o femeie care să aibă aceleași țeluri ca și mine. Care să vrea să realizeze ceva în viață“.

Brusc, mă copleșește sfiala.

Stăm amîndoi în cort, atmosfera e plăcută, dar tensionată. Cum ar fi s-o fac *cu el*? Nici n-ar trebui să mă gîndesc la asta, dat fiind că Miranda, Samantha și Ryan sînt tot aici, jucînd, în continuare, cărți.

Cu ochii la pătura ce-nchipuie tavanul, îl întreb în șoaptă:

— De ce m-ai sărutat în noaptea aia?

Întinde mîna, o găsește pe-a mea și mi-o strînge. Rămînem așa, ținîndu-ne de mîna în tăcere, vreme de ceea ce pare a fi o eternitate.

— Nu sînt un iubit prea grozav, Carrie, îmi spune el, în cele din urmă.

— Știu, zic și-mi desprind mîna dintr-a lui. Ar trebui să dormim puțin.

Închid ochii, știind că orice încercare va fi sortită eșecului. Cum să dorm, cînd fiecă terminăție nervoasă din trup mi-e supraîncărcată cu electricitate, ca și cînd electronii mei ar fi hotărîți să comunice cu ai lui, prin spațiul pustiu care ne desparte?

Păcat că nu-i putem folosi ca să aprindem becurile.

Apoi cred c-am adormit, fiindcă mă trezesc c-un zbîrnîit înfiorător în urechi, care se dovedește a fi telefonul.

Ies din cort, în vreme ce Samantha vine în goană din dormitor, c-o mască de dormit pe frunte.

— Ce dra...

Ryan se ridică în capul oaselor și se izbește cu fruntea de măsuta de cafea.

— *Răspunde cineva odată la telefon?* zbiară Miranda.

Samantha se agită, făcînd semne disperate în dreptul gîtului, ca și cînd ar tăia.

— Dacă nu se îndură nimeni, răspund eu, zice Ryan, tîrîndu-se către instrumentul de tortură.

— Nu! strigăm eu și Samantha, la unison.

Îi smulg receptorul din mînă și spun pe un ton precaut, așteptîndu-mă să fie Charlie:

— Alo?

— Carrie? întreabă o voce bărbătească îngrijorată.

E Bernard. Pana de curent a încetat.

Partea a treia

Plecări și sosiri

Capitolul 29

Se apropie ziua mea de naștere!

De fapt, aproape c-a venit. Le tot amintesc de ea celor din jur. Ziua mea de naștere! În nici două săptămîni. Voi împlini optsprezece ani!

Mă înscriu în acea categorie de oameni care-și adoră ziua de naștere. Nu știu de ce, dar așa e. Îmi place și data: 13 august. Ca un făcut, m-am născut chiar într-o zi de vineri, 13, și dacă pentru alții ea aduce ghinion, mie mi-a purtat noroc.

Iar anul ăsta, va fi ceva cu totul deosebit. Împlinesc optsprezece ani, o să-mi pierd virginitatea și-mi va fi citită piesa, la Bobby, în aceeași seară. O bat mereu la cap pe Miranda, că va fi o dublă: prima piesă și prima partidă de sex.

— Piesă și partidă, înțelegi? zic, încîntată de potrivirea de cuvinte.

Miranda s-a cam săturat, și pe bună dreptate, de glumița mea, așa că de fiecare dată cînd o spun, își astupă urechile și susține sus și tare că-și dorește să nu mă fi cunoscut niciodată.

Am ajuns și complet bolnavă de nervi, din pricina anticoncepționalelor. Mă tot uit în cutiuța de plastic, să mă asigur c-am luat pastila și că n-am pierdut vreuna, din greșeală. Cînd m-am dus la clinică, mă bătea gîndul să iau și-o diafragmă, dar după ce mi-a arătat-o doctorul, am

decia că e prea complicat de folosit. Mi-am zis c-aș putea să-i fac două găuri și s-o transform în pălărie pentru pisici. Mă întreb dacă i-a mai trecut cuiva prin cap chestia asta.

Clinica mi-a reamintit, firește, de povestea lui L'il. Încă mă mai simt vinovată pentru ce i s-a întâmplat. Uneori, mă întreb dacă senzația de culpă nu-i dată de faptul că nu mi s-a întâmplat mie, că eu sînt încă la New York, că am scris o piesă și va fi citită în public, că am un iubit inteligent și celebru, care nu mi-a nenorocit viața. Mă rog, nu încă. Dacă n-ar fi existat Viktor Greene, L'il ar fi fost aici, cu noi, plimbîndu-se pe străzile orașului, în rochițele ei Laura Ashley și descoperind flori în asfalt. Mă întreb însă dacă a fost *exclusiv* vina lui. Poate că L'il avea dreptate, totuși: New Yorkul nu e pentru ea și basta. Și dacă n-ar fi alungat-o Viktor, sigur ar fi apărut alt motiv.

Asta-mi amintește de ce mi-a spus Capote, în timpul penei de curent. Anume, că nu trebuie să-mi fac griji, pentru că oricum voi merge să studiez la Brown, la toamnă. Nici chestia asta nu-mi dă pace, deoarece, pe zi ce trece, scade și dorința mea de-a merge la universitate. Mi-ar fi dor de prietenii de aici. În plus, știu deja ce vreau să fac în viață. De ce să nu-mi văd, în continuare, de planuri?

Bașca, în cazul în care m-aș duce la Brown, n-aș mai primi haine gratis, de pildă.

Acum vreo două zile, o vocișoară mi-a șoptit să-i fac o vizită creatoarei aceleia de modă, Jinx, pe Strada 8. Cînd am intrat, magazinul era pus-tiu, așa că mi-am spus c-o fi undeva, în spate, lustruindu-și boxul de alamă. După cum mă așteptasem, auzind zgomotul de umerase, s-a ițit

de după o perdea, m-a măsurat din cap pînă în picioare și mi-a zis:

— A, tu. De la Bobby.

— Da.

— L-ai mai văzut?

— Pe Bobby? O să organizeze o lectură publică a piesei mele, i-am spus ca din întîmplare, de parcă mi s-ar citi o piesă în fiecare săptămînă.

— Bobby e ciudat rău, mi-a replicat ea, strîmbînd din buze. E un ticălos dat dracului.

— Mmm, am încuviințat eu. Într-adevăr, pare a fi cam... depravat.

Observația o face să bufnească în rîs.

— Da, iată un cuvînt care i se potrivește. Depravat. Exact așa e. Depravat neasezonat.

Nu prea știam la ce se referă, dar am intrat în joc.

La lumina zilei, Jinx arată mai puțin sinistru și, îndrăznesc să afirm, aproape normal. Mi-am dat seama că se dă cu o tonă de fard, nu pentru că vrea să bage lumea în sperieți, ci pentru că are un ten urît. Iar părul îi e foarte uscat, din cauză că se vopsește cu henna. În plus, îmi imaginez că nu provine dintr-o familie prea drăguță – poate că tatăl ei era alcoolic, iar mama ei țipa la ea tot timpul. E limpede că are talent, și din senin, îmi dau seama ce eforturi deosebite a trebuit să facă, pentru a ajunge aici.

— Deci, ai nevoie de o ținută. Pentru seara la Bobby, îmi spuse.

— Da.

De fapt, nu prea apucasem să mă gîndesc la ce-o să port în seara lecturii, dar imediat ce-a pomenit de chestia asta, am realizat că n-ar fi trebuit să-mi mai stea mintea la altceva.

— Am exact ce-ți trebuie.

Se duse în spate și reveni, ținînd în mînă un costum mulat din vinil alb, cu dungi negre de-a lungul mînecilor.

— N-am avut cine știe ce bani pentru material, așa că l-am croit pe măsură mică. Dacă-ți vine, al tău e.

Nu mă așteptasem la o atare generozitate. Mai ales că m-am trezit plecînd din magazin c-un braț întreg de haine. Din cîte se pare, sînt singura persoană din orașul ăsta dispusă să îmbrace un costum din vinil, o rochie din plastic sau pantaloni din cauciuc roșu.

E exact ca-n basmul cu Cenușăreasa și blestematul ăla de conduc.

Darul nici c-ar fi putut să pice mai bine. Mi s-a acrit de rochia de mătase albastră, de uniforma de stewardesă, și de cele medicale. Zice bine Samantha cînd îmi atrage atenția: dacă oamenii te văd mereu în aceleași haine, vor începe să creadă că n-ai nici o perspectivă în viață.

Că tot veni vorba, Samantha s-a întors *chez* Charlie. Îmi povestește că se ciondănesc pe diverse teme: ce porțelanuri și carafe de cristal să aleagă, plusurile și minusurile unui bar cu fructe de mare crude, la petrecerea de nuntă. Nu-i vine să creadă că viața ei a ajuns să se reducă la chestiile astea, dar îi reamintesc constant că, în octombrie, nunta va fi de domeniul trecutului și grijile i se vor risipi. Așa s-a născut încă unul dintre celebrele ei tîrguri cu mine: mă ajută cu lista de invitați pentru lectura piesei, dacă sînt de acord s-o însoțesc la vînațoare de rochii de mireasă.

Ei, ăsta-i necazul cu nunțile – sînt contagioase.

Atît de contagioase, încît Donna LaDonna și mama ei sosesc la New York, să participe la ritual.

Cînd Samantha mi-a dat vestea, am realizat că fusesem așa de prinsă de viața mea la New York, că uitasem complet de relația lor de rudenie.

Gîndul c-o voi revedea pe Donna, verișoara Samanthei, îmi dădea o ușoară stare de neliniște, însă una care nici nu se compară cu tremuriciul care mă apucă la gîndul că Bernard îmi va citi piesa.

Aseară, mi-am luat inima în dinți și, în sfîrșit, i-am înmînat materialul. I l-am dus, practic, pe-o tavă de argint. Eram la el în apartament, unde-am descoperit o tavă de argint pe care Margie uitase s-o confiște. Am legat manuscrisul c-o panglică roșie și i l-am servit, în timp ce se uita la MTV. În tot acest timp, gîndind, firește, că pe tavă ar fi trebuit să fiu eu.

Acum, îmi doresc să mă fi abținut. Ideea că Bernard va citi piesa și nu-i va plăcea m-a făcut s-o iau razna de îngrijorare. Am bătut apartamentul în sus și-n jos toată dimineața, așteptînd un telefon de la el și rugîndu-mă să sune înainte de ora la care trebuie să mă văd cu Samantha și Donna, la Kleinfeld.

De la Bernard, încă nici o veste, dar cu Samantha am vorbit o grămadă. Mă asaltează cu telefoane, să-mi amintească de întîlnire.

— E la douăsprezece fix. Dacă nu ne prezentăm la țanc, pierdem camera.

— Dar cine ești tu, Cenușăreasa? O să se preschimbe cumva taxiul într-un dovreac?

— Lasă gluma, Carrie. E vorba de nunta mea.

Acum, aproape că s-a făcut ora de întîlnire și Bernard tot nu m-a sunat să-mi spună dacă i-a plăcut piesa.

Viața mea atîrnă de un fir de tul.

Sună telefonul. Bernard, probabil. Samantha cred c-a rămas de mult fără fise.

— Carrie? îmi zbiară ea în timpan. De ce mai ești acasă? Ar fi trebuit să fii deja în drum spre Kleinfeld!

— Tocmai plecam.

Mă uit urît la telefon, sar direct în costumul cel nou și zbor pe scări.

Kleinfeld e departe, taman în Brooklyn. Schimb cam de cinci ori metroul. La trecerea dintr-un tren în altul, cedez crizei acute de paranoia și-l sun pe Bernard. Nu e acasă. Nu-i nici la teatru. Când ajung la următoarea stație, încerc din nou. Pe unde naibii o umbla? Cobor în Brooklyn și dau fuga la o cabină telefonică, în colțul de vizavi. Telefonul sună și sună. Distrusă, în cele din urmă renunț. Sînt convinsă că mă evită dinadins. Probabil c-a terminat de citit, nu i-a plăcut deloc și nu vrea să-mi spună.

Ajung la templul sfintei căsătorii, cu hainele și părul în neorînduială și îngrijorător de transpirată. Nu-i tocmai înțelept să te îmbraci în vinil, în New York, într-o zi umedă de august, nici măcar dacă e alb.

De-afară, Kleinfeld nu impresionează aproape deloc – încă o clădire uriașă, murdară de cenușă, cu ferestre ce amintesc de niște ochi triști. Înăuntru, e altă poveste. Mobila și decorațiunile sînt din pluș trandafiriu, moale ca petalele unei flori. Vînzătoare parcă fără vîrstă, cu expresii încremenite într-o veșnică bună dispoziție și maniere delicate, plutesc de colo-colo prin salonul de așteptare. Grupul Samanthei are rezervat un spațiu propriu, cu garderobă și-o platformă înălțată, înconjurată de oglinzi. Mai zăresc și-o carafă cu

apă, un serviciu de ceai și un platou cu prăjiturile. Și, slavă Domnului, un telefon.

Dar n-o văd nicăieri pe viitoarea mireasă. În schimb, dau peste o doamnă frumușică, între două vârste, stînd țeapănă pe un scăunel, cu picioarele încrucișate cu modestie și cu părul coafat într-un coif perfect. Probabil că e Glenn, mama lui Charlie.

Alături stă o altă femeie, care poate oricînd servi drept antiteza perfectă pentru imaginea lui Glenn. Are vreo douăzeci și cinci de ani, poartă un costum bleumarin șifonat și e nemachiată. În felul ei, e chiar atrăgătoare, însă părul ciufulit și expresia de pe chip, care indică faptul că-i obișnuită să se adapteze la mediu, mă fac să bănuiesc că încearcă în mod deliberat să pară lipsită de rafinament și neîngrijită.

— Eu sînt Glenn, se prezintă prima doamnă, întinzîndu-mi o mîna lungă și osoasă, c-un discret ceas de platină prins la încheietura subțire.

Probabil că e stîngace, fiindcă numai stîngacii poartă ceasul la mîna dreaptă, semnalîndu-și astfel „defectul” și faptul că e posibil să nu fie tocmai interesanți sau deosebiți. Arătînd spre tînăra de alături, adaugă:

— Ea e fiica mea, Erica.

Aceasta îmi strînge mîna cu putere și fără fasoane. E ceva revigorant în atitudinea ei – pare conștientă că maică-sa e ridicolă, așa cum e întreaga situație, de fapt.

O salut călduros și mă așez pe marginea unui scăunel decorativ.

Samantha mi-a spus că Glenn și-a făcut un lifting, așa că, în timp ce ea își netezește coafura, iar Erica mănîncă o prăjiturică, îi studiez pe furiș fața, căutînd semnele operației. Dacă cercetezi

cu atenție, nu-s greu de identificat. Buzele sînt foarte întinse și închipuie un rînjat ca al lui Joker, deși, în clipa asta, nu zîmbește. Sprîncenele au ajuns periculos de aproape de linia părului. Mă holbez în asemenea hal, încît, în cele din urmă, îmi simte privirea. Se întoarce și, c-o ușoară fluturare a mîinii, zice:

— Ai o ținută extrem de interesantă.

— Mulțumesc. Am primit-o cadou.

— Sper sincer.

Nu-mi dau seama dacă se străduiește să fie moșică sau așa se poartă ea de obicei. Iau o prăjiturică și mă cuprinde un pui de tristețe. Nu reușesc să înțeleg de ce-a insistat Samantha să fiu și eu de față. Doar n-are de gînd să mă includă în viața ei de femeie măritată. Nu prea văd ce rol ar putea să-mi revină.

Glenn scutură brațul și se uită atent la ceas.

— Unde e Samantha? întrebă c-o ușoară enervare în glas.

— O fi prinsă în trafic, sugerez eu.

— E foarte nepolitic să întîrzii la proba pentru rochia de nuntă, murmură Glenn pe un ton scăzut și dulce, clar menit să mai atenueze insulta de adineaori.

Bate cineva, iar eu sar să deschid.

— Iat-o! anunț veselă, sperînd ca dincolo de ușă s-o descopăr pe Samantha, dar nu-s decît Donna LaDonna și cu maică-sa.

Nici urmă de viitoarea mireasă. Cu toate acestea, ușurarea la gîndul că nu voi mai sta singură, cu Glenn și fiică-sa, mă împinge să forțez nota.

— Donna!

Aceasta și-a tras o ținută sexy – bluză largă cu umerăși și jambiere. Maică-sa poartă o imitație palidă a costumului Chanel veritabil în care

e îmbrăcată Glenn. Ce va crede oare despre cele două? Mi-am dat deja seama că eu n-am impresionat-o. Brusc, mă cuprinde o ușoară jenă pentru reprezentanții orașelului Castlebury.

Donna, evident, nu observă nimic.

— Bună, Carrie, mă salută ea, de parcă ieri ne-am fi despărțit.

Împreună cu maică-sa, se duc direct la Glenn, care le scutură amabilă mîinile și se preface încîntată să le cunoască.

În vreme ce ele gînguresc despre salon, costumul lui Glenn și planurile de nuntă, eu mă așez mai confortabil și studiez fauna. Am fost întotdeauna de părere că Donna era cea mai sofisticată și elegantă fată din școală, dar întîlnind-o la New York, pe teren propriu, cum ar veni, mă mir ce-am găsit așa de extraordinar la ea. E frumoasă, da, însă nu se compară cu Samantha. Iar ținuta aia gen *Flashdance* n-are pic de stil. Nici așa de interesantă nu e, căci îmi turuie despre cum ea și maică-sa și-au făcut unghiile și s-au dus la cumpărături la Macy's. Doamne, pînă și eu știu că numai turiștii se duc acolo.

Apoi, Donna îmi toarnă propria veste nemai-pomenită: se mărită și ea. Întinde mîna și-mi arată un inel cu diamant. Mă aplec ușor, ca să-l admir, deși ar fi nevoie de-o lupă ca să vezi ca lumea blestemăția aia.

— Cine-i norocosul?

Îmi zîmbește scurt, parcă mirată că n-am aflat.

— Tommy.

— Tommy? Tommy *Brewster*?

Acel Tommy Brewster, care mi-a făcut viața un iad doar fiindcă am avut ghinionul de-a sta lîngă el la careu, din clasa a IX-a pînă la sfîrșitul

liceului? Flăcăul cam timp, cu care Cynthia Viande avea o relație serioasă?

Se pare că întrebarea mi-e întipărită pe figură, deoarece Donna se grăbește să-mi explice că Cynthia s-a despărțit de el.

— Se duce la Universitatea din Boston, și nu voia să-l ia și pe Tommy după ea. Chiar își închipuia că poate găsi ceva mai bun, rânjește Donna.

„Nu, zău!“ îmi stă pe limbă să-i zic.

— Tommy o să intre în armată. O să fie pilot! adaugă ea, mândră nevoie mare. Va călători mult, și-o să ne fie mai ușor dacă ne căsătorim.

— Ei...

Donna LaDonna e logodită cu Tommy Brewster? Cum de s-a întâmplat una ca asta? Dacă s-ar fi făcut pariuri, la liceu, aș fi pus rămașag cu oricine că Donna LaDonna va fi aceea care va ajunge departe. Nici prin minte nu-mi trecea c-o să fie prima care să sfârșească la cratiță.

După ce ne-a dat vestea, Donna îndreaptă discuția către subiectul copii.

— Eu am fost întotdeauna o mamă devotată, zice Glenn, dînd din cap. L-am alăptat pe Charlie pînă la un an. Asta, firește, a însemnat că eram aproape consemnată la domiciliu. Dar a meritat. Parfumul căpșorului lui...

— Duhoarea scutecului murdar, mormăie Erica pentru sine.

Îi arunc o privire plină de recunoștință. A fost așa de tăcută pînă acum, încît am uitat complet că e și ea aici.

— Cred că e unul dintre motivele pentru care Charlie a ajuns un băiat așa de reușit, continuă Glenn, ignorîndu-și fiica și adresîndu-se direct Donnei. Știu că alăptarea nu-i prea îndrăgită, dar mie mi-a adus nenumărate bucurii.

— Am auzit că-i face pe copii mai deștepți, remarcă Donna.

Mă uit lung la platoul cu dulciuri, întrebându-mă ce părere ar avea Samantha de conversația asta. Oare știe de planurile lui Glenn de-a o transforma într-o mașină de turnat copii? Mă cutremur. Dacă e adevărat ce-a spus Miranda despre endometrioză, și Samantha nu va reuși să rămână însărcinată imediat sau deloc? Și dacă reușește, dar copilul se dezvoltă în intestinul ei?

De fapt, pe unde naibii umblă?

Frățioare, e nasol rău de tot. Trebuie neapărat să plec de-aici.

— Pot să dau un telefon?

Și fără a mai aștepta permisiunea cuiva, ridic receptorul și formez numărul lui Bernard. Tot nu s-a întors acasă. Închid, spumegînd de furie, și mă hotărăsc să-l sun din jumătate în jumătate de oră, pînă dau de el.

Cînd revin în salon, conversația lîncezește. În asemenea hal, încît mă trezesc că Donna mă întreabă cum o mai duc.

Ei bine, e rîndul meu să mă laud.

— Săptămîna viitoare e programată lectura primei mele piese.

— O! face Donna, vizibil impresionată. Cum adică, lectura piesei?

— Păi, am scris o piesă și profesorului i-a plăcut foarte mult, și-am cunoscut un tip, Bobby, care are un spațiu artistic în apartamentul lui, și am un iubit care chiar *este* dramaturg – Bernard Singer, poate ai auzit de el – nu că eu n-aș fi o scriitoare în toată puterea cuvîntului, dar...

Vocea mi se stinge treptat, pierzîndu-se într-o tăcere chinuitoare.

Unde, mă rog, e Samantha?

Glenn bate nerăbdătoare cu degetul în cadrulul ceasului.

— A, vine ea! exclamă doamna LaDonna. În familia noastră se întârzie mereu, spune ea cu mândrie, de parcă asta ar fi un atu.

Mă uit la ea și clatin din cap. Nu face decît să pună paie pe foc.

— Piesa ta pare foarte interesantă, zice Erica, schimbînd cu mult tact subiectul.

— Este, o aprob, rugîndu-mă să pice și Samantha, din clipă-n clipă. E un eveniment important pentru mine. Prima piesă, înțelegeți...

— I-am tot spus Ericăi c-ar trebui să se apuce de scris, intervine Glenn, uitîndu-se dezaprobat la fiică-sa. O scriitoare poate să stea acasă și să aibă grijă de copii. Asta, dacă se hotărăște să-i aibă.

— Mamă, te rog, zice Erica, de parcă nu e prima dată cînd trebuie să îndure discuția asta.

— Ce meserie crezi că și-a ales? Avocat din oficiu! trîntește Glenn pe un ton sumbru.

— Avocat din oficiu..., spune doamna LaDonna, străduindu-se să pară impresionată.

— Ce-i aia? se miră Donna, inspectîndu-și manichiura.

— Un avocat ceva mai deosebit, îi răspund eu, uimită că nu știe.

— Fiecare cu alegerile sale, mamă, punctează Erica pe un ton ferm. Iar eu am ales să fiu aleasă.

Glenn îi adresează un mic zîmbet încordat. Probabil că operația îi îngreunează mișcările feței.

— Sună așa de trist.

— Dar nu-i trist deloc, i-o întoarce tînăra cu mult calm. Te simți eliberată.

— Eu nu cred în libertatea de-a alege, declară Glenn sus și tare, vorbind întregii asistențe. Eu

cred în destin. Cu cât ți-l accepți mai repede, cu atât mai bine. Din câte observ, voi, tinerele de astăzi, risipiți o mulțime de timp încercând să alegeți. Și sfârșiți prin a nu avea nimic.

Erica zîmbește. Se întoarce spre mine și-mi explică:

— De ani de zile mama se străduiește să-l însoare pe Charlie. I-a prezentat o mulțime de tinere de măritat, dar, după cum ți-ai dat seama, lui nu i-a plăcut nici una. Nu-i prost deloc.

Din direcția doamnei LaDonna se aude un suspin sonor. Privesc împrejur, șocată. Donna și maică-sa arată de parcă și-ar fi făcut și ele un lifting – expresia de pe chipurile lor e la fel de încremenită ca aceea a lui Glenn.

Sună telefonul și, c-un gest automat, mă întind să ridic receptorul, întrebându-mă dacă n-o fi Bernard. Cine știe, poate c-a reușit să afle că-s la Kleinfeld.

Ce fraieră mai sînt și eu uneori. E Samantha.

— Unde ești? îi șoptesc exasperată. A venit toată lumea. Glenn, Erica...

— Carrie, îmi taie ea vorba, n-o să reușesc să ajung.

— Ce?

— A apărut ceva. O ședință din care nu pot pleca. Dacă ești drăguță să-i spui lui Glenn...

Nu, nu sînt drăguță. Brusc, mi s-a acrit să-i scot mereu castanele din foc.

— Cred c-ar fi mai bine să-i spui chiar tu.

Și-i întind lui Glenn telefonul.

În vreme ce ea vorbește cu Samantha, o vînzătoare trage cu ochiul în salon, strălucind de în-cîntare și tîrînd după ea un stativ mobil, plin cu rochii de mireasă. Atmosfera explodează – Donna și maică-sa se reped la ele, pipăindu-le

și mîngîindu-le, de parcă ar fi confecționate din frișcă și zahăr.

Gata, m-am săturat. Plonjez printre rochii și-mi croiesc drum spre ieșire.

Nunțile sînt ca trenurile – odată urcat, nu te mai poți da jos.

Sau ca metrourele.

Garnitura s-a oprit din nou, undeva în catacombele întunecate ce leagă Străzile 42 și 49. Sîntem blocați de vreo douăzeci de minute, și băstinașii au început să se agite.

Am aceeași senzație. Deschid ușa dintre vagoane și ies pe micuța platformă, aplecîndu-mă peste balustradă, doar-doar oi descoperi cauza opririi. Fără nici un efect, desigur. Ca de obicei. Disting cu greu pereții tunelului, pînă unde aceștia dispar în beznă.

Trenul se smucește pe neașteptate, și mai că pic de pe platformă. Înșfac mînerul ușii, tocmai la timp, și-mi repet că trebuie să fiu mai atentă. Dar e greu să fii cu băgare de seamă, cînd te simți invincibil.

Inima îmi bubuie ca o tobă, așa cum face mereu cînd mă cuprinde un val de entuziasm.

Bernard mi-a citit piesa.

În clipa în care-am reușit să evadez de la Kleinfeld, am alergat la o cabină telefonică și, în sfîrșit, am dat de el. Mi-a spus că era în toiul unei ședințe de distribuție. Din voce, mi-am dat seama că nu voia să vin la teatru, dar am insistat și, în cele din urmă, l-am convins. Probabil că și el ghicise, din vocea mea, că sînt hotărîtă să nu mă las, orice s-ar întîmpla.

Inclusiv incidentul de la metrou.

Trenul se oprește c-un scrișnet, chiar la intrarea peronului de pe Strada 49.

Străbat vagoanele, trîntind și bufnind, pînă ajung în primul, de unde risc iarăși, sărind pe cimentul peronului. Alerg pe scara rulantă, trec în goană prin Bloomingdale's și urc în goană pe Sutton Place, transpirînd ca dracu' în costumul de vinil.

Îl prind pe Bernard chiar la intrarea în clădire, în timp ce cheamă un taxi. Văzîndu-mă răsărind lîngă el, mă ceartă, zdrăngănindu-și cheile:

— Ai întîrziat. Acum sînt și eu în întîrziere.

— Vin cu tine pînă la teatru. Așa, poți să-mi spui cît de mult ți-a plăcut piesa.

— Nu-i cel mai nimerit moment, Carrie. Nu mă pot concentra.

E foarte serios, cu mintea la ce are de făcut. Tare nu-mi place cînd e așa.

— Dar am așteptat toată ziua, mă milogesc eu. O iau razna! *Trebuie* să-mi spui ce părere ai.

Nu știu de ce mă agit în halul ăsta. Poate că recenta vizită la Kleinfeld e de vină. Sau faptul că Samantha nu ne-a onorat cu prezența. Sau hotărîrea mea de-a nu mă căsători niciodată c-un bărbat ca Charlie și de-a mă pricopsi c-o soacră precum Glenn. Ceea ce înseamnă că *trebuie* să am succes în alt domeniu.

Bernard se strîmbă.

— Vai de mine, nu ți-a plăcut!

Simt că mi se înmoaie genunchii.

— Ușurel, puștoaico, îmi zice, împingîndu-mă în taxi.

Mă cocoț lîngă el pe banchetă, ca o păsăruică pe punctul de a-și lua zborul. Jur c-am observat o expresie de milă pe chipul lui, dar a dispărut imediat, așa că-mi spun c-a fost, probabil, o iluzie.

Zîmbește și mă bate ușor pe genunchi.

— E bună, Carrie. Serios.

— Bună? Sau foarte bună?

Se foiește pe banchetă.

— Foarte bună.

— Pe bune? Vorbești serios? Nu spui asta doar să-mi faci pe plac?

— Ți-am spus că e foarte reușită, nu?

— Mai zi o dată! *Te rog!*

— E foarte reușită, repetă el cu un zîmbet.

— Uraaa!

— Acum mă lași să merg la ședința de distribuție? Întreabă, scoțînd manuscrisul din servietă și întinzîndu-mi-l.

Brusc, îmi dau seama că, de frică, mă agățasem strîns de brațul lui.

— Dă-i bătaie, zic cu îndrăzneală. Distribuie liniștit. Ha, ha!

— Cum spui tu, puștoaico.

Se apleacă și mă sărută scurt.

Nu-i dau drumul însă, ci îi cuprind fața în palme și-l sărut apăsător.

— Asta-i pentru că ți-a plăcut piesa.

— Păi, atunci ar fi cazul să-mi placă mai des piesele tale, glumește el, coborînd din taxi.

— A, sigur îți vor plăcea, îl asigur, prin fereastră lăsată.

Bernard intră în teatru, iar eu, cu capul dat pe spate, răsuflu ușurată. De ce-oi fi fost așa de nervoasă? Dintr-odată, mă trăsnește: dacă lui Bernard nu i-ar fi plăcut piesa, dacă nu i-ar fi plăcut cum scriu, *el* mi-ar mai fi plăcut oare?

Spre norocul meu, nu sînt obligată să răspund la întrebarea asta.

Capitolul 30

— Și are tupeul să-i spună Samanthei că sînt o înfumurată.

— Păi..., face Miranda precaută.

— Plină de aere, ca un balon, adaug, aplecîndu-mă spre oglindă să-mi mai dau cu puțin ruj. Între timp, ea să mărită cu un tăntălău...

— Dar de ce-ți pasă așa de mult? De-acum n-o să vă mai vedeți.

— Așa e. Însă n-ar fi stricat să fie puțin impresionate, nu? Viața pe care-o duc e mult mai interesantă decît va fi a lor vreodată!

Aici, mă refer desigur la Donna și la mama ei. După ce trăsese chiulul de la Kleinfeld, Samantha le dusesese pe cele două la Benihana, în chip de premiu de consolare. Cînd am întrebat-o dacă Donna pomenise și de mine, mi-a răspuns că fusesem caracterizată drept îngîmfată și nesuferită. Moment în care am explodat.

— Și-a găsit rochie de mireasă? se interesează Miranda, înfoindu-și părul.

— Nici n-a venit la programare. A avut o ședință importantă și n-a putut să plece. Dar nu asta e ideea. Ce mă deranjează pe mine e că fata asta, care, în liceu, se credea nemaipomenită..., încep eu să explic, dar mă opresc, întrebîndu-mă dacă într-adevăr am devenit un monstru. Tu nu crezi că sînt înfumurată, nu?

— Of, Carrie, sigur că nu.

Asta înseamnă da.

— Chiar dacă aş fi, nu-mi pasă, insist, încercînd să-mi justific purtarea. Poate că am un ego cam dezvoltat. Şi ce dacă? Ai idee cît mi-a luat să-mi dezvolt un ego? Şi încă nu sînt convinsă că-i pe deplin dezvoltat. E mai degrabă un embrion de ego.

— Îhî, zice Miranda, privindu-mă bănuitor.

— În plus, bărbaţii au un ego cît casa, şi lor nu le mai reproşează nimeni că-s îngîmfaţi. Acum, c-am făcut rost de-un strop de respect de sine, n-am de gînd să-l las să se evapore.

— Bravo, aşa să faci.

Trec pe lîngă ea şi intru în dormitor, unde-mi strecor picioarele într-o pereche de dresuri-plasă, peste care-mi trag rochia de plastic cu inserţii de material transparent. Încalţ ghetele Fiorucci, de-un albastru intens şi mă inspectez în oglindă.

— Cine spunea-i că-s oamenii ăştia? întrebă Miranda, măsurîndu-mă îngrijorată din cap pînă-n picioare.

— Teensie Dyer, agentul literar al lui Bernard. Şi soţul ei.

— Aşa trebuie să te îmbraci cînd te duci în Hamptons?

— Aşa mă îmbrac *eu* cînd mă duc în Hamptons.

Om de cuvînt, Bernard îşi respectă promisiunea de-a mă prezenta lui Teensie. De fapt, a făcut chiar mai mult decît era necesar, invitîndu-mă în zona Hamptons, unde soţii Dyer au o casă. Stau acolo numai o seară, sîmbătă, dar ce mai contează? Merg în Hamptons! Toată vara mi-am dorit să ajung acolo. Nu doar ca să aflu de ce-i aşa o mare brînză, ci şi ca să mă pot lăuda, unora

de teapa lui Capote, de pildă, că „Am fost și eu în Hamptons“.

— Chiar crezi că e cazul să te îmbraci în plastic? Dacă îți iau rochia drept un sac de gunoi?

— Atunci, sînt niște *nătărași*.

Da, mi-am luat-o în cap rău de tot.

Arunc în trusa de tîmplărie un costum de baie, rochia chinezească, pantalonii cei noi din cauciuc și uniforma de stewardesă. Geanta îmi amintește că Bernard mi-a spus să-mi cumpăr o valijoară. Ceea ce, la rîndul său, mă face să mă întreb dacă Bernard îmi va cere, în sfîrșit, să mă culc cu el. Mi-am luat pastila, deci nu văd vreun motiv să refuz, dar nu vreau cu nici un chip să-mi încalc promisiunea de-a aștepta pînă împlinesc optsprezece ani. Evenimentul trebuie să fie unul special și memorabil, ceva de care să-mi amintesc toată viața.

Gîndul că, în sfîrșit, o voi face îmi dă și-o senzație de greață.

Probabil că Miranda a simțit în ce stare sînt, fiindcă mă privește ciudat.

— Te-ai culcat cu el?

— Nu.

— Păi, pleci cu el, dar n-o să faceți sex?

— Mă respectă.

— Fără supărare, dar sună teribil de ciudat. Ești *sigură* că nu e gay?

— Bernard nu e gay! aproape că-i strig.

Mă duc în camera de zi și iau manuscrisul piesei, în caz că mi se ivește ocazia să i-l strecor lui Teensie. Nu, ar fi exagerat. Mi-a venit altă idee.

— Hei, zic, întinzîndu-i paginile, *tu* ar trebuie să-mi citești piesa.

— Eu? întreabă Miranda speriată.

— De ce nu?

— Dar n-a citit-o Bernard? Credeam că i-a plăcut. El e expertul.

— Iar tu ești un membru al publicului. Și-ncă unul inteligent. Dacă-ți place ție, înseamnă că va plăcea și altora.

— O, Carrie... Nu mă pricep la teatru.

— Nu *vrei* s-o citești?

— O să te ascult pe tine citind. Joi, la Bobby.

— Dar vreau s-o citești *singură*, înainte.

— De ce?

În cele din urmă, se înduplecă. Poate c-a văzut că, sub pojghița de bravadă, se ascunde o ființă cu nervii la pământ. Întinde mîna după manuscris.

— Bine, dacă ții morțiș...

— Da, zic pe un ton ferm. O citești în weekend și mi-o dai înapoi luni. Și, scumpo, dacă n-o să-ți placă, ai fi așa de bună să te prefaci?

Bernard a plecat spre Hampton încă de vineri, așa că iau microbuzul, de una singură.

Nu mă deranjează. Îmi imaginasem că-i ceva mai apropiat de-o telecabină de modă veche, dar se dovedește a fi un autobuz în toată regula.

Se tîrăște pe autostrada aglomerată, pînă ce, în sfîrșit, ieșim pe-un drum ce șerpuiește printre orășelele de pe coastă. Primele sînt oribile, cu baruri și taverne și parcuri de mașini, toate de prost gust, dar, cu timpul, peisajul devine mai verde și mai mlăștinos. După ce trecem de-un pod și de-o cabană lungă, cu stîlpi totemici la intrare și c-o tăbliță pe care scrie „ȚIGĂRI 2 DOLARI PACHETUL“, acesta se schimbă complet. De-a lungul străzii se înșiră stejari bătrîni și garduri atent îngrijite, în spatele cărora ghicesc prezența unor conace imense, cu acoperiș de șindrilă.

Autobuzul intră într-un orașel de basm. Magazine atent văruite în alb, cu marchize verzi, se zăresc de-o parte și de alta a străzilor; văd și-o librărie, o tutungerie, un magazin de haine marca Lilly Pulitzer, o giuvaiergerie, plus un cinema de modă veche, în fața căruia oprim.

— Southampton! ne anunță șoferul.

Îmi iau bagajul și cobor.

Rezemat de un mic Mercedes arămiu și încălțat, fără șosete, într-o pereche de mocasini Gucci, mă așteaptă Bernard. Miranda avea dreptate: ghetete Fiorucci și rochia de plastic, care alcătuiesc o ținută perfectă pentru New York, par nelalocul lor în acest orașel cochet. Lui Bernard nu-i pasă. Îmi ia geanta, oprindu-se să mă sărute. Gura lui e minunat de familiară. Îmi place să-i simt un incisiv, chiar sub buza de sus.

— Cum a fost călătoria? mă întreabă, netezindu-mi părul.

— Foarte frumoasă, îi răspund dintr-o suflare, cu gândul la clipele fantastice pe care le vom petrece împreună.

Îmi ține portiera, iar eu mă strecor cu ușurință pe locul din față. Mașina e veche, din anii '60, cu volan din lemn lustruit și manete din nichel strălucitor.

— Asta e mașina ta? încerc eu să-l tachinez.

— E a lui Peter.

— Peter?

— Soțul lui Teensie.

Pornește motorul, bagă în viteză și se desprinde de trotuar c-o smucitură.

— Scuze, zice rîzînd, dar sînt cu mintea în altă parte. Te rog să nu înțelegi greșit, dar Teensie a insistat să-ți dea o cameră separată.

— De ce? mă încrunt supărată, dar, în secret, nespun de ușurată.

— M-a tot întrebat câți ani ai. I-am zis că nu-i treaba ei, dar asta i-a trezit și mai abitir bănuielile. Ai peste optsprezece ani, nu? mă întreabă, pe jumătate în glumă.

Oftez, chipurile exasperată de întrebarea mai mult decît ridicolă.

— Doar ți-am mai spus: sînt la facultate, în anul doi.

— Voiam doar să mă asigur, pisicuțo, îmi face el cu ochiul. Și să nu-ți fie teamă s-o înfrunți pe Teensie, OK? Latră cam tare, dar are o inimă uriașă.

Cu alte cuvinte, e o cățea turbată.

Virăm pe-o alee lungă, acoperită cu pietriș și parcăm în fața unei case cu acoperiș de șindrilă. Nu-i chiar atît de mare pe cît mi-o imaginasem, date fiind dimensiunile caselor văzute pe drum, dar e totuși mare. Clădirea, odinioară de dimensiuni normale, e lipită de-o construcție înaltă, cu aspect de hambar.

— Drăguț, nu? mă întreabă Bernard, privind spre casă din dosul parbrizului. Aici mi-am scris prima piesă.

— Serios? zic, coborînd din mașină.

— De fapt, am rescris-o. Am scris prima variantă în ziua în care lucram în tura de noapte, la fabrica de îmbuteliere.

— Ce romantic...

— La vremea aceea, n-a fost. Dar, retrospectiv, da, sună romantic.

— C-o ușoară notă de clișeu? îl necăjesc eu.

— Într-o seară, m-am dus în Manhattan cu niște amici, continuă el, deschizînd portbagajul. Am dat peste Teensie, într-un bar. A insistat să-i trimit piesa, mi-a spus că-i agent literar. Pe vremea

aia, nici măcar nu știam cu ce se mănîncă un agent. Mă rog, i-am trimis piesa, ca să mă trezesc că-mi pune la dispoziție întreaga casă, pe durata verii, că pot scrie netulburat.

— Și-ai fost? întreb, străduindu-mă să elimin unda de teamă din voce. Netulburat, adică.

Rîde.

— Cînd am fost tulburat, n-a fost deloc neplăcut.

Rahat. Asta înseamnă că s-a culcat cu Teensie? Și dacă da, de ce nu mi-a spus? Ar fi putut măcar să mă prevină. Sper că descoperirile neplăcute se vor opri aici.

— Dacă nu era Teensie, nu știu unde-aș fi ajuns, zice și mă ia pe după umeri.

Aproape c-am ajuns la casă, cînd își face apariția însăși Teensie, pășind energic pe cărarea pavată cu piatră. Poartă echipament alb de tenis și, deși nu-i cunosc dimensiunile inimii, e limpede că are sîni enormi, care întind materialul tricoului precum niște bolovani care se luptă să țîșnească dintr-un vulcan.

— Iată-vă! exclamă încîntată, ferindu-și ochii de soare.

Se înfinge dinaintea mea și, grăbită, îmi spune:

— Ți-aș strînge mîna, dar sînt transpirată. Peter e pe undeva, prin casă, dar dacă vrei ceva de băut, cere-i lui Alice.

Se întoarce și-o ia la fugă spre terenul de tenis, mișcîndu-și degetele prin aer.

— Pare drăguță, zic, într-un efort de-a arăta că-mi place. Și are niște sîni enormi, adaug, întrebîndu-mă dacă Bernard i-o fi văzut în toată splendoarea lor.

— Sînt falși, hohotește el.

— *Falși?*

— Silicoane.

Deci, i-a văzut. Altfel, de unde-ar ști?

— Alte chestii din plastic mai are?

— Nasul, desigur. Îi place să se vadă în chip de Brenda, din *La revedere, Columb*. Eu i-am tot spus că arată mai degrabă a doamna Robinson, decît a doamna Parimkin.

— Bărbatu-său ce părere are?

— Orice părere îi spune ea să aibă, rînjește Bernard.

— Mă refeream la *silicoane*.

— A, nu știu. Își petrece mai tot timpul țopăind.

— Ca un iepuraș?

— Mai degrabă ca Marele Iepure Alb. Nu-i mai lipsește decît ceasul de buzunar.

Bernard deschide ușa principală și strigă „Alice!“, de parcă ar fi stăpînul casei. Dată fiind povestea cu Teensie, nu-s prea departe de adevăr.

Am intrat în aripa care seamănă cu un hambar, transformat într-un gigantic living, înțesat de canapele și scaune capitonate. Mai văd și-un șemineu din piatră și mai multe uși, care dau în coridoare invizibile. Una dintre ele zboară de perete și, de după ea, se ițește un omuleț cu părul destul de lung și ceea ce, odinioară, a fost un chip drăgălaș și efeminat. Se îndreaptă către o altă ușa, dar ne zărește și-o zbughește în direcția noastră.

— A văzut-o careva pe nevastă-mea? ne cheltionează, vorbind cu accent englezesc.

— Joacă tenis, răspund eu.

— A, *da*, zice, plesnindu-se peste frunte. Aveți un spirit de observație ascuțit. Da, foarte ascuțit. Sportul acela infernal, adaugă și, fără pauză, se năpustește spre alt subiect: Păi, vă rog să vă simțiți ca acasă. Știi care-i povestea, Bernard – fără

ceremonii, *mi casa es su casa*, etc., etc. — în seara asta, îl avem la cină pe președintele Boliviei, așa că mi-am zis că nu strică să mai recapitulez la *español*.

— *Gracias*, zic, ținându-i isonul.

— O, vorbiți spaniolă! Excelent. O să-i spun lui Teensie să vă așeze lângă *el presidente*.

Înainte să apuc să-l contrazic, dispare în goană, în locul lui reapărînd Teensie.

— Bernard, dragă, fii un domn și du-i valiza lui Cathy, la etaj.

— Cathy? se miră el, uitîndu-se împrejur. Cine-i Cathy?

Teensie se strîmbă iritată.

— Parcă ai spus c-o cheamă Cathy.

— Carrie mă numesc, clatin eu din cap. Carrie Bradshaw.

— Cine să le mai țină minte? face ea descurajată, sugerînd că Bernard a avut un cîrd de iubite așa de numeros, încît nu le mai știe numele.

Ne conduce la etaj și de-a lungul unui coridor, către aripa veche a casei.

— Baia e aici, ne zice, deschizînd ușa și prezentîndu-ne o chiuvetă bleu și-o cabină de duș îngustă, cu geamuri mate. *Carrie* va sta aici.

Deschide altă ușa, dînd la iveală o cămăruță, în care se află un pat de-o persoană, acoperit cu o cuvertură din petice, și-o etajeră cu trofee.

— E camera fiicei mele, mă lămurește ea pe un ton superior. E chiar deasupra bucătăriei, dar Chinita o adoră, fiindcă-i într-un loc mai ferit.

— Unde e fiica dumneavoastră? întreb, bănuind că Teensie o fi gonit-o pe fată, ca să ne găzduiască în condiții cuviincioase.

— Într-o tabără de tenis. La anul termină liceul, și sperăm că va intra la Harvard. Sîntem grozav de mîndri de ea.

Asta înseamnă că sus-numita Chinita e, practic, de-o vîrstă cu mine.

— Tu la ce școală mergi?

— La Universitatea Brown, îi răspund, aruncînd o privire spre Bernard. Sînt în anul doi.

— Interesant, zice ea, pe un ton care mă face să bănuiesc că mi-a ghicit minciuna. O să-i dau Chinitei numărul tău. Sînt convinsă c-ar dori să afle mai multe despre Brown. E alegerea ei *de siguranță*.

Nu iau în seamă insulta, lansînd una personală:

— Sigur, cu multă plăcere, doamnă Dyer.

— Spune-mi „Teensie“, mă îndeamnă c-o oarecare iritare.

Se întoarce spre Bernard și, hotărîtă să aibă ultimul cuvînt, zice:

— Ce-ar fi s-o lăsăm pe amica ta să despa-cheteze?

Peste puțină vreme, stau pe marginea patului, întrebîndu-mă unde-o fi telefonul și dacă e cazul s-o sun pe Samantha, poate-mi da un sfat cum să mă port cu Teensie, cînd îmi amintesc de faza din seara petrecerii la familia Jessen și zîmbesc. Cui îi pasă că mă urăște? Sînt în Hamptons! Sar în picioare, îmi atîrn hainele în dulap și-mi pun o pereche de bikini. Camera e neaerisită, așa că deschid fereastra și admir priveliștea. Gazonul de-un verde strălucitor se sfîrșește lîngă un gard viu atent îngrijit, dincolo de care se întind kilometri întregi de plante scunde, cu multe frunze – sînt cîmpuri de cartofi, îmi explicase Bernard, pe drum. Inspir aerul dulce și umed – un semn că oceanul nu-i departe.

Pe deasupra zgomotului blînd al valurilor, detectez voci. Mă aplec peste pervaz și-o descopăr pe Teensie, care, împreună c-o altă femeie, stă la o masă de metal, într-o curtică interioară, sorbind din pahare ce par a conține Bloody Mary. Le aud fiecăre cuvîntul, de parcă aş sta lîngă ele.

— E doar puțin mai mare decît Chinita! exclamă Teensie. E scandalos!

— *Cîți ani are?*

— Cine știe? Arată de parcă abia a terminat liceul.

— Sărmanul Bernard, îl compătimentește femeia.

— E prea ca la carte, zău așa.

— Păi, după vara aia oribilă, cu Margie... nu s-au căsătorit aici?

— Ba da, oftează Teensie. Ai zice că-l duce mintea să nu vină cu tîmpișca asta...

Îcnesc, dar îmi astup gura cu palma, în dorința perversă de-a nu pierde o vorbă.

— E ceva subconștient, clar, își dă cu părerea necunoscuta. Vrea să se asigure că nu va mai suferi. Așa că a ales o fată foarte tînă și naivă, care-l adoră și care n-o să-l părăsească niciodată. El ține frîiele relației. Cu Margie, era exact invers.

— Cît ar putea să dureze? geme Teensie. Ce-ar putea avea în comun? Despre ce-or vorbi?

— Poate că nu *vorbesc*.

— Fetișta asta n-o avea părinți? Ce părinte își lasă fiica să plece cu un bărbat, care e limpede cu zece-cincisprezece ani mai în vîrstă decît ea?

— *Sîntem* în anii '80, totuși, îi atrage atenția femeia, încercînd o abordare împăciuitoare. Fetele de azi sînt altfel. Mult mai îndrăznețe.

Teensie se ridică de la masă și se duce la bucătărie. Aproape că ies cu totul pe geam, sperînd să prind și restul conversației dar degeaba.

Paralizată de rușine, mă trîntesc la loc în pat. Dacă e adevărat ce-au spus, înseamnă că sînt un biet pion în piesa lui Bernard. Piesa pe care-o joacă în viața reală, pentru a depăși episodul cu Margie.

Margie. Numele ei mă înfloară.

De ce mi-oi fi imaginat că pot lupta cu ea, pentru dragostea lui Bernard? Din cîte se pare, nu pot. Așa crede Teensie.

Dau cu perna de perete, în culmea furiei. De ce-am venit aici? De ce m-ar supune Bernard la supliciul ăsta? Probabil că Teensie are dreptate. Mă folosește. Poate că nu e conștient de asta, dar restul lumii a ghicit deja.

Există o singură metodă de a-mi salva onoarea. Trebuie să plec. O să-i cer să mă ducă pînă la stația de autobuz. O să-mi iau la revedere și n-o să-l revăd niciodată. Joi, o să merg la lectura piesei și voi ajunge vedeta orașului, iar el va realiza că a făcut o greșală imensă.

Tocmai îmi arunc hainele în geantă, cînd îl aud strigînd-o pe Teensie, care iese în curte și-i răspunde:

— Da, dragă.

— Ai văzut-o pe Carrie? întreabă el.

Parcă simt cum se pleoștește, dezamăgită.

— Nu, n-am văzut-o.

— Unde e? întreabă Bernard, de data asta mai hotărît, privind împrejur.

Teensie își azvîrle mîinile în sus, disperată:

— Nu sînt bona ei!

Intră amîndoi în casă, iar eu îmi mușc buza, satisfăcută. Teensie n-a avut dreptate. Bernard chiar ține la mine. Știe și ea, și e nebună de gelozie.

„Săracul Bernard“, îmi zic în gînd. E de datoria mea să-l salvez de creaturile de teapa lui Teensie.

Înșfac la iuțeală o carte și mă întind în pat. După cum mă așteptam, peste nici un minut, Bernard bate la ușă.

— Intră!

— Carrie? zice, împingînd ușa. Ce faci? Te-am așteptat la piscină. Luăm prînzul acolo.

Las cartea din mîină și zîmbesc.

— Scuze. Nu m-a anunțat nimeni.

— Gîsculiță ce ești, zice, venind la mine și sărutîndu-mă pe creștet, după care se întinde și el. Îmi plac bikinii, îmi șoptește.

Ne sărutăm cu disperare, pînă ce-o auzim pe Teensie strigîndu-ne. E prea de tot. Încep să mă hlizesc, Bernard hohotind și el în gura mare. Gata, m-am hotărît – o să-mi încalc propria regulă și-o să-l am pe Bernard, chiar în noaptea asta. O să mă strecor în camera lui și-o s-o facem, în sfîrșit. Chiar sub năsucul lui Teensie.

Capitolul 31

La cină, mă trezesc că soțul lui Teensie, Peter, și-a pus amenințarea în practică – m-a așezat lângă președintele Boliviei. Arată ca un bătauş, cu fața ciupită de vărsat; ținuta lui arogantă mă înspăimîntă. Cum nu știu nimic nici despre Bolivia, nici despre viața ei politică, sînt ferm decisă să nu spun ceva nelalocul său. Am senzația că, dacă-mi scapă ceva, voi fi „eliminată“.

Din fericire, *el presidente*, cum îi zice Peter, nu manifestă nici un interes față de persoana mea. Abia am despăturit șervetele și ni le-am așezat în poală, că se uită o dată la mine, mă măsoară din priviri, decide că nu sînt importantă și se întoarce imediat către femeia din stînga lui. La celălalt capăt al mesei, Teensie l-a așezat pe Bernard în dreapta ei. Sînt prea departe ca să le aud conversația, dar Teensie, care rîde și gesticulează, pare să-și țină grupul de interlocutori în priză. Încă de la sosirea primilor invitați, gazda noastră s-a preschimbât cu totul. Răutatea subtilă și calculată, din după-amiaza asta, s-a risipit ca un fum.

Gust din pește, hotărîtă să nu trădez faptul că am început să mă plictisesc de moarte. Numai gîndul la Bernard și la întîlnirea noastră mă mai ține aici.

Într-o doară, mă întreb dacă Peter știe de Teensie și Bernard. Iau o înghițitură de vin și oftez în tăcere. Îmi mai tai o bucățică de pește și mă uit lung la furculiță – oare merită să mai risc încă o dată? Carnea e uscată și fadă, de parcă brusc s-ar fi decretat că mîncarea e o pedeapsă, nu o plăcere.

— Nu-ți place peștele? se aude vocea lui Peter, din stînga mea.

— Nu prea.

Zîmbesc, ușurată că s-a găsit cineva să vorbească și cu mine.

— E chiar așa de rău, eh? întreabă, împingînd carnea către marginea farfuriei. Face partea din noua dietă-minune descoperită de nevastă-mea. Fără unt, fără sare, fără pielite, fără grăsime, fără condimente. Toate în speranța nebunească de-a trăi veșnic.

— Nu-s convinsă că viața veșnică e o idee prea strălucită, chicotesc eu.

— Nu ești convinsă?! E o idee infectă. Tu cum ai ajuns cu ăștia?

— L-am cunoscut pe Bernard și...

— Cu ce te ocupi la New York? La asta mă refeream.

— A, sînt scriitoare, îi răspund cu simplitate, apoi mă îndrept puțin de spate și adaug: Studiez la The New School. Dar mi se va organiza o lec-tură publică, săptămîna viitoare.

— Bravo, face el impresionat. Ai vorbit cu nevastă-mea?

Mă uit în farfurie.

— Nu cred că pe soția dumneavoastră o interesează persoana mea sau piesa pe care-am scris-o.

Arunc o privire spre Teensie – a băut vin roșu, așa că buzele i s-au colorat într-o grotescă nuanță de purpuriu.

— Pe de altă parte, nu am nevoie de opinia ei favorabilă ca să am succes.

Embrionul meu de ego își înfoaie penele.

— Ești o tânără extrem de încrezătoare, remarcă Peter.

Apoi, ca pentru a sublinia faptul că tocmai sărisem calul, îmi adresează unul dintre acele zîmbete ucigător de politicoase, care-ar pune-o și pe Regina Angliei la respect.

Încremenesc de rușine. De ce nu mi-oi ține gura închisă? Peter încerca să fie amabil, iar eu i-am insultat soția. Asta pe lângă faptul că am păcătuț prin aroganță. Unui bărbat i se iartă, unei femei, niciodată. Oricum, nu în anturajul ăsta.

Îl bat pe umăr.

— Da?

Nu detectez pic de duritate în vocea lui, doar o crescîndă lipsă de interes.

Sînt pe punctul de a-l întreba „Dacă aș fi bărbat, m-ați mai judeca așa de aspru?“, dar ceva din expresia lui mă oprește:

— Sînteți amabil să-mi dați sarea? zic aproape în șoaptă. Vă rog.

Reușesc să rezist pînă la finalul seratei, prefăcîndu-mă interesată de-o poveste lungă despre istoria golfului, cu care Peter îi delectează pe oaspeții din jumătatea noastră de masă. După ce se iau farfuriile, sper că eu și Bernard vom reuși să evadăm. Deșarte speranțe. Sîntem poftiți pe terasă, la cafea și desert. Lor le urmează o partidă de șah, în living. Bernard joacă cu Peter. Eu mă cocoț pe brațul fotoliul în care stă Bernard și fac pe proasta. Adevărul este că oricine e cît

de cît bun la matematică poate juca şah liniştit. După ce îndur, în tăcere, mai multe mutări greşite, încep să-i şoptesc sfaturi lui Bernard. Cînd începe să cîştige, un mic grup se adună în jurul nostru, să urmărească spectacolul.

Bernard spune că e numai meritul meu şi, în sfîrşit, mă văd crescînd în ochii lor. Poate că mai am şanse.

— Unde-ai învăţat să joci şah? mă întreabă turnînd încă un rînd de băuturi, de pe un cărucior din răchită împletită, aşezat în colţ.

— Joc de cînd eram copil. M-a învăţat tata. Bernard se uită la mine, năucit.

— Tocmai mi-am dat seama că nu ştiu nimic despre tine.

— Pentru c-ai uitat să mă întrebi, îi zic eu pe un ton jucăuş, căci mi-am recăpătat cumpătul. Oamenii ăştia nu merg la culcare? îl întreb, cercetînd încăperea.

— Eşti obosită?

— Mă gîndeam...

— Avem destulă vreme mai tîrziu, mă asigură el, sărutîndu-mi uşor părul.

— Hei, porumbeilor! ne face Teensie cu mîna, de pe canapea. Veniţi încoace şi alăturaţi-vă discuţiei.

Oftez. O fi Bernard dispus să se retragă, dar Teensie e hotărîtă să ne ţină aici, sub observaţie.

Îndur cu stoicism încă o oră de discuţii pe teme politice. În cele din urmă, lui Peter i se închid ochii şi, cînd adoarme de-a binelea, în scaunul pe care stă, Teensie şopteşte c-ar fi, totuşi, cazul să mergem la culcare.

Îi arunc lui Bernard o privire cu subînţeles şi-o tulesc în camera mea. Acum, c-a sosit momentul, mor de frică. Trupul îmi tremură tot, de

nerădare. Cum o să fie? O să țip? Și dacă o să-mi curgă sînge?

Îmi pun neglijoul și mă pieptăn de o mie de ori. După vreo jumătate de oră, întreaga casă se cufundă în tăcere. Mă strecor pe ușă, traversez livingul în vîrfurile picioarelor și urc scările de pe celălaltă parte, care duc spre dormitorul lui Bernard. Camera e la capătul unui hol lung, strategic plasată lîngă dormitorul gazdelor. Asemenea tuturor încăperilor din aripa cea nouă, are propria baie.

„Vai, dar ce multe lucruri am învățat săptămîna asta“, chicotesc, apăsînd clanța.

E în pat, citește. În lumina blîndă a veiozei, îmi pare misterios și elegant, ca un personaj de roman victorian. Își duce degetul la buze și dă pătura la o parte. Fără o vorbă, îi cad în brațe, închid ochii și sper că va fi bine.

El stinge lumina și se mai foiește puțin sub pătură.

— Noapte bună, pisicuțo.

Mă ridic în capul oaselor, perplexă.

— Noapte bună?

Aprind lumina, dar el mă apucă de mîină.

— Ce faci?

— Vrei să *dormi*? mă îmbufnez eu. Mă gîndeam c-am putea...

— Aici? mă întrebă zîbind.

— De ce nu?

Stinge lumina.

— E necuviincios.

Aprind lumina.

— Necuviincios?

— Teensie și Peter sînt în camera de alături.

Stinge iarăși lumina.

— Și? întreb pe întuneric.

— Nu vreau să ne audă. S-ar putea simți...
prost.

Mă încrunt și-mi încrucișez brațele.

— Nu crezi că-i vremea ca Teensie să accepte c-ai depășit momentul? Momentul „ea“ și momentul „Margie“?

— Of, Carrie...

— Vorbesc serios. Teensie trebuie să accepte că acum te vezi cu altcineva. Cu mine...

— Da, așa e, mă aprobă cu blîndețe. Dar nu e nevoie să-i aruncăm asta în față.

— Ba eu cred că da.

— Hai să dormim. Ne mai gîndim mîine dimineață.

La faza asta, ar trebui să ies ca o furtună din cameră, spumegînd de furie. Dar îmi zic c-am făcut destule valuri pentru o singură seară. Rămîn întinsă, fără o vorbă, rumegînd fiecare scenă, fiecare conversație, luptînd să-mi înghit lacrimile și senzația tot mai sîcîitoare că, în weekendul ăsta, am cam pierdut partida.

Capitolul 32

— Cît mă bucur c-ai venit pe la mine! exclamă Bobby. E o surpriză foarte plăcută. Da, o surpriză foarte, foarte plăcută, continuă el, luîndu-mi brațul.

Îmi mut geanta pe celălalt și-l contrazic:

— Nu-i chiar o surpriză, Bobby. Doar te-am sunat, mai ții minte?

— A, dar e întotdeauna o surpriză să-ți întâlnești un prieten, nu crezi? Mai ales unul așa de atrăgător.

— Mă rog, zic încruntîndu-mă, fiindcă nu pricep ce legătură are asta cu piesa.

Eu și Bernard ne-am întors în oraș, aseară tîrziu, aduși cu mașina de Teensie și Peter. A condus ea, în vreme ce bărbatii au discutat despre sport. Eu am tăcut mîlc, hotărîtă să fiu cuminte. Ceea ce n-a fost dificil, fiindcă oricum nu aveam nimic de spus. M-am tot întrebat dacă eu și Bernard vom mai fi împreună, dacă viața noastră se va desfășura după modelul ăsta – weekenduri cu Teensie și Peter. Nu cred c-aș răbda. Eu îl vreau pe Bernard, nu pe amicii lui.

M-am întors în apartamentul Samanthei, jurînd să-mi pun viața în ordine, adică, printre altele, să-l sun pe Bobby și să fixăm o întîlnire ca să discutăm despre lectură. Din păcate, Bobby nu pare să ia evenimentul în serios.

— Dă-mi voie să-ți prezint spațiul, îmi spune acum c-o iritantă insistență, mai ales că l-am mai văzut, când am fost la petrecere.

Am impresia c-au trecut mii de ani de-atunci, ceea ce-mi amintește, spre marea mea neplăcere, că deși timpul nu stă pe loc, al meu aproape că s-a încheiat.

Lectura piesei poate fi ultima mea șansă de-a rămîne la New York, de-a prinde rădăcini în solul stîncos din Manhattan, fără a mai putea fi înlăturată.

— O să așezăm scaune aici, îmi indică el galleria. Și-o să servim cocteiluri. Să mai „ungem” asistența. Ce preferi, vin alb, vodcă sau ambele?

— Ambele, murmur eu.

— Vrei să chemi actori adevărați? Sau va fi o simplă lectură?

— Mă gîndeam la o lectură și atît. Momentan, precizez, văzînd cu ochii minții luminile Broadway-ului. De fapt, plănuiesc să citesc textul singură.

După experiența de la curs, când partener de lectură mi-a fost Capote, cred că-i mai ușor așa.

— E mai bine așa, nu? mă aprobă Bobby.

Entuziasmul lui neostoit începe să mă calce pe nervi.

— Ar trebui să desfacem o sticlă de șampanie. În cinstea evenimentului.

— Abia e prînzul, obiectez eu.

— Nu-mi spune că ești obsedată de timp, declamă pe tonul acela cîntat, îndemnîndu-mă s-o apuc pe un coridor ce duce spre camerele lui.

Cam nesigură, îl urmez, dar în creier îmi sună un semnal de alarmă.

— Artiștii n-au voie să trăiască în ritmul oamenilor obișnuiți. După un orar sau chestii din astea. Le ucide creativitatea, nu ești de acord?

— Da, cred că da.

Ostez, dorindu-mi să pot scăpa de-aici. Dar Bobby îmi face o imensă favoare, organizînd lectura piesei în spațiul lui. Cu acest gînd, accept un pahar de șampanie.

— Dă-mi voie să-ți arăt și restul apartamentului.

— Sincer, Bobby, îi zic enervată, chiar nu e nevoie să te deranjezi.

— Nici un deranj! Mi-am rezervat toată după-amiaza numai pentru tine.

— De ce?

— M-am gîndit c-am putea să ne cunoaștem mai îndeaproape.

Of, Doamne! Doar nu încearcă să mă seducă! E ridicol. Mai întîi, pentru că-i mai scund decît mine. Mai apoi, după cum arată, sigur are peste cincizeci de ani. Și, nu în ultimul rînd, e gay. Sau nu e?

— Acesta e dormitorul meu, îmi prezintă el încăperea, cu un gest teatral.

Mobila și decorațiunile sînt puține și totul scilpește de curățenie. Probabil că are o menajeră care strînge și curăță după el.

Se trîntește pe marginea patului făcut cu multă grijă, ia o înghițitură de șampanie și bate ușurel locul de lîngă el.

— Bobby, îi spun pe un ton ferm, trebuie să plec.

Ca să-mi demonstrez clar intențiile, așez paharul pe pervazul ferestrei.

— A, nu-l pune acolo! O să lase urme!

Îl iau și-i zic:

— Păi, atunci o să-l duc direct la bucătărie.

— Nu se poate să pleci. N-am terminat de discutat despre lectură.

Dau ochii peste cap, dar n-aș vrea să-l jignesc. Mă rog, o să mă așez lângă el, un minut, două, apoi plec.

Binișor, mă cocoț alături, dar cât de departe pot.

— Apropo de piesă...

— Da, piesa, mă îngînă el. Ce te-a îndemnat s-o scrii?

— Păi, am...

Mă căznesc să-mi găsesc cuvintele, dar cum nu reușesc din prima, Bobby devine nerăbdător.

— Dă-mi fotografia aceea, te rog.

Și-nainte să apuc să protestez, mă trezesc cu el chiar lângă mine, arătînd spre poză c-un deget atent manichiurat.

— E soția mea, zice și chicotește ușor. Mă rog, fosta soție.

— Ai fost însurat? îl întreb cât mai politicoș cu putință, în ciuda semnalului de alarmă din creier, a cărui intensitate a atins-o pe cea a unei sirene.

— Vreme de doi ani. Annalise o chema. E franțuzoică, înțelegi?

— Îhî.

Cercetez mai atent fotografia. Annalise e una dintre cele frumuseți care arată de parcă ar fi nebună de legat, cu buze ridicol de mari și îmbufnate, și cu ochi negri sălbatici și scăpărători.

— Îmi amintești de ea, zice Bobby, așezîndu-și mîna pe genunchiul meu.

O dau la o parte, fără fasoane.

— Nu semănăm deloc.

— Ba da. În ochii mei, semănați, îmi șoptește el.

Apoi, într-un ralanti hidos, își țuguiază buzele și-și apropie fața de-a mea, să mă sărute. Mă

întorc rapid și mă eliberez din strînsoarea degetelor lui. Bleah! Ce fel de bărbat trebuie să fii ca să-ți faci manichiura?!

— Bobby!

Iau paharul de șampanie de pe jos și mă îndrept către ușă.

Bobby se ține după mine pînă la bucătărie, dînd din coadă precum un cățeluș certat de stăpîn.

— Nu pleca, mă imploră el. A mai rămas aproape o sticlă întreagă de șampanie. Doar nu vrei s-o beau singur. În plus, o să se trezească dac-o lăsăm așa.

Bucătăria e minusculă, iar el s-a așezat fix în ușă, blocîndu-mi trecerea.

— Am deja un iubit, îl avertizez eu.

— Nu-i obligatoriu să afle.

Sînt pe punctul de-a o șterge, cînd Bobby își schimbă tactica, trecînd de la șiretenie la victimizare.

— Pe bune, Carrie. O să-mi fie foarte greu să colaborez cu tine dacă simt că nu mă plăci.

Glumește, nu? Dar poate că Samantha avea dreptate. Să faci afaceri cu bărbații nu-i ușor. Dacă-l resping pe Bobby, va anula oare lectura? Înghit în sec și mă străduiesc să zîmbesc.

— Te plac, Bobby, însă am un iubit, îi repet, sperînd că-i cea mai bună tactică.

— Cine?

— Bernard Singer.

Bobby țipă de mai să spargă paharele:

— El?!

Se apropie și încearcă să-mi ia mîna.

— E prea bătrîn pentru tine.

Clatin din cap, neîncrezătoare.

Momentul de acalmie îi oferă lui Bobby o nouă șansă de-a ataca. Mă cuprinde cu brațele pe după gît și încearcă iarăși să mă sărute.

Urmează un soi de busculadă, în care eu fac manevre ca să mă descotorosesc de el, iar el încearcă să mă împingă lângă chiuvetă. Din fericire, Bobby nu doar că arată precum o mămăligă, dar are și mușchi din aceeași materie. În plus, disparearea mea e mai puternică. Trec pe sub brațele întinse și-mi iau picioarele la spinare, direct către ușă.

— Carrie! Carrie! strigă după mine, bătînd din palme și alergînd să mă prindă.

Ajung la ușă și mă opresc, abia mai trăgîndu-mi sufletul. Sînt pe punctul de-ai spune că e un nesimțit și că nu-mi place să fiu dusă de nas în felul ăsta – avînd, în tot acest timp, imaginea clară a viitorului meu, care se năruie ireparabil – cînd îi observ expresia îndurerată.

— Iartă-mă, zice, plecînd fruntea ca un copil. Sper că...

— Da? întreb, aranjîndu-mi părul.

— Sper că asta nu înseamnă că mă urăști. Putem să organizăm lectura, nu?

Mă străduiesc să-l privesc cu maximum de dispreț.

— Cum să mai am încredere în tine? După chestia asta.

— A, uită tot! zice, fluturînd din mîini de parcă s-ar lupta să alunge un roi de fluturi. N-am vrut. Sînt un tip prea direct. Prieteni? întreabă spăsit, întinzînd mîna.

Îmi îndrept spatele și accept. Cît ai clipi, mi-a prins strîns degetele și-mi duce mîna la buze. Îl las s-o sărute, după care mi-o eliberez c-o smucitură.

— Cum rămîne cu piesa? mă întreabă. Trebuie să-mi dai voie s-o citesc, pînă joi. De vreme ce nu mă lași să te sărut, e musai să știu în ce mă bag.

— N-o am la mine. Ți-o aduc mâine, îi spun în grabă.

Manuscrisul e la Miranda, dar o să-l iau înapoi, mai încolo.

— Invită-ți cîteva prietene la eveniment. Pe cele mai drăguțe, adaugă imediat.

Clatin din cap și ies.

Unii bărbați nu se învață minte. Ca și unele femei.

În lift, îmi fac vînt, ușurată. Cel puțin nu mi s-a anulat lectura. Probabil că mă voi lupta să-l țin pe Bobby la distanță toată seara, dar nu-i un preț prea mare pentru viitoarea mea glorie.

Capitolul 33

— Cine e, de fapt, ticălosul ăsta? întreabă Samantha, deschizînd un plic roz de Sweet'N Low și turnîndu-și chimicalele sub formă de pudră, în cafea.

— Comerciant de obiecte de artă sau așa ceva. El e tipul cu spațiul. Unde s-a organizat spectacolul de modă, mai știi?

Adun fișiutele de hîrtie roz din mijlocul mesei, le împăturesc frumos și le înfășor în șervețel. Nu mă pot abține. Ambalajele de îndulcitori desfăcute mă scot din minți. În special pentru că le întîlnești la tot pasul.

— Tipul cu spațiul, zice Samantha pe un ton medidativ.

— Bobby. Îl cunoști? o întreb, gîndind că e imposibil să nu-l știe, doar cunoaște pe toată lumea.

Sîntem la un celebru restaurant din West Village, pe nume Ceșcuța Roz. Și roz e. Scaunele sînt din fier forjat, iar pe străvechile fețe de masă sînt imprimați trandafiri. E deschis tot timpul, dar de servit, servesc numai micul dejun, așa că, dacă nimerești la ȧanc, poți să-l admiri pe Joey Ramone mîncînd clătite, la cinci după-amiază.

Samantha a plecat mai devreme de la serviciu, chipurile fiindcă mai are dureri, după operație.

Dar nu poate fi ceva serios, de vreme ce a putut să iasă din casă.

— E scund?

— Când a încercat să mă sărute, s-a ridicat pe vîrfuri.

Amintirea atacului nereușit al lui Bobby îmi trezește un nou val de indignare, așa că-mi torn o grămadă de zahăr în ceai.

— Bobby Nevil, dă ea din cap, lămurită. Toată lumea-l cunoaște. Are o reputație...

— Că se dă la fete?

Samantha se strîmbă.

— Asta nu i-ar aduce pic de celebritate.

Ia ceașca de cafea și gustă puțin.

— A încercat să atace o statuie – *David*, al lui Michelangelo.

— O statuie?

Minunat. Dac-așa îmi e norocul...

— E infractor?

— Mai degrabă un revoluționar al lumii artistice. Voia să-și exprime părerea despre artă.

— Care părere? Că arta e de rahat?

— Cine e de rahat? se interesează Miranda, soșind la masă, pe umăr cu rucsacul și c-o pungă de cumpărături de la Saks.

Ia un pumn de șervețele din suport și se șterge de transpirație.

— Sînt peste treizeci de grade.

Îi face semn chelneriței și cere un pahar cu gheață.

— E vorba tot despre sex? întreabă, privind acuzator la Samantha. Sper că n-am bătut drumul pînă aici, ca să discutăm iarăși despre exercițiile Kegel. Pe care, apropo, le-am încercat. M-am simțit ca o maimuță.

— Maimuțele fac exerciții Kegel? mă mir eu.

Samantha scutură din cap.

— Voi două n-aveți leac.

Oftez. Plecasem de la Bobby, crezînd că o să uit de purtarea lui necuviincioasă, dar cu cît mă gîndeam mai mult la cele întîmplate, cu atît mă înfuriam mai tare. Ar fi greșit să presupunem că, atunci cînd mi se va ivi ocazia, va fi datorită calităților mele, nu din cauză că un boșorog nu-și poate ține pantalonii pe el?

— Bobby a încercat să se dea la mine, o informez pe Miranda.

— Piticania aia? face ea, evident neimpresionată. Credeam că e gay.

— E genul de individ pe care nici una dintre „echipe“ nu și-l dorește, remarcă Samantha.

— Există așa ceva?

— Se numesc „generația pierdută a orientării sexuale“. Haideți, fetelor, le zic, chestia asta e serioasă.

— Aveam noi un profesor la școală, povestește Miranda. Toată lumea știa că, dacă te culci cu el, îți dă zece.

— Nu mă ajuți deloc, îi zic, uitîndu-mă urît la ea.

— Ei, Carrie, și tu... Nu-i nimic nou. În fiecare bar unde-am lucrat, exista o regulă nescrisă – dacă te culci cu patronul, îți asiguri cele mai bune schimburi, intervine Samantha. E valabil și pentru birourile în care-am lucrat. O să existe mereu cîte un tip care-o să-ți facă avansuri. Majoritatea fiind însurați.

Gem, disperată.

— Și tu...?

— Dacă fac sex cu ei? Ia gîndește-te puțin, Vrăbiuțo, îmi zice c-o voce tăioasă. Nu e nevoie să faci sex cu un tip ca să avansezi în carieră.

Pe de altă parte, nu mi-e rușine de nimic din ce-am făcut. Rușinea e un sentiment inutil.

Trăsăturile Mirandei se schimonosesc într-o expresie ce indică faptul că-i pe cale să spună ceva nepotrivit.

— Dacă așa stau lucrurile, de ce nu-i spui lui Charlie de endometrioză? Dacă nu ți-e rușine, de ce te ascunzi?

Pe buzele Samantha se ivește un surîs condescendent.

— Relația mea cu Charlie nu te privește.

— Atunci de ce nu vorbești decît de ea?

Miranda nu se lasă și pace. Îmi iau capul în mîini, întrebîndu-mă de ce-om fi așa de nervoase. Din pricina căldurii, probabil. Te proteste de tot.

— Așadar, să merg înainte cu organizarea lecturii sau nu?

— Desigur, zice Samantha. Nu trebuie să-ți pui talentul la îndoială, fiindcă un caraghios ca Bobby s-a dat la tine. Asta ar însemna că a cîștigat bătaia.

Miranda n-are încotro, așa că e și ea de acord.

— De ce-ar trebui să-i permiți broscoiului ăluia să-ți dicteze cine să fii și ce să faci?

Știu că au dreptate, însă, timp de o clipă, mă copleșește o senzație de înfrîngere. De ce această nesfîrșită luptă de-a da un sens vieții? De ce sînt lucrurile așa de complicate?

— Mi-ai citit piesa? o întreb pe Miranda.

Se înroșește și pe-un ton cam prea ridicat, spune:

— Am vrut. Dar am fost prea ocupată. Promit s-o citesc diseară, OK?

— Nu-i OK, i-o tai eu. Am nevoie de manuscris. Trebuie să i-l dau lui Bobby, la prima oră.

— Nu mă lua așa...

— Nu te iau.

— O am aici, zice, deschizînd rucsacul și scotocind prin el.

Pe chip i se așterne o expresie de profundă nedumerire. Ia sacoșa de cumpărături și-o golește pe masă.

— Probabil c-am încurcat-o cu fluturașii.

— Te-ai dus la Saks cu piesa mea? o întreb, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

Scotocește disperată printre hîrțiile din sacoșă.

— Voiam s-o citesc cînd se mai calmau lucrurile. Iat-o! mă anunță ușurată, întinzîndu-mi niște coli.

Le răsfoiesc la iuțeală.

— Și restul? Aici e doar prima treime.

— Pe-aici trebuie să fie, mormăie ea.

O ajut și eu să ia la mîna fiecă bucată de hîrtie.

— O, Doamne, zice, lăsîndu-se în scaun. Carrie, îmi pare rău. S-a postat unul în fața mea ieri, mi-a smuls un mănunchi de fluturași și-a dispărut. Restul piesei s-o fi încurcat printre ei...

Mă sufoc. Am îngrozitoare premoniție că viața mea stă să se năruie.

— Sigur ai o copie de rezervă, mă consolează Samantha.

— E la profesorul meu.

— Păi, vezi?! cripește Mirandă, ca și cînd totul ar fi în regulă.

Îmi înșfac geanta și mai izbutesc să chițai doar:

— Tre' s-o șterg!

La dracu'. Rahat! Plus alte cîteva înjurături care-mi vin în minte.

Fără piesa asta, sînt pierdută. Nu-mi mai rămîne nimic – nici lectură publică, nici viață.

Dar sigur are și Viktor o copie. Îmi amintesc foarte clar ziua în care i-am dus-o. Și ce fel de profesor aruncă la coș munca elevilor săi?

Dau buzna printre mașini, mai că dobor cîțiva trecători, alergînd disperată prin Village, spre The New School. Ajung gîfiind, urc scările cîte două odată și mă arunc spre ușa lui Viktor.

E încuiată.

Înnebunită, mă întorc și aproape că mă împiedic pe trepte, în graba de-a ajunge la apartamentul Samanthei.

O găsesc întinsă în pat, c-un teanc de reviste.

— Carrie, îți vine să crezi ce mi-a spus Miranda? Despre Charlie? Mi s-a părut total deplasat...

— Da, o aprob, scotocind prin bucătărie după niște coli albe.

— Ți-ai recuperat manuscrisul?

— Nu! urlu, frunzărind în cartea de telefon.

Cu mîna la inimă, în încercarea de-a mă liniști, dau peste numele lui Viktor Greene. Adresa e pe Mews.

— Carrie? îmi strigă Samantha, chiar cînd dau să ies. Îmi aduci și mie ceva de mîncare? Ceva chinezesc sau pizza. Cu pepperoni. Și fără multă brînză. Ai grijă să nu uiți să le spui de brînză!

Oooof!!!

Mă tîrăsc pînă pe Mews, cu fiecare mușchi în agonie, din pricina efortului. Mă plimb în sus și-n jos pe strada pavată cu piatră, chiar de vreo două ori, înainte să izbutesc să identific locuința lui Viktor, pitită în dosul unei perdele de iederă. Bat. Neprimind nici un răspuns, mă trîntesc în fața ușii.

Unde dracului e? Viktor e întotdeauna prin preajmă. Nu are viața personală, în afară de școală și aventurile amoroase cu studentele. Ticălosul. Mă ridic și dau cu piciorul în ușă. Văzînd că tot nu răspunde, trag cu ochiul pe fereastră.

Interiorul căsuței e cufundat în întuneric. Adulmec aerul, convinsă c-am prins un iz de putrezi-ciune.

Nu mă mir. Viktor e un porc.

Apoi observ că, în prag, s-au strîns ziarele de vreo trei zile încoace. Dacă o fi plecat? Dar unde să se ducă? Mă mai dau pe lîngă fereastră, întrebîndu-mă dacă nu cumva mirosul o veni de la cadavrul lui. Poate c-a făcut un atac de cord și, de vreme ce n-are prieteni, nu i-a trecut nimănui prin cap să-l caute.

Ciocănesc în geam, o sforțare complet inutilă. Caut un obiect cu care s-o sparg – o piatră de pavaj, pe care-o scot de pe marginea drumului. O ridic deasupra capului, gata de atac.

— Îl căutați pe Viktor? se aude o voce din spatele meu.

Las piatra și mă întorc. Glasul îi aparține unei doamne în vîrstă, care duce în lesă o pisică. Se apropie de mine cu băgare de seamă și se apleacă greoi, să adune ziarele de pe jos.

— Viktor a plecat, mă informează ea. I-am zic că-i păstrez eu ziarele. Sînt mulți borfași în zona asta.

Pe furiș, dau drumul pietrei și o întreb:

— Cînd se întoarce?

— Vineri, cred, spune bătrîna, mijind ochii. Amurit mama lui, sărmanul. A plecat în Midwest, s-o înmormînteze.

— Vineri?

Mă trug un pas în spate și mai să mă împiedic de piatră, dar mă agăț de iederă, în ultima clipă.

— Așa mi-a zis. Vineri, clatină ea din cap.

Realitatea situației în care mă aflu mă izbește precum un camion cu ciment.

— E prea târziu! strig, dînd drumul iederei și prăbușindu-mă, disperată, pe trotuar.

— Vrăbiuțo? întreabă Samantha, intrînd în camera de zi. Ce faci?

— Ce?

— De-o oră stai aici, cu gura deschisă. Nu-i o postură prea atrăgătoare, mă ceartă ea.

Văzînd că nu reacționez, se postează deasupra mea și mă ciocănește în creștet:

— Alo! E cineva acasă?

Îmi dezlipesc ochii de la punctul imaginar de pe perete și răsucesc capul spre ea. O văd fluturîndu-mi pe sub nas un mănunchi de ziare.

— M-am gîndit să ne distrăm și noi un pic. Să lucrăm la anunțul de logodnă, pentru *New York Times*. Ești scriitoare, pentru tine e floare la ureche.

— Nu mai sînt scriitoare, îi răspund amorțită.

— Nu fi caraghioasă. Ai avut și tu un ghinion.

Se așază alături, cu teancul de ziare în poală.

— Le adun încă din mai. Toate anunțurile de logodnă și nuntă din *New York Times*. Se mai numesc și „pagina sportivă a doamnelor“.

— Cui îi pasă? întreb, ridicînd capul.

— Tuturor personalităților din New York, Vrăbiuțo, îmi explică ea, de parcă aș fi un copil prost. Și e cu atît mai important cu cît *Times* nu acceptă așa, orice anunț. Bărbatul trebuie să fi absolvit o universitate din Ivy League. Și ambii parteneri trebuie să provină din familii onorabile.

Se preferă familiile vechi și bogate, dar nu strîmbă nimeni din nas dacă sînt proaspăt îmbogățite. Sau celebre. Dacă, de pildă, mireasa are un tată celebru – actor, sculptor, compozitor – e admisă cu siguranță.

— De ce nu te măriți odată și gata?

Îmi frec obrazii. Mi-e pielea rece, de parcă mi s-ar fi oprit circulația.

— Și unde-ar mai fi distracția? De ce să te măriți la New York, dacă tot Neica Nimeni o să rămii? Mai bine stai acasă la tine. O nuntă la New York înseamnă să-ți ocupi locul în societate. De asta facem petrecerea la Century Club. O nuntă organizată acolo spune ceva.

— Cum adică?

— Locul tău e aici, Vrăbiuțo, zice și mă bate ușor pe genunchi.

— Și dacă nu? Dacă nu e?

— Of, Doamne! Te *porți* ca și cînd ar fi. Ce te-a apucat? Ai uitat ce te-am învățat?

Înainte să apuc să protestez, se duce la mașina de scris, rulează o coală de hîrtie și-mi arată scaunul.

— Tu scrii, eu dictez.

Cu umerii căzuți, îi urmez instrucțiunile și-mi așez mîinile pe taste, mai mult din reflex decît ca un gest conștient.

Samantha smulge o foaie din teanc și se uită peste anunțuri.

— Uite unul bun: „Domnișoara Barbara Halters, din Newport, Long Island, cunoscută prietenilor drept Horsie...”

Dacă e o glumă, nu m-am prins.

— Credeam că ești din Weehawken.

— Cine-ar vrea să fie de-acolo? Scrie „Short Hills”. E mai acceptabil.

— Dar dacă verifică cineva...?

— Nu va verifica nimeni. Continuăm, te rog?
Tînăra domnișoară Samantha Jones...

— Ce zici de „domnișoară“, pur și simplu?

— OK. Domnișoara Samantha Jones, din Short Hills, New Jersey, a urmat colegiul... Ce colegiu e mai aproape de Short Hills?

— Nu știu.

— Atunci scrie Princeton. E și ăsta destul de aproape. Princeton, continuă, satisfăcută de alegere, pe care l-a absolvit, fiind licențiată în... literatură engleză.

— N-o să creadă nimeni așa ceva, protestez, acum c-am mai prins viață. Nu te-am văzut nici odată citind altceva decît cărți de autoeducare!

— OK. Sărim peste partea cu diploma. Ori-cum, nu contează, zice fluturînd din mîină. Partea cea mai dificilă e cea cu părinții. Vom spune că mama a fost o femeie de casă — o exprimare neutră —, iar tata, om de afaceri. Așa-i explicăm absențele îndelungate.

Îmi iau mîinile de pe taste și le împreunez în poală.

— Nu pot să fac asta.

— De ce?

— Nu pot să mint un ziar ca *New York Times*.

— Eu îi mint, nu tu.

— Dar *tu* de ce trebuie să minți?

— Carrie, toată lumea minte, zice din ce în ce mai enervată.

— Nu, nu toată lumea.

— Și tu minți. Nu l-ai mințit pe Bernard, în privința vîrstei?

— Asta-i altceva. Nu mă mărit cu el.

Îmi zîmbește rece, de parcă nu i-ar veni să creadă c-o înfrunt.

— Bine, mă descurc singură.

— Te rog.

Mă ridic și-i fac loc să se așeze la mașina de scris.

Țăcăne cîteva minute bune, sub privirile mele atente. În cele din urmă, nu mai suport și-o întreb:

— De ce nu spui, pur și simplu, adevărul?

— Pentru că adevărul nu-i suficient de bun.

— Asta-i ca și cum ai spune că tu nu ești destul de bună.

Se oprește și-și încrucișează brațele pe piept.

— Ba sînt. În sinea mea, nu m-am îndoit nici o clipă...

— Atunci, de ce n-ai fi tu însăși?

— *Tu* de ce nu ești? mă întreabă, sărind în picioare. De *mine*-ți faci griji? Uită-te la tine! Te smiorcăi pe-aici, fiindcă ți-ai piedut jumătate din piesă. Dacă ești așa un geniu literar, de ce nu scrii alta?

— Nu merge așa! îi urlu eu, de mă doare gîtul. Mi-a luat o lună întreagă s-o scriu. Nu poți să te așezi, pur și simplu, la masă și să scrii o piesă cap-coadă, în doar trei zile. Trebuie s-o gîndești. Trebuie să...

— Bine. Dacă vrei să te dai bătută, e problema ta.

O ia spre camera ei, dar se oprește locului și se întoarce spre mine.

— Pe de altă parte, dacă te porți ca o ratată, să nu mai îndrăznești să mă critici! îmi strigă, înainte să trîntească ușa.

Îmi iau capul în mîini. Are dreptate. M-am săturat de mine și de ratările mele. Mai bine mi-aș face bagajele și m-aș întoarce acasă.

Ca L'il. Și ca alte milioane de oameni, care-au venit la New York să caute succesul, dar n-au reușit să-l găsească.

Brusc, mă cuprinde furia. Alerg spre dormitorul Samanthei și bat la ușă.

— Ce-i? îmi zbiară când deschid.

— *Tu* de ce n-o iei de la capăt? îi strig, fără vreun motiv întemeiat.

— Tu de ce n-o faci?

— Ba o s-o fac.

— *Bravo!*

Și trîntesc ușa.

Ca în transă, mă duc la mașina de scris și mă așez. Smulg anunțul plin de minciuni al Samanthei, mototolesc hîrtia și arunc ghemotocul în coșul de gunoi. Rulez o coală albă și-mi privesc ceasul. Pîna la lectura de joi, mi-au mai rămas șaptezeci și patru de ore și treizeci și trei de minute. Și-o să reușesc. O să scriu piesa asta, chiar de-ar fi să mor.

Banda mașinii de scris se rupe, în dimineața zilei de joi. Mă uit la ambalajele de dulciuri, la pliculețele de ceai uscate, la cojile de pizza unsuroase.

Azi e ziua mea de naștere. În sfîrșit, am împlinit optsprezece ani.

Capitolul 34

Cînd intru la duș, mîinile îmi tremură îngrozitor.

Sticla de șampon îmi alunecă printre degete, dar reușesc s-o prind, înainte să se facă țandări pe gresie. Trag adînc aer în piept și-mi las capul pe spate, sub jetul de apă.

Am reușit. Chiar am reușit.

Dar apa nu poate lua cu ea felul în care mă simt – am ochii roșii, sînt stoarsă de energie și zguduită.

Nu voi ști niciodată ce s-ar fi întîmplat, dacă Miranda nu mi-ar fi pierdut manuscrisul și n-aș fi fost obligată să rescriu totul. Habar n-am dacă piesa e bună sau e o catastrofă. N-am idee dacă va fi aplaudată sau tratată cu dispreț. Dar am reușit, asta nu trebuie să uit. *Am încercat.*

Ies de la duș și mă șterg. Arunc un ochi în oglindă. Sînt trasă la față, cu obrajii supti, însă nu-i de mirare, căci n-am mai dormit de trei zile. Nu așa speram să-mi fac debutul, dar mă descurc. N-am de ales.

Îmi trag pantalonii de cauciuc, rochia chinezească și ghetetele Fiorucci, primite de la Samantha. Într-o bună zi, poate voi ajunge ca ea și-mi voi permite să-mi cumpăr pantofi.

Samantha. S-a întors la serviciu, marți dimineață, iar de-atunci, n-am mai vorbit cu ea. Asta

e valabil și pentru Miranda, care nici ea n-a sunat. Probabil se teme că n-o voi ierta în veci.

Se înșală. Sper că și Samantha mă va ierta.

— Iată-te! exclamă Bobby, vesel nevoie mare. Și la ȋanc ai picat.

— De-ai ȋti tu..., mormăi în chip de răspuns.

— Ai emoȋii? mă întrebă, ridicându-se pe vîrfuri.

— Am, îi zîmbesc eu palid. E adevărat că l-ai atacat pe *David*?

— Cine ȋti-a zis? se încruntă Bobby.

Ridic din umeri.

— Nu-i bine să zăboveȋti asupra trecutului. Hai să bem niȋte ȋampanie.

Îl urmez la bucătărie, ȋinînd geanta între noi, ca să-l împiedic să mai facă vreo manevră de-a lui. Dacă nu se astîmpără, jur că, de data asta, îl pocnesc.

N-ar fi trebuit să mă îngrijorez, fiindcă musafirii încep să curgă și Bobby dă fuga la uȋă să-i întîmpine.

Eu rămîn în bucătărie, sorbind din ȋampanie. „Ei, drăcie“, îmi zic și dau pe gît tot paharul. Îmi mai torn unul.

„A sosit seara cea mare“, îmi reamintesc într-o notă sumbră. Seara în care mi se va citi piesa, seara în care mă voi culca cu Bernard.

Mijesc ochii. De data asta, aȋ face bine să fiu pregătită. Iar el ar face bine să nu mai găsească vreo scuză.

Clatin din cap. Asta nu-i o atitudine potrivită, cînd eȋti pe cale să-ȋi pierzi virginitatea.

Sînt pe punctul de a-mi mai turna un pahar de ȋampanie, cînd mă aud strigată. Aproape că-mi scapă sticla din mînă. Mă întorc și-o văd pe Miranda.

— Carrie, te rog să nu fii supărată.

Uşurată, simt cum trupul mi se relaxează. Dacă a venit şi Miranda, poate că lucrurile vor ieşi bine.

După sosirea Mirandei, n-aş mai putea oferi o descriere exactă a petrecerii, fiindcă sînt peste tot, în acelaşi timp – întîmpin musafirii la uşă, îmi bat capul cînd ar fi bine să aşez scaunele, îl țin pe Bobby la distanţă şi-mi storc creierii să găsesc o frază cu care să-l impresionez pe Charlie, care-a picat pe neaşteptate, împreună cu Samantha.

Dacă Samantha mai e supărată pe mine, face tot ce-i stă în putinţă să-şi ascundă sentimentele. Îmi laudă pantalonii, ținîndu-l pe Charlie de braţ, de parcă ar fi proprietatea ei. E un bărbat masiv şi destul de chipeş, dar cam stîngaci, de parcă n-ar şti cum să-şi folosească mîinile şi picioarele. Începe aproape imediat să vorbească de baseball şi, cînd se alătură şi alţi invitaţi conversaţiei, profit de ocazie s-o şterg în căutarea lui Bernard.

E într-un colţ, împreună cu Teensie. Mă surprinde c-a adus-o şi pe ea, mai ales după dezastrul din weekend, dar, din cîte se pare, fie nu-i pasă, fie Teensie nu s-a deranjat să mă vorbească de rău. Acum e toată numai un zîmbet (cel puţin la suprafaţă), poate fiindcă e seara mea cea mare.

— Cînd mi-a povestit Bernard de evenimentul ăsta, mi s-a părut incredibil, îmi zice, aplecîndu-se să-mi şoptească la ureche. Trebuia neapărat să vin să văd cu ochii mei.

— Păi, mulţumesc frumos, îi răspund cu modestie, zîmbindu-i lui Bernard. Mă bucur tare mult c-ai venit.

Capote şi Ryan îi fac şi ei apariţia, cu Rainbow la remorcă. Discutam despre seminar, despre cum şi-a luat Viktor tălpăşiţa şi despre cum nu ne vine

să credem că vara e pe sfîrșite. Urmează încă un rînd de băuturi și de complimente – mă simt ca un diamant strălucitor, scăldată în lumina atenției tuturor. Asta-mi amintește de prima seară petrecută în New York. Cît de departe am ajuns de-atunci...

— Salutare, micuțo!

E Cholly Hammond, în obișnuita uniformă în dungulițe.

— O cunoști pe Winnie Dieke? mă întreabă, indicînd spre o femeie tînă, cu trăsături ascuțite. E de la *New York Post*. Dacă te porți frumos, o să scrie despre eveniment.

— În cazul ăsta, o să mă port foarte frumos. Bună, Winnie! o salut cu bucurie, întinzîndu-i mîna.

Pe la zece și jumătate, la petrecere s-a adunat puhoi de lume. Spațiul lui Bobby e o haltă obișnuită pentru cheflii care ies seara în oraș. Aici găsesc băutură gratis, barmani la bustul gol și-o întreagă gamă de zărghiți, care să învioreze atmosfera – o doamnă în vîrstă, pe role, Norman, un om al străzii care mai înnoptează la Bobby, contele austriac, gemenii care se dau drept Dupont și Dupond, fotomodelul care s-a culcat cu toată lumea, tînăra mondenă, care-și etalează fără jenă averea. Și-n miezul acestui carusel de figuri exotice sînt eu, înălțată pe vîrfuri, ca să mă fac auzită.

Mai trece o jumătate de ceas, după care îi amintesc lui Bobby de momentul artistic. Acesta încearcă să-i îndemne pe oameni către scaunele special instalate. Se urcă pe unul dintre ele, dar se duce grămadă. Capote dă muzica mai încet, în timp ce Bobby se adună de pe podea. Acum călare pe două scaune în loc de unul, solicită un moment de atenție din partea invitaților.

— În seara asta, vom asista la premiera mondială a piesei scrise de încântătoarea domnișoară Carrie Bradshaw. Titlul piesei este... ăăă... nu știu exact, dar nu contează...

— *Acești ticăloși ingrați*, strigă Miranda.

— Da, acești ticăloși ingrați – e plină lumea de ei, cîrîie Bobby. Doamnelor și domnilor, fără alte introduceri...

Inspir adînc. Am impresia că inima mea a migrat undeva în zona stomacului. Îmi ocup locul în fața publicului, care aplaudă fără prea mult entuziasm.

Îmi repet că, în esență, e ca și cum aș citi în fața colegilor de seminar. Și încep.

Se spune că, în situații de stres maxim, oamenii pierd măsura timpului. Ei bine, exact asta mi se întîmplă mie acum. De fapt, îmi amortesc toate simțurile, fiindcă, într-o primă fază, nu sînt conștientă de imaginile și sunetele din jurul meu. Apoi, mi se pare că prind cîteva chicoteli, venite din primul rînd, unde se află Bernard, Miranda, Samantha, Charlie, Rainbow, Capote și Ryan. La un moment dat, observ că lumea se ridică și pleacă. Și-mi pică fisa că rîsetele de mai devreme nu fuseseră trezite de piesă, ci de remarca unui invitat așezat undeva în fundul sălii. Cineva dă iarăși drumul la muzică.

Mă lupt să ignor toate astea, dar fața îmi ia foc și vocea mi se stinge. Invitații au reînceput să danseze. Sînt redusă la un mormăit, un murmur, o impresie.

Se va termina oare vreodată?

Da, ca prin minune. Bernard sare în picioare, aplaudînd. Miranda și Samantha mă încurajează și ele, în gura mare. Dar cam atît. Nici măcar

Bobby nu mă mai ascultă. E la bar, făcându-i curte lui Teensie.

Gata? Asta a fost? mă întreb, clipind năucită. Dar ce-a fost asta? Ce s-a întâmplat?

Am crezut că voi fi aclamată.

Am crezut că voi fi aplaudată.

Am muncit atîta degeaba?

Adevărul începe să-mi răsară încet, încet în minte, deși nu „răsărit“ ar fi cel mai nimerit cuvînt. „Răsărit“ are conotații pozitive – speranță, o zi mai bună, un nou început. Or ăsta nu-i un început. E sfîrșitul. O rușine. E jenant.

Sînt o ratată.

Aveau dreptate. Și Capote, și tata, toți. Nu am pic de talent. Am vînat o iluzie, un vis care exista numai în mintea mea. Acum, visul a luat sfîrșit.

Tremur. Ce să fac? Privesc de jur-împrejur, imaginîndu-mi că oamenii sînt frunze, mai întîi roșii, apoi ruginii, prefăcîndu-se în fărîme și căzînd pe pămînt. Cum să... Ce să...?

— Mi s-a părut foarte reușită, spune Bernard, venind spre mine c-un zîmbet larg, ca de joker. Și cu totul inedită.

— A fost minunat, mă îmbrățișează Miranda. Nu știu cum de-ai rezistat să citești în fața publicului. Eu aș fi murit de frică.

Mă uit la Samantha, care dă din cap:

— A fost amuzant, Vrăbiuțo.

E una dintre acele situații în care nimeni nu te poate ajuta. Nevoia de consolare e imensă, ca o gaură neagră ce înghite energia vitală a celor din jur. O pornesc orbește, pășind împleticit.

— Hai să luăm ceva de băut, îmi sugerează Bernard, prinzîndu-mă de mînă.

— Da, hai să ne luăm cu toții ceva de băut, îl aprobă Samantha.

E prea mult. Pînă și Samantha, cea mai înfocată admiratoare a mea, știe că piesa a fost un dezastru.

Parcă aș fi ciumată. Nimeni nu vrea să se afle în preajma mea.

Bernard dă fuga la bar și, cu aerul că se decotorosește de un virus, mă parchează taman lîngă Teensie, care e prinsă într-o discuție cu Capote. Le zîmbesc jenată.

— Ei, face Teensie, oftînd teatral.

— Pun pariu c-ai mai lucrat la ea, îmi zice Capote. De la ultimul seminar. Mi s-a părut mai bună decît ce-am citit atunci.

— A trebuit s-o rescriu complet. În doar trei zile.

Brusc, îmi dau seama că avusese dreptate cînd, la petrecerea soților Jessen, îmi atrăsese atenția că Bobby e o glumă. O lectură organizată de el nu e cel mai nimerit prilej de-a mă remarca. De ce nu l-oi fi ascultat? Vara a trecut și singura mea realizare e că m-am făcut de rîs.

Îmi fuge tot sîngele din obraji.

Capote îmi înțelege supărarea, fiindcă mă bate pe umăr și-mi spune:

— E bine să riști, mai ții minte?

Apoi se îndepărtează, și Teensie profită de ocazie să-și încolțească victima.

— Mi s-a părut amuzantă. Foarte, foarte amuzantă, toarce ea. Dar uită-te *la tine*, draga mea. Arăți jalnic. Epuizată. Și ești mult prea slabă. Părinții tăi trebuie să fie extrem de îngrijorați.

Se oprește o clipă, după care, c-un zîmbet strălucitor, mă întreabă:

— Nu crezi c-a sosit timpul să te întorci *acasă*?

Capitolul 35

Mă străduiesc din răputeri să mă îmbăt și nu reușesc.

Sînt o ratăre din toate punctele de vedere. Pînă și la băutură dau rateuri.

— Carrie, îmi atrage atenția Bernard.

— Ce-i? întreb, ducînd la gură o sticlă de șampanie șterpelită.

Am sustras-o de la petrecere, ascunzînd-o în trusa de tîmplărie care-mi servește drept geantă. Știam eu c-o să-mi fie de folos, cîndva.

— Riști s-o pățești, zice el, smulgîndu-mi sticla din mîină. Cine știe, pune taxiul o frînă mai bruscă și-ți zboară dinții din față.

Îmi recuperez sticla și-o țin zdravăn.

— E ziua mea.

— Știu.

— N-ai de gînd să-mi urezi „La mulți ani“?

— Ți-am urat deja. Chiar de mai multe ori. Poate că nu m-ai auzit.

— Mi-ai luat cadou?

— Da. Uite ce e, zice, devenind brusc sever, cred c-ar fi mai indicat să te duc acasă. N-avem nici un motiv să facem asta acum.

— Dar îmi vreau cadoul! Și e ziua mea. Trebuie s-o facem chiar azi, altfel nu se pune.

— Tehnic vorbind, nu mai e ziua ta. E trecut de ora două.

— Tehnic vorbind, ziua mea a început abia după două. Deci, încă se pune.

— O să fie totul OK, puștoaico, mă asigură el, bătîndu-mă ușor pe picior.

— Nu ți-a plăcut, așa-i?

Mai trag o dușcă și mă uit pe geamul deschis, simțind cum aerul greu al verii îmi biciuiește obrazii.

— Ce anume?

Doamne, despre ce și-o imagina că vorbesc? Chiar așa de prost e? Dă toată lumea în gropi, și eu abia acum observ?

— *Piesa* mea. Ai zis că ți-a plăcut, dar nu ți-a plăcut.

— Ai rescris-o.

— Am fost obligată. Dacă Miranda n-ar fi...

— Haide, puștoaico, încearcă el să mă împace. Se mai întîmplă.

— Mie! Numai mie! Nimănui altcuiva.

Bernard pare a se fi plictisit de istericalele mele. Încruciează brațele, un gest care mă sperie suficient cît să mă potolesc. Nu vreau să-l pierd. Nu în seara asta.

— Te rog, îi spun. Hai să nu ne certăm.

— Nu știam că ne *certăm*.

— Nu ne certăm.

Las sticla și mă agăț de el ca scaiul.

— Ooof, puștoaico, zice el, mîngîindu-mi obrazul. Știu c-ai avut o noapte grea. Dar așa se întîmplă cînd te expui criticii celor din jur.

— Serios? întreb, trăgîndu-mi nasul.

— Cheia este să rescrii. Mai ai de muncă la piesă, dar va ieși ceva minunat. O să vezi.

— Urăsc să rescriu, mormăi eu. De ce nu iese totul bine din prima?

— Atunci, care ar mai fi distracția?

— O, Bernard, te iubesc, îi șoptesc.

— Da, și eu te iubesc, pisicuțo.

— Pe bune? La două noaptea? Pe Madison Avenue? Mă iubești?

Bernard îmi zîmbește.

— Ce cadou mi-ai luat?

— Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi chiar un cadou, nu?

— O să-ți dau eu un cadou, îi spun, cu limba împleticită.

— Nu e nevoie.

— Ba da, este, fac eu pe un ton misterios.

Piesa a fost un dezastru, dar pierderea virginității ar putea compensa din plin.

— Uite! spune Bernard triumfător, întinzându-mi o cutie împachetată fără cusur, într-o hîrtie neagră lucioasă, și legată c-o fundă tot neagră.

— Vai, Doamne! exclam, îngenunchiind pe covorul din living. E ce cred eu că e?

— Sper, răspunde el puțin agitat.

— Deja îmi place foarte mult, îl asigur, cu ochii strălucind.

— Nici nu știi ce-i înăuntru.

— A, ba știu! strig încîntată, rupînd hîrtia și pipăind literele albe de pe cutie.

CHANEL.

Bernard pare puțin jenat de explozia mea de entuziasm.

— Teensie s-a gîndit c-o să-ți placă.

— Teensie? Ai întrebat-o pe Teensie ce să-mi iei? Credeam că mă urăște.

— Mi-a zis că ți-ar trebui ceva drăguț.

— O, Bernard.

Scot capacul și îndepărtez ușurel hîrtia de ambalaj. Iat-o: prima mea geantă Chanel. O ridic și-o strîng în brațe.

— Îți place?

— O ador, îi declar solemn.

O țin la piept cîteva minute, bucurîndu-mă de senzația dată de pielea moale. Cu dulce tărăgănare, o strecor la loc în săculețul de bumbac și, binișor, o reaşez în cutie.

— Nu vrei s-o folosești? întreabă Bernard, perplex.

— Vreau s-o păstrez.

— De ce?

— Pentru că vreau să rămînă mereu așa... *perfectă*.

Pentru că nimic altceva nu pare a fi perfect.

— Mulțumesc, Bernard, îi spun și am impresia c-o să mă podidească lacrimile.

— Hei, pisicuțo, nu-i decît o geantă.

— Știu, dar...

Mă ridic și mă ghemuiesc lîngă el pe canapea, mîngîindu-i părul.

— Te străduiești prea tare, ca întotdeauna, știi?

Mă sărută și-l sărut și eu, și cînd lucrurile încep să devină serioase, mă ia de mînă și mă conduce spre dormitor.

Gata, asta e. Și, ca din senin, parcă nu mai sînt așa de sigură.

Îmi repet că e un moment foarte important. Am făcut totul, în afară de asta. Am petrecut noaptea împreună, de nenumărate ori. Dar știind ce va urma, am o senzație ciudată. Pînă și sărutările sînt stîngace. De parcă abia ne-am fi cunoscut.

— Trebuie să beau ceva.

— N-ai băut destul? mă întreabă îngrijorat.

— Nu... Adică vreau puțină apă.

Mint, desigur. Înșfac o cămașă de-a lui și alerg la bucătărie. Pe masă e o sticlă de vodcă. Închid ochii, îmi iau inima în dinți și trag o dușcă. Apoi, îmi clătesc la iuțeală gura cu niște apă.

— OK, sînt gata, îl anunț din prag.

Mă cuprinde iarăși o stare de confuzie. Încerc să fiu sexy, dar nu știu cum. Totul îmi pare atît de fals, de artificial. Chiar și eu însămi. Poate că trebuie să înveți să fii sexy în dormitor. Sau poate e o chestie înnăscută. Samantha, de pildă. La ea, a fi sexy e ceva firesc. În clipa de față, mie mi-ar fi mai ușor să desfund chiuvete.

— Vino încoace, rîde Bernard, bătînd locul de lîngă el. Și să nu-ți treacă prin cap să-mi furi cămașa. Margie îmi lua mereu cămășile.

— Margie?

— Hai să nu vorbim de ea, OK?

Începem iarăși să ne sărutăm și să ne pipăim, dar am senzația că e și Margie cu noi. Încerc s-o alung, spunîndu-mi că, acum, Bernard e al meu. Rezultatul e că mă simt și mai neînsemnată, prin comparație cu ea. Poate c-o să fie mai bine, după ce isprăvim odată.

— Hai s-o facem și gata, OK?

Bernard ridică fruntea și mă întreabă:

— Nu-ți place asta?

— Nu, îmi place foarte mult. Dar vreau s-o facem.

— Nu pot să...

— Bernard, *te rog!*

Miranda are dreptate – e îngrozitor. De ce n-oi fi făcut eu asta mai demult, să scap? Măcar aș fi știut la ce să mă aștept.

— OK, îmi șoptește el.

Se întinde deasupra mea. Se foiește puțin. Apoi se mai foiește puțin.

— Gata, s-a întâmplat?

Sînt într-o ceață totală. Frățioare, Miranda nu glumea! Chiar că nu-i mare brînză.

— Nu, am... Uite, o să te rog să mă ajuți puțin.

Să-l ajut? Ce tot spune acolo? Nu știam că „ajutorul“ e parte din program.

De n-o face, pur și simplu?

Și, iată-ne – goi. Dezbrăcați de haine, dar mai ales de măști. Nu eram pregătită pentru așa ceva – pentru intimitatea crudă și tristă.

— Ai putea să...? mă roagă el.

— Sigur.

Mă străduiesc, dar nu-i de ajuns. Apoi, încercă. În sfîrșit, pare a fi pregătit. Se urcă pe mine. „OK, amice, dă-i bătaie“, îmi zic în gînd. Face cîteva mișcări de împingere, își duce mîna acolo jos, să se ajute.

— Așa trebuie să fie? îl întreb.

— Tu ce crezi?

— Nu știu.

— Cum adică, nu știi?

— E prima dată.

— Ce?! exclamă el, retrăgîndu-se șocat.

— Nu te supăra pe mine, îl implor, agățîndu-mă de piciorul lui, în vreme ce sare din pat. N-am cunoscut bărbatul potrivit. Trebuie să existe un început pentru toate, nu?

— Nu cu mine.

Iese ca o furtună din dormitor, luînd și hainele mele.

— Ce faci?

— Trebuie să te îmbraci imediat.

— De ce?

— Carrie, nu poți rămîne aici, zice, trăgîndu-se de păr. Nu putem face asta. Nu sînt eu bărbatul acela.

— De ce *nu*?

Încăpățînarea mea e pe cale să se preschimbe în panică.

— *Pentru că nu sînt!*

Se oprește, inspiră și se calmează.

— Sînt un om în toată firea. Tu ești o copilă...

— Nu sînt o copilă! Am optsprezece ani.

— Credeam că ești studentă în anul al doilea. Alt șoc.

— Hopa! zic, încercînd s-o iau în glumă.

Rămîne cu gura căscată.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Nu, nu cred. Adică, ultima oară cînd am verificat, le aveam la mine... E vorba de mine, nu? îl întreb, pierzîndu-mi controlul. Nu mă vrei. De asta n-ai putut s-o faci. De asta nu ți s-a sculat. Pentru că...

De îndată ce rostesc cuvintele astea, realizez că insultă mai mare pentru un bărbat nu există. Și nici n-a existat vreodată. Și credeți-mă, nu-i nici el prea mulțumit de sine.

— Nu pot să fac asta, se tînguie Bernard, mai mult lui însuși decît mie. Nu pot să fac asta. Ce naiba fac eu aici? Ce s-a întîmplat cu viața mea?

Îmi storc mintea să-mi amintesc tot ce-am citit vreodată despre impotență.

— *Aș putea să te ajut eu.* Poate că, împreună, vom găsi o soluție...

— Nu vreau să fiu obligat să găsesc o soluție pentru viața mea sexuală! urlă el. Nu înțelegi? Nu vreau să găsesc o soluție pentru căsnicia mea. Nu vreau să găsesc o soluție pentru relațiile mele. Vreau ca ele să se întîmple firesc, fără eforturi.

Și dacă nu te-ai fi purtat ca un găozar tot timpul, poate c-ai fi înțeleș.

Ce? Preț de-o clipă, sînt prea șocată să reacționez. Apoi mă lovește un val de indignare și durere. Eu sînt găozar? Oare insulta asta se poate adresa și femeilor? Probabil că e grav, dacă un bărbat a ajuns să-mi spună „găozar“.

Închid gura. Îmi iau pantalonii de pe pat, unde i-a aruncat el.

— Carrie.

— Ce?

— E mai bine pentru tine.

— Nu zău?!

— Și... poate c-ar fi mai bine să nu ne mai vedem.

— Bine.

— Aș vrea să păstrezi geanta, îmi spune, încercînd să îndulcească hapul.

— Nu-mi trebuie.

Asta e o minciună sfruntată. Îmi trebuie și-o vreau. Foarte tare. Vreau să-mi rămînă ceva frumos din catastrofa asta de aniversare.

— Ia-o, te rog.

— Dă-i-o lui Teensie. Semănați leit.

Aș vrea să-i trag o palmă. E ca într-unul dintre coșmarurile alea, în care încerci să lovești pe cineva, dar nu-l nimerеști.

— Nu te purta ca o ticăloasă.

Sîntem amîndoi îmbrăcați, la ușă.

— Ia-o, pentru numele Domnului! Știi bine c-o vrei.

— E dezgustător, Bernard.

— Uite.

Încearcă să-mi îndese geanta în brațe, dar smucesc ușa, apăs butonul liftului și-mi încruciesc brațele. Coboară și Bernard cu mine.

— Carrie, îmi spune, luptînd să nu facă o scenă de față cu liftierul.

— Nu, zic și clatin din cap.

Iese după mine și ridică mîna să cheme un taxi. Cum se face că, de cîte ori nu-ți dorești un taxi, apare unul cît ai clipi? Fiîndcă o parte din mine își dorește să fie numai un vis urît și să se întîmple o minune, ca să revină totul la normal. Dar îl văd pe Bernard dîndu-i adresa taximetristului, și-o bancnotă de zece dolari, să mă ducă acasă.

Spumegînd de mînie, mă urc pe bancheta din spate.

— Poftim, ia-o, îmi spune, oferindu-mi din nou geanta.

— Ți-am mai zis că n-o vreau! îi urlu.

În clipa în care taxiul demarează, deschide portiera și aruncă geanta înăuntru.

Aterizează la picioarele mele. O clipă, mă bate gîndul s-o arunc pe geam. Dar n-o fac. Fiîndcă plîng isteric. Suspinele grele, violente amenință să mă rupă în două.

— Hei, mă întreabă șoferul, plîngi? Plîngi în taxiul meu? Dacă vrei motiv de plîns, fetițo, îți dau eu unu' bun. Ce zici de Yankees? Da' de greva aia păcătoasă?

Ce?

Mașina trage în fața clădirii unde stă Samantha. Mă uit lung la ea, neajutorată, incapabilă să mă mișc, înecată în lacrimi.

— Hei, domnișoară, mîrîie taximetristul, te dai jos sau nu? Nu stau aci toată noaptea.

Îmi șterg ochii și iau una dintre deciziile acelea nesăbuite, de care ești mereu avertizat să te ferești.

— Du-mă pe Strada Greenwich.

— Dar...

— *Strada Greenwich.*

Mă dau jos la cabina telefonică din colț. Cu degete tremurînde, scotocesc după o fisă și-o stre-cor în aparat. Telefonul sună de mai multe ori. Răspunde o voce somnoroasă:

— Da?

— Capote?

— Da? repetă căscînd.

— Sînt eu, Carrie Bradshaw.

— Da, Carrie, îți știu numele de familie.

— Pot să urc?

— E patru dimineața.

— Te rog.

— *Bine.*

La fereastra lui se aprinde lumina. Îi văd um-bra plimbîndu-se în sus și-n jos. Deschide geamul și-mi aruncă mănunchiul de chei.

Le prind cu dexteritate.

Capitolul 36

Deschid un ochi, apoi îl închid. Îl deschid iarăși. Unde dracului sînt? Probabil că într-un coșmar dintre acelea în care crezi că ești treaz, dar, de fapt, dormi adînc.

Dar n-am deloc senzația c-aș dormi.

În plus, sînt goală. Și încă mă mai doare puțin, acolo jos.

Asta fiindcă... Zîmbesc. S-a întîmplat. Oficial, nu mai sînt virgină.

Sînt în apartamentul lui Capote Duncan. În patul lui. Patul acoperit cu cearșafuri din material ecosez, cumpărate de mama lui. Sînt și două perne din spumă (de ce-or fi băieții așa de sclifosiți la capitolul perne?), plus o pătură militară aspră, care i-a aparținut bunicului lui. Care și el o avea de la tatăl lui, participant în Războiul Civil. Capote e un tip sentimental. Dinspre case-tofon, încă se mai aude vocea lui Patsy Cline, susurînd acordurile melodiei *I Fall to Pieces*. De azi înainte, ori de cîte ori voi auzi cîntecul ăsta, gîndul îmi va zbura la Capote și la noaptea petrecută împreună. Noaptea în care mi-a răpit, cu blîndețe, virginitatea.

Cred că mă pot considera norocoasă, fiindcă a fost așa cum sperasem că va fi. Și-n clipele acelea, chiar am simțit că sînt îndrăgostită de

el. Mi-a repetat de nenumărate ori că sînt frumoasă, că nu trebuie să-mi fie teamă, că e fericit să fie cu mine, că voise, încă de la început, să fim împreună, dar crezuse că-l urăsc. Apoi, odată cu relația mea cu Bernard, abandonase orice speranță. Iar cînd reușisem să scriu piesa aceea, se încredințase definitiv că nu-l consideram suficient de bun pentru mine. Deoarece el nu izbutise să scrie mare lucru.

Of, bărbații sînt așa de nesiguri pe ei uneori!

I-am spus, firește, că mă înțelesese greșit, deși e adevărat – ceva ce nu i-am spus – că, la început, nu-l găsisem cine știe ce atrăgător.

Acum, mi se pare cea mai frumoasă ființă din lume.

Mă uit la el pe furiș. Doarme întins pe spate, cu trăsăturile atît de calme și relaxate, încît mi se pare chiar că detectez o urmă de zîmbet. Fără ochelari, arată șocant de vulnerabil. Azi-noapte, după ce ne-am sărutat puțin și el și-a scos ochelarii, ne-am privit mult, mult timp. Aveam senzația că-i citesc, în pupilele ochilor, întreaga poveste. Îl cunoșteam așa cum nu mai cunoscusem pe nimeni. O senzație stranie, dar profundă.

Cred că asta m-a surprins cel mai tare, cînd am făcut sex: faptul că știam, sentimentul de înțelegere reciprocă.

Mă aplec peste marginea patului, în căutarea lenjeriei. Vreau să plec cît încă mai doarme. Așa am stabilit – c-o să plec dimineată, la prima oră.

Mă ridic încetișor, alunecînd cu grijă din pat, ca să nu se miște prea tare salteaua. Care e, și ea, veche de-un secol, lăsată în urmă de primii proprietari ai casei. Mă întreb cîți oameni o fi făcut sex în patul ăsta. O mulțime, sper. Și mai sper că le-a plăcut la fel de mult cum mi-a plăcut mie.

Îmi găsesc hainele împrăștiate pe canapea. Geanta Chanel e lângă ușă, unde-am aruncat-o imediat ce Capote mi-a cuprins fața în palme și m-a lipit de perete, sărutîndu-mă ca un nebun. Aproape că am rupt hainele de pe el.

Dar e ultima oară cînd ne vedem, așa că nu contează. E vremea să-mi înfrunt viitorul – adică Universitatea Brown.

Poate că, după cei patru ani de colegiu, voi încerca din nou. Voi lua cu asalt porțile Orașului de Smarald și, de data asta, voi reuși.

Momentan sînt însă prea obosită. Cine și-ar fi imaginat că vîrsta de optsprezece ani te poate epuiza pînă într-atît?

Oftez și-mi strecor picioarele în pantofi. A fost o perioadă frumoasă. Sigur, am mai și dat-o în bară de cîteva ori, dar am supraviețuit.

Mă întorc, în vîrful picioarelor, în dormitor, să-i mai arunc lui Capote o ultimă privire.

— La revedere, iubitule, murmur încetișor.

Deschide brusc gura și se trezește, bătînd nedumerit perna. Se ridică în capul oaselor și mijește ochii la mine.

— Ce?

— Scuze, îi șoptesc, luîndu-mi ceasul. Tocmai..., zic și arăt spre ușă.

— De ce? mă întreabă, frecîndu-și ochii. Nu ți-a plăcut?

— Ba da, foarte mult. Dar...

— Atunci de ce pleci?

Ridic din umeri.

Își caută ochelarii pe pipăite și-i așază pe nas, clipind în dosul lentilelor groase.

— Nu vrei să-mi acorzi măcar plăcerea de a-ți oferi micul dejun? Un gentleman nu lasă niciodată o doamnă să plece așa, fără s-o hrănească.

— Sînt perfect capabilă să mă hrănesc singură, îi zic rîzînd. În plus, vorbești de parcă aș fi o pasăre.

— O pasăre? Mai degrabă o tigroaică, mă corectează el chicotînd. Vino-ncoa'.

Își deschide brațele, iar eu mă tîrăsc de-a latul patului și mă las cuprinsă de ele.

Îmi alintă părul. E cald și dulce și miroase a ceva. A bărbat, presupun. Aroma îmi pare familiară. Ca mirosul de pîine prăjită.

Își ridică fruntea și zîmbește.

— Ți-a spus cineva, vreodată, că ești foarte frumoasă dimineața?

Pe la două după-amiază, reușim să ajungem la Ceșcuța Roz, ca să luăm micul dejun. Port unul dintre tricourile lui, tras peste pantalonii de cauciuc. Mîncăm clătite și șuncă, stropite cu sirop de arțar veritabil, și bem o tonă de cafea și fumăm și vorbim sfios și entuziast, despre... nimic.

— Hei, îmi spune, cînd sosește nota. Vrei să mergem la grădina zoologică?

— La grădina zoologică?

— Am auzit că au primit un urs polar.

Din senin, îmi dau seama că aș vrea tare mult să merg la zoo cu Capote. În cele două luni de cînd sînt la New York, n-am vizitat nici un obiectiv turistic. Nici Empire State Building, nici Statuia Libertății, nici Patinoarul Wollman sau Muzeul Metropolitan. Nici măcar Biblioteca Publică.

Am fost complet delăsătoare. Nu pot să părăsesc orașul fără să parcurg circuitul turistic cu feribotul.

— Dar mai întîi, am ceva de făcut.

Mă ridic și-o iau către toaletă. Lîngă ușă, e un telefon public.

Miranda răspunde încă de la primul apel.

— Alo? întreabă pe un ton stresat, de parcă s-ar aștepta la vești rele.

Întotdeauna răspunde așa. E unul dintre motivele pentru care țin la ea.

— Am făcut-o! țip triumfătoare.

— Carrie? Tu ești? O, Doamne. Ce s-a întîmplat? Cum a fost? Te-a durut? Cum a fost Bernard?

— N-am făcut-o cu Bernard.

— Ce? Atunci, cu *cine*? Nu poți să ieși pe stradă și să agăți un tip oarecare. O, nu, spune-mi că n-ai făcut asta, Carrie. N-ai agățat vreun tip, într-un bar...

— A fost Capote, îi zic plină de mîndrie.

— Ăla?! (practic îi aud fața căzînd) Credeam că nu-l poți suferi.

Arunc o privire în direcția lui și-l văd aruncînd degajat niște bancnote pe masă.

— S-au schimbat lucrurile.

— Dar cum rămîne cu Bernard? Parcă spuneai că el e Alesul.

Capote se ridică de la masă, așa că mai apuc doar să zic:

— Schimbare de plan. N-a fost în stare s-o facă. A trebuit să abandonez misiunea și să găsesc altă rachetă.

— Carrie, e dezgustător! Samantha te-a învățat să vorbești așa? Of, Doamne, ce nebunie! Acum ce planuri ai?

— Să merg în vizită la ursul polar, rîd și închid binișor, înainte să apuce să mă mai întrebe ceva.

Am fost vreodată îndrăgostită? Cu adevărat îndrăgostită? Și de ce mi se pare că sînt mereu

mai îndrăgostită de un bărbat, decît am fost de cel de dinainte? Gîndul îmi zboară o clipă la Sebastian și zîmbesc. De ce naiba m-oi fi încurcat cu el? Sau cu Bernard. Mă aplec peste zid ca să văd mai bine ursul. Sărmanul Bernard. Se pare că are probleme chiar mai serioase decît ale mele.

— De ce rîzi? mă întreabă Capote, cuprinzîndu-mă în brațe.

N-am fost în stare să ne dezlipim unul de celălalt — am stat îmbrățișați în metrou, ne-am plimbat braț la braț pe Fifth Avenue, ne-am sărutat la intrarea în grădina zoologică. Trupul mi s-a topit ca o bucată de unt. Nu-mi vine să cred c-am irosit vara, umblînd după Bernard, în loc să fiu cu el. Dar poate că nu mi-ar mai fi plăcut așa de mult ca acum.

— Eu rîd mereu.

— De ce? mă întreabă dulce.

— Pentru că viața e amuzantă.

La zoo, ne cumpărăm hotdog și șepci de baseball cu ursul polar. Alergăm pe Fifth Avenue, trecînd pe lîngă bătrînul care vinde creioane, în fața la Saks, ceea ce-mi amintește de prima mea întîlnire cu Miranda. La Empire State Building, ne așezăm la coadă împreună cu alți turiști și urcăm cu liftul, pînă în vîrf. Admirăm priveliștea și ne sărutăm pînă rămînem fără aer. Luăm un taxi și ne întoarcem la el acasă.

Facem iarăși sex, oprindu-ne abia cînd realizăm că sîntem pe cale să murim de foame. Mergem în Chinatown, unde mîncăm rață Pekin — o premieră, în cazul meu — apoi rătăcim prin SoHo și rîdem de momentul cînd Teensie a înghițit pastila aia, la petrecerea soților Jessen, dar și de restul aventurilor trăsnite de peste vară. S-a

făcut târziu – e trecut de miezul nopții – așa că-mi spun că voi rămîne la el și voi pleca acasă, în zori.

Dar vine dimineața și tot nu reușim să ne desprindem unul de celălalt. Mergem la mine și facem dragoste în patul Samanthei. Mă schimb, îndes în geantă un rînd de haine curate și periută de dinți, și ieșim în oraș să ne mai jucăm puțin de-a turiștii. Ne plimbăm cu feribotul și vizităm Statuia Libertății. Ne cățărăm pînă în vîrf, unde rîdem să ne prăpădim de cît de mică pare, odată ce ajungi la coroană. Apoi, ne întoarcem acasă la el.

Mîncăm hamburgeri la Corner Bistro și pizza la John's. Am primul orgasm.

Orele trec ca prin ceață, ca într-un vis, împlinite c-un fir de deznădejde. Povestea asta nu poate să dureze la infinit. Capote va începe să lucreze la o editură, imediat după Ziua Muncii. Iar eu trebuie să merg la Brown.

— Ești sigură? îmi șoptește el.

— Nu am de ales. Am sperat că piesa va avea succes și că voi izbuti să-l conving pe tata să mă lase la Universitatea din New York.

— De ce nu-i explici că te-ai răzgîndit?

— Aș avea nevoie de-un motiv extrem de serios.

— Cum ar fi c-ai întîlnit un tip trăznet și că te-ai îndrăgostit nebunește de el.

— Ar face atac de cord. N-am fost crescută să-mi întemeiez hotărîrile pe slăbiciunile pentru un bărbat sau altul.

— Pare a fi un tip încăpățînat.

— Nu. Ți-ar plăcea de el. E un geniu. Ca și tine.

Cele trei zile petrecute în compania lui Capote mi-au arătat că profundele sale cunoștințe despre

literatură pot fi ușor luate drept aroganță. Ca și mine, crede cu ardoare în sanctitatea cărților. Pentru alții, poate că ele nu înseamnă nimic, dar când îți descoperi o pasiune, nu renunți la ea. O aperi. Nu te prefaci că nu contează, doar ca să nu jignești.

Brusc, mă trezesc că e miercuri dimineață. Azi e ultimul seminar. Tristețea mă copleșește în asemenea măsură, încît abia reușesc să-mi ridic mîna să mă spăl pe dinți. Mi-e groază să apar dinaintea colegilor. Dar, cum se întîmplă deseori în viață, se dovedește că mi-am făcut griji degeaba.

Nimeni nu dă o ceapă degerată.

Cînd sosesc împreună cu Capote, îi găsim pe Ryan și Rainbow stînd la taclale, în fața clădirii. Îmi eliberez mîna dintr-a lui, zicîndu-mi că nu-i bine să știe lumea de noi, dar Capote n-are asemenea scrupule. Mă ia din nou de mîna și-mi așază brațul pe umărul lui.

— Ha, ha, mai nou sînteți un cuplu? întrebă Ryan.

— Nu știu.

Caut din priviri o confirmare din partea lui. Îmi răspunde sărutîndu-mă pe gură.

— Dezgustător, trîntește Rainbow.

— Chiar mă întrebam cît o să vă ia să vă cuplați, zice Ryan.

— Pe Bowery se deschide un nou club, îi anunță Rainbow.

— Iar Cholly Hammond organizează o lectură, o completează Ryan. Am auzit că dă mare petrecere.

— E cineva amator să meargă la Elaine's săptămîna viitoare? întrebă și Capote.

Și-o țin tot așa, fără măcar să pomenească de faptul că eu nu voi mai fi în preajmă. Sau de piesa mea. Probabil c-au uitat deja.

Sau, asemenea mie, se jenează să vorbească de ea.

Cînd nu știi ce să faci, există întotdeauna un plan C: o catastrofă totală trebuie uitată imediat.

Tîrîndu-mi picioarele, îi urmez pe cei trei. De fapt, la ce bun m-oi fi obosit? Mi-am făcut prieteni pe care, cel mai probabil, nu-i voi mai vedea nici-odată, am avut o relație cu un bărbat care, în final, m-a dezamăgit, am găsit o dragoste pe care sînt silită s-o abandonez, și mi-am petrecut vara scriind o piesă care nu se va juca nicăieri. După cum ar spune tata, nu mi-am folosit timpul în mod „constructiv“.

Capitolul 37

— Ce-o să se întâmple cu tine și Capote? mă chestionează Miranda. Chiar crezi c-o să poți continua relația de la distanță? Sună a caz clar de subconștient deliberat...

— Dacă e deliberat, cum să fie subconștient?

— Știi ce vreau să spun. Alegi sfârșitul verii ca să începi o poveste de dragoste, deoarece, în secret, *nu-ți dorești să continui*.

Împăturesc costumul din vinil și-l îndes în valiză.

— Nu cred că subconștientul meu e capabil de scheme atât de complicate.

— A, dar este! Subconștientul te poate împinge să faci tot soiul de lucruri. De pildă, de ce ești încă îmbrăcată cu tricoul lui?

Arunc o privire la tricoul bleu, pe care l-am luat de la Capote, după prima noastră noapte.

— Am și uitat de el.

— Vezi?! zice ea triumfătoare. De asta e important să te analizezi.

— În cazul ăsta, cum explici episodul Marty?

— Tot subconștientul, declară, îndreptându-și umerii sfidătoare. Mi-am dat în sfârșit seama că nu era de nasul meu. Deși conștientul meu încerca să spargă tiparul, subconștientul știa că va fi un eșec. În plus, cât am fost cu el, nici la toaletă nu m-am putut duce.

— Am impresia că problema sînt intestinele tale, nu subconștientul.

Trag sertarul și scot trei perechi de șosete. Pe care nu le-am mai văzut de cînd am ajuns în New York, acum două luni. Șosete! Ce-o fi fost în mintea mea? Le arunc și pe ele în valiză.

— Să recunoaștem cîstit, Carrie, oftează Miranda. Nu mai e *nici o* speranță.

La ce s-o referi — la bărbați sau la plecarea mea din New York?

— Credeam că asta se numește împlinirea dorințelor.

— Sînt mai realistă din fire. Doar pentru c-ai făcut sex o dată, nu înseamnă că-i musai să te îndrăgostești, mormăie ea. Și nici n-am visat că tu și Samantha sînteți genul de miorlăite, care tînjiți după rochii de mireasă și mirosul cămășii iubitului.

— Mai întîi de toate, Samantha nici măcar n-a venit să-și aleagă rochia de mireasă. Și-al doilea... Crezi c-o să vii în vizită la mine, în Providence?

— De ce m-aș duce în Providence? Au acolo ceva ce n-aș găsi și la New York?

— Da, pe mine, îi răspund cu tristețe.

— Poți să vii la mine oricînd, îmi zice cu convingere. O să dormi pe canapea, dacă nu te deranjează arcurile.

— Mă știi, doar. Pe mine nu mă deranjează nimic.

— Of, Carrie...

— Ai ceva de mîncare pe-aici? Sînt lihnită.

— Poate niște biscuiți cu unt de arahide, rămași de la pana de curent.

Miranda se duce la bucătărie și revine cu resturile proviziilor făcute atunci.

— Îți mai amintești noaptea aia? mă întreabă, rupînd ambalajul.

— Cum aş putea s-o uit?

De-aş fi ştiut atunci ce ştiu acum... Aş fi putut începe relația cu Capote și-acum am fi fost împreună de două săptămîni.

— Ce-are Samantha de gînd cu apartamentul ăsta? Avînd în vedere că tu pleci și ea se mărită.

— Nu ştiu. Probabil c-o să-l închirieze cuiva.

— Păcat.

Nu sînt prea sigură ce regretă – plecarea mea sau faptul că Samantha vrea să-și păstreze apartamentul, în condițiile în care se va muta într-unul mult mai frumos. Mă reapuc de împachetat, în vreme ce Miranda ronțăie gînditoare dintr-un biscuit.

— Hei, îmi zice în cele din urmă. Ți-am zis de cursul la care o să mă înscriu? Se cheamă „Ritualuri patriarhale în societatea contemporană“.

— Sună interesant, o aprob fără prea mult entuziasm.

— Da... Studiem nunțile și alte chestii de genul ăsta. Știai că toate etapele ce precedă o nuntă – petrecerile, cununia civilă, alegerea toaletelor hidoase pentru domnișoarele de onoare – au fost create cu unicul scop de-a le ține pe femei ocupate, pe timpuri, cînd nu aveau slujbe și-o carieră? Și ca să le spele pe creier, pînă ajungeau să creadă că măritișul e obligatoriu?

— Nu, nu știam. Dar pare logic.

— Ce-o să faci acolo? La Brown, adică.

— Habar n-am. O să învăț ca să devin cercetător, bănuiesc.

— Eu credeam că vrei să devii o scriitoare celebră.

— Și uite cum s-a întors roata...

— Piesa n-a fost chiar așa de rea, zice Miranda, ștergîndu-se de firimituri la gură. Ai băgat cumva de seamă că, de cînd ți-ai pierdut virginitatea, ai început să te porți de parcă a murit cineva?

— Cînd mi-a murit cariera, am murit și eu.

— Prostii.

— Ce-ar fi să te duci și să stai în fața unei săli pline de oameni, care rîd de tine?

— Ce-ar fi să nu te mai porți de parcă ai fi buricul pămîntului?

Tresar.

— Bine, spune ea. Dacă te deranjează criticile constructive...

— Pe mine? De tine ce zici? Spui că ești realistă din fire. De cele mai multe ori, ăsta e un sinonim pentru aereală.

— Cel puțin eu nu-mi pot reproșa optimismul timp.

— Nu, fiindcă asta ar prespune să crezi că se pot întîmpla și lucruri bune.

— Nu înțeleg de ce-ți închipui că ți se cuvine totul.

— Ești geloasă!

— Pe Capote Duncan? întreabă ea, mijind ochii. Un gînd care nu-ți face cinste, Carrie Bradshaw. Sună telefonul.

— Răspunde tu, mă îndeamnă scurt. Probabil că e chiar *el*. Pe cale să-ți declare *iubire* veșnică.

Intră în baie și trîntește ușa. Inspir adînc și răspund:

— Alo?

— Pe unde dracului umbli? zbiară Samantha.

Iată o reacție care nu-i stă în fire. Îndepărtez receptorul de la ureche.

— Ți-ai făcut griji? Poți să fii mîndră de mine: mi-am pierdut virginitatea.

— Bravo, mă repede ea, un răspuns la care nu mă așteptam. Mi-am plăcea să sărbătorim, dar, din păcate, am o criză personală de rezolvat. Vreau să vii imediat la Charlie acasă.

— Dar...

— Vîno, OK? Nu pune întrebări. Adu-o și pe Miranda. Am mare nevoie de ajutor. Ah, poți să cumperi și-un pachet de saci de gunoi? Ai grijă să fie dintr-ăia mari, de-i folosesc amărîții ăia de la periferie.

— Savurați, vă rog, ne zice Samantha, arătînd spre obraji, în vreme ce ne deschide ușa apartamentului. E singura dată cînd mă puteți vedea plîngînd.

— S-o luăm ca pe-o promisiune? întrebă afurisita de Miranda.

Tensiunea conflictului anterior încă nu s-a risipit. Dacă n-ar fi fost telefonul disperat al Samanthei, probabil că ne-am fi scos ochii.

— Uitați, spune Samantha, atingîndu-și ochiul și prezentînd degetul, pentru inspecție. Asta e o lacrimă veritabilă.

— N-aș fi zis...

Miranda privește în jur, impresionată.

— Mamă... Locul ăsta e *mișto*!

— Să vezi panorama! Va fi și pentru ultima dată cînd o s-o vezi. Plec.

— Ce?

— Cum ați auzit, ne confirmă, îndreptîndu-se către camera de zi.

De aici se deschide o priveliște uluitoare – poți să admiri întregul Central Park, pînă la lac.

— Nunta s-a anulat. Am rupt-o cu Charlie. Mă uit la Miranda și dau ochii peste cap.

— O să treacă și asta, cu siguranță, murmur eu, apropiindu-mă de fereastră ca să văd mai bine.

— Carrie, vorbesc serios.

Se duce la o servantă din sticlă, ia o carafă din cristal și-și toarnă o doză sănătoasă de whisky.

— Și ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta, adaugă, dînd băutura pe gît. De fapt, trebuie să vă mulțumesc amîndurora.

— Mie? face Miranda. Abia de-l cunoșteam pe tip.

— Dar tu m-ai îndemnat să-i spun.

— Ce să-i spui? întreabă ea năucită.

— Despre boala mea.

— Care boală?

— Știi, doar. Chestia, șuieră Samantha. Țesutul...

— Endometrioza? o ajut eu.

— Nu vreau să mai aud cuvîntul ăsta, zice, ridicînd mîinile. Niciodată.

— Endometrioza nu e o boală, remarcă Miranda.

— Încearcă să-i explici asta mamei lui Charlie.

— O, Doamne.

Ți-ar prinde și mie bine ceva de băut. Și-o țigară.

— Nu pricep.

Miranda se apropie de vitrina din plexiglas în care se află expusă colecția de suveniruri sportive a lui Charlie. Se apleacă să vadă mai bine.

— Asta e chiar o minge de baseball?

— Tu ce crezi? Și da, ăla chiar e autograful lui Joe DiMaggio! explodează Samantha.

— Eu credeam că ești ocupată să alegi modelele de porțelanuri, spune Miranda.

Samantha se mulțumește să-i arunce o privire urîță, după care dispare pe coridor.

— Hei, tocmai mi-am dat seama de ceva, îi zic Mirandei. Știi că Samantha ne tot spunea cum Charlie și-a dorit dintotdeauna să fie jucător de baseball, dar că nu l-a lăsat maică-sa. Poate că, în secret, Charlie se crede Joe DiMaggio și-o vede pe Samantha în postură de Marilyn Monroe.

— Exact. Să nu uităm că Joe DiMaggio detesta sexualitatea lui Marilyn, și-a încercat s-o transforme într-o femeie de casă. Ce mai, cazul e clar.

Samantha se întoarce c-un braț de haine, pe care le trîntește pe canapea, uitîndu-se chiorîș la mine.

— Ești la fel de vinovată ca Miranda. Tu m-ai îndemnat să spun adevărul.

— Dar n-am vrut. N-am intenționat niciodată să...

— Ei bine, uite ce roade culegi la New York, dacă spui adevărul.

Dă fuga în dormitor și revine cu încă un morman de haine, pe care-l trîntește la picioarele noastre. Apoi ia cutia cu saci de gunoi, o desface și, cu mișcări febrile, se apucă să îndese hainele într-unul.

— Roade din astea, repetă pe un ton din ce în ce mai vehement. Un șut în gură și bani de metrou.

— Heiii, vorbești serios? o întreb.

Se oprește o clipă și întinde brațul spre mine, arătîndu-mi un Rolex mare, din aur încrustat cu diamante.

— Vezi chestia asta?

— E și el veritabil? oftează Miranda.

— Stai așa, zic precaută. De ce ți-ar dăru cineva un Rolex cît casa, dacă are de gînd să se despartă de tine?

— Cred că, în schimbul lui, ai putea să-ți cumperi o țărișoară mai modestă, adaugă Miranda.

Samantha, lăsându-se pe călcîie, ne lămurește:

— Se pare că e o tradiție. Cînd rupi logodna, îi dai fetei un ceas de aur.

— Ar trebui să te logodești mai des.

Furioasă, Samantha smulge ceasul de la mînă și-l azvîrle în vitrina de plexiglas, în care ricoșează, fără a pricinui stricăciuni. Unele lucruri sînt pur și simplu indestructibile.

— Cum de mi s-a întîmplat asta, tocmai mie? Era totul pus la punct! New Yorkul îmi mîncă din palmă. Planul mergea ca pe roate. Mă pricepeam de minune să fiu altcineva.

„Of, de-am putea să ne așezăm cu toții inimile într-o vitrină de plexiglas“, îmi zic în gînd, îngenunchind lîngă ea.

— Ai cam dat-o în bară cînd n-ai venit la Kleinfeld, o cert cu blîndețe.

— A fost o excepție. O scăpare. Și mi-am spălat păcatele, cînd i-am spus lui Glenn c-aș fi bucuroasă să apelez la decoratorul ei, ca să-mi rearanjeze apartamentul. Chiar dacă asta însemna să-mi duc zilele înconjurată de kitschuri. Cîteva flori-celē ici și colo n-au omorît pe nimeni, nu? Dacă e musai, nu-mi displac trandafirii...

Dintr-odată izbucnește în lacrimi. Unele adevărate, de data asta.

— Nu înțelegi? suspină ea. Am fost respinsă. Pentru o defecțiune la trompele uterine.

În analele relațiilor amoroase, să ți se dea papucii din pricina trompelor uterine trebuie că figurează undeva foarte sus, alături de... nu știu, hotărîți voi. Dar poate că relațiile din New York sînt exact cum le-a descris Samantha: contează

orice amănunt, chiar și cele mai puțin vizibile. Cît despre cele pe care le poți vedea, ele sînt, de regulă, oribile.

Număr în gînd sacii de gunoi înșirați prin apartamentul lui Charlie. Paisprezece. A trebuit să dau fuga pînă jos, să mai iau o cutie. Într-o relație de doi ani, strîngi o grămadă de lucruri.

— Balast, zice Samantha, trăgînd un șut unui sac, ca să-l dea din drum. Toate sînt balast.

— Hei, în ăla sînt pantofii Gucci! exclam eu.

— Halston, Gucci, Fiorucci, cui îi pasă? zice, făcînd un gest de exasperare. Ce mai contează, cînd viața, așa cum o știam, mi-a fost răpită?

— O să găsești pe altcineva, o liniștește Miranda cu nonșalanță. Tu mereu găsești pe cineva.

— Dar nu pe cineva dispus să mă ia de nevastă. Se știe că singurul motiv pentru care un bărbat spune „Da“, în Manhattan, e pentru că-și dorește copii.

— Dar nu ești sigură că nu poți avea copii, îi atrage atenția Miranda. Doctorul a zis că...

— Cine dă doi bani pe ce-a zis el? O să se repete vechea poveste, la nesfîrșit.

— N-ai de unde să știi, insist eu.

Apuc un sac și-l tîrăsc spre ușă.

— Și chiar vrei să-ți petreci restul vieții, prefăcîndu-te că ești altcineva decît ești în realitate? Înconjurată de *plastic*? o întreb, arătînd spre mobila din plexiglas.

— Toți bărbații sînt porci. Nu că n-ai fi știut deja, spune Miranda, recuperînd Rolexul de sub măsuța de cafea. Cam asta a fost, conchide, cu ceasul în mînă. Nu cred c-ai vrea să lași ceva pe-aici.

Samantha cîntărește cu grijă Rolexul în palmă. Trăsăturile i se schimonosesc de durere. Inspiră adînc și declară:

— Ba aş cam vrea.

Aşază ceasul pe masă, sub privirile noastre uluite.

— Unde-i sacul cu pantofii Gucci?

— Acolo.

Mă întreb ce-o fi apucat-o. Desface sacul şi scoate două perechi de mocasini.

— Şi costumul Chanel. Pe unde-o fi?

— Cred că aici, răspunde Miranda temătoare, împingînd un sac spre centrul încăperii.

— Ce faci? o întreb neliniştită, văzînd că extrage costumul din sac şi-l aşază pe masă, lîngă ceas.

— Tu ce crezi că fac?

— Habar n-am.

Caut din priviri ajutorul Mirandei, dar e la fel de nedumerită ca şi mine. Samantha descoperă o rochiţă de tenis şi-o ridică, rîzînd.

— V-am spus că Charlie ţinea să iau lecţii de tenis? Ca să joc cu Glenn. În Southampton. De parcă nimic nu m-ar fi încîntat mai tare, decît să dau la minge cu mumia aia. Are şaizeci şi cinci de ani, dar spune că n-are decît cincizeci. Parc-o şi crede cineva.

— Acuma, na...

Îi arunc Mirandei încă o privire pe furiş. Ea clatină din cap, stupefiată.

— O vrei, Vrăbiuţo? mă întreabă Samantha, azvîrlindu-mi rochiţa.

— Sigur, zic, nu tocmai convinsă.

Tocmai mă întreb ce să fac cu ea, cînd, din senin, Samantha se răzgîndeşte şi mi-o smulge din mîină.

— Nu, mai bine *nu!* strigă, expediind-o în maldărul de haine. Să n-o iei! Să nu faci aceeaşi greşeală ca şi mine.

Continuă o vreme pe coarda asta, scotocind prin saci și extrăgînd hainele din vremea vieții ei cu Charlie. Grămada se mărește din ce în ce, eu și Miranda asistînd la scenă cu îngrijorare. Îmi mușc buza.

— Chiar ai de gînd să lași lucrurile astea, aici?

— Tu ce părere ai, Vrăbiuțo?

Se oprește puțin și inspiră adînc, cu mîinile înfipite în șolduri. Înclină capul într-o parte și-mi aruncă un zîmbet fioros.

— Balast. Și chiar dacă nu-s cea mai sinceră persoană din lume, o să-ți spun ceva despre Samantha Jones – nu poate fi cumpărată. Cu *nici un* preț.

— Îți mai amintești cînd m-am mutat aici și m-ai obligat să golesc cutia aia de lapte, la chiu-vetă, fiindcă ți se făcea rău de la miros? o întreb, schimbîndu-mi poziția pe canapea.

E două noaptea și, în sfîrșit, am revenit în apartamentul Samanthei. După atîta împachetat și despachetat, sînt frîntă.

— Chiar așa? mă întreabă Miranda.

— O, da.

— Adulții n-ar trebui să bea lapte, precizează Samantha, dînd capul pe spate și răsufînd ușurată. Slavă Domnului că s-a terminat. Dacă trompele mele ar putea vorbi...

— Din fericire, nu pot.

Mă ridic și intru în dormitor. Îmi contemplu cele cîteva obiecte personale și, oftînd, mă apuc să-mi pregătesc bagajul.

— Vrăbiuțo, ce faci? îmi strigă Samantha.

— Valiza! Mîine plec, ai uitat? Dar, după vara asta, adaug din pragul camerei, nu cred că mai

pot fi numită „vrăbiuță“. Ar fi cazul să mai avanseze în grad, nu?

— Că bine zici, mă aprobă Samantha. Te declar, în mod oficial, „porumbiță“. Pasărea oficială a orașului New York.

— *Singura* pasăre din orașul New York, chicoțește Miranda. Hei, e oricum mai bine decît să fii șobolăniță. Știi că, în China, șobolanii aduc noroc?

— Îi ador pe chinezi, rînjește Samantha. Știi c-au inventat pornografia?

Capitolul 38

— Stanford White, îmi spune Capote. El este arhitectul primei clădiri a Gării Pennsylvania, una dintre cele mai frumoase din lume. Dar, în 1963, un imbecil a vîndut drepturile de a construi deasupra clădirii existente, și-a dăruit-o ca să înalțe monstruoza asta.

— Foarte trist, murmur, urcînd alături de el pe scara rulantă. Mă întreb dacă putea la fel de rău ca asta.

— Poftim? îmi strigă Capote, ca să acopere larma.

— Nimic.

— Dintotdeauna îmi doresc să fi trăit în New York, la început de secol.

— Eu zic mersi c-am reușit să locuiesc aici, chiar și acum.

— Da... Nu cred c-aș putea să părăsesc vreodată New Yorkul, adaugă, cuvintele provocîndu-mi un nou atac de disperare.

Toată dimineața ne-am spus numai ce nu trebuie, asta atunci cînd am reușit să ne spunem ceva.

M-am străduit din răspuțeri să aduc vorba despre viitor, în timp ce Capote s-a străduit și el, dar să evite subiectul.

De-aici, lecția de istorie despre Gara Pennsylvania.

— Ascultă, încep eu.

— Uite ce târziu e, îmi taie el avîntul, făcînd semn din cap către ceas. Să nu pierzi trenul.

Dacă nu l-aș cunoaște, aș zice că încearcă să scape de mine.

— Ne-am distrat bine, nu? îndrăznesc eu, așezîndu-mă la coadă să-mi iau bilet.

— Da. A fost grozav.

Preț de-o clipă, armura îi dispare și zăresc băiețelul neajutorat din el.

— Ai putea să vii pe la mine, în Providence...

— Sigur.

După felul în care-și ferește ochii, e clar că asta nu se va întîmpla niciodată. O să-și găsească altă iubită. Dacă n-aș fi obligată să plec, poate c-aș fi fost eu Aleasa. Într-o bună zi, tot trebuie s-o găsească, nu?

Cumpăr biletul. Capote îmi ia bagajul, în timp ce eu îmi procur și cîte-un număr din *New York Times* și *Post*. „Cine știe cînd o să mai pot face asta“, îmi zic cu amărăciune. Găsim și scara care duce la peronul meu. Pe drum, mă cuprinde o senzație paralizantă de goliciune. „Gata, s-a sfîrșit“, îmi spun.

— Pofțiți în vagoane! ne îndeamnă conductorul.

Pun piciorul pe scară și mă opresc. Ah, de-ar alerga după mine, de mi-ar prinde mîna și m-ar trage înapoi! De-ar pica iarăși curentul! De s-ar întîmpla ceva – orice – care să mă împiedice să urc în tren!

Arunc o privire peste umăr și-l zăresc pe Capote în mulțime.

Îmi face cu mîna.

Călătoria pînă la Hartford durează trei ore. În prima, sînt o grămadă de nefericire. Nu-mi

vine să cred c-am plecat din New York. Nu-mi vine să cred c-am plecat de lângă Capote. Dacă n-o să-l mai văd niciodată?

Nu e corect. Nu *așa* trebuie să fie. Capote ar fi trebuit să-mi declare iubire veșnică.

— „Ar fi trebuit“, îmi amintesc că le spuseseam Mirandei și Samanthei, e cea mai păcătoasă expresie posibilă. Oamenii își închipuie mereu că lucrurile *ar trebui* să fie așa și pe dincolo, iar când realitatea îi contrazice, sînt dezamăgiți.

— Ce-i cu tine? mă luase la rost Samantha. Ai făcut sex și acuma îți imaginezi că le știi pe toate?

— Nu numai c-am făcut sex, dar am avut și orgasm, mă lăudasem eu.

— Of, scumpo, bine ai venit în clubul nostru! Nu-ți face griji, adăugase ea, întorcîndu-se către Miranda. Într-o bună zi, o să ai și tu.

— Dar de unde știi că n-am avut deja? țipase Miranda.

Închid pleoapele și-mi las capul pe spătarul scaunului. Poate că, în privința lui Capote, nu-i chiar o tragedie. Doar pentru că un lucru nu durează o veșnicie, nu înseamnă c-a fost lipsit de semnificație. Că n-a fost important.

Și ce-i mai important decît tipul cu care te-ai culcat prima dată? Aș fi putut să nimeresc și mai rău, corect?

Brusc, mă simt eliberată.

Răsfoiesc prin ziare și deschid *New York Post*. Unde dau cu ochii de numele meu. Mă încrunt. De ce-mi apare numele în „Pagina șase“? Apoi, citesc titlul articolului: *Dezastru și spoială*.

Scap ziarul, de parcă m-ar fi mușcat.

Cînd trenul oprește în New Haven, pentru o haltă de douăzeci de minute, ies în goană din

compartiment și alerg la cea mai apropiată cabină telefonică. O prind pe Samantha la birou. Tremurând și bîlbîindu-mă, izbutesc s-o întreb dacă a văzut numărul de azi din *Post*.

— Da, Carrie, l-am văzut. Mi s-a părut grozav.

— Ce?!

— Calmează-te. Nu trebuie să iei chestiile astea personal. Publicitatea e publicitate.

— Scrie că de la serbarea școlară de Crăciun n-a mai văzut ceva așa de prost.

— Cui îi pasă? toarce Samantha. Probabil că autorul e gelos. Ai primit un comentariu pentru prima ta piesă, scrisă la New York! Nu te bucuri?

— Sînt *îngrozită*!

— Mare păcat. Fiindcă m-a sunat Cholly Hammond, care de zile întregi încearcă să dea de tine. Vrea să iei legătura cu el, imediat.

— De ce?

— Of, Vrăbiuțo, oftează ea, de unde să știi? Dar mi-a spus că-i important. Trebuie să închid. Harry Mills e aici, în birou...

Și închide.

Mă uit lung la receptor. Cholly Hammond? Ce-o fi vrînd?

Mai scot din buzunare niște mărunțiș. În mod normal, costul unui apel în altă localitate, de la un telefon public ar fi o problemă, dar se întîmplă să fi făcut rost de niște bani. Luînd exemplul de la Samantha, mi-am vîndut geanta Chanel – nou-nouță, nefolosită – unui domn drăguț, de la un magazin de articole vintage, pentru două sute cincizeci de dolari. Știam că valorează mult mai mult, dar la Brown tot nu-mi va folosi. În plus, m-am bucurat să mă descotorosesc de ea.

Balast.

Introduc în aparat câteva fise de douăzeci și cinci. Apelul e preluat de-o voce tinerească și entuziastă.

— Cholly e acasă? întreb, dîndu-mi numele.

Acesta nu întîrzie să vină la telefon, salutîndu-mă de parcă aş fi un prieten pe care nu l-a mai văzut de-un car de ani:

— Micuţo!

— Cholly!

— Am citit articolul care-a apărut despre tine, în *Post* şi mi s-a părut foarte interesant, continuă el, pe acelaşi ton. Cu atît mai interesant cu cît mă gîndesc la tine de săptămîni întregi. De cînd ne-am văzut ultima oară, la Barry Jessen.

Îmi pierde toată veselia. Iar o luăm de la capăt, cu alt boşorog care vrea să mi se strecoare pe sub fustă.

— Am meditat la extraordinar de amuzanta noastră conversaţie.

— Serios? mă mir eu, bătîndu-mi capul să-mi amintesc ce lucruri memorabile oi fi debitat.

— Şi, de vreme ce sînt mereu în căutare de figuri noi, mi-am zis: cum ar fi să atragem nişte cititori mai tineri, pentru *New Review*? Şi cine se pricepe cel mai bine să le capteze atenţia, dacă nu o persoană de vîrsta lor? Printr-un soi de editorial, dacă vrei. New Yorkul, văzut prin ochii unei ingenuie.

— Nu ştiu dacă ar fi ceva de capul lui. Avînd în vedere dezastrul numit piesa mea.

— Doamne, Dumnezeu! Dar asta e şi ideea! Dacă *ar fi fost* un succes monstru, nu te-aş mai fi sunat. Fiindcă punctul de la care pleacă iniţiativa mea este că tînăra Carrie Bradshaw nu cîştigă niciodată.

— Poftim?!

— Carrie nu câștigă niciodată. Asta-i partea amuzantă, pricepi? Asta o motivează să continue.

— Dar cu dragostea cum stă? În dragoste câștigă?

— Nu, mai ales în dragoste pierde.
Ezit.

— Sună a veritabil blestem, Cholly.

Rîde în hohote.

— Știi cum se spune: blestemul unora e șansa altora. Deci, care-i verdictul? Ne vedem la mine în birou, pe la trei după-amiază?

— În New York?

— Unde altundeva?!

„Iuhuuu!“, îmi zic, legănîndu-mă prin vagonul de clasa întîi, care mă duce înapoi în oraș. Scaunele sînt uriașe, acoperite cu catifea roșie, iar în partea de sus, fiecare are cîte-un șervet de hîrtie. Există chiar și-un compartiment special, în care-ți poți așeza bagajul. E mult mai drăguț decît cu autobuzul.

Parc-o aud pe Samantha zicîndu-mi: „Întotdeauna să călătorești cu clasa întîi“. Și pe Miranda comentînd: „Dar numai dacă poți să-ți plătești singură biletul“.

Ei bine, plătesc din banii mei. Câștigați grație lui Bernard și darului său. Dar ce mama dracului? Îi merit!

Poate că nu-s chiar așa o ratată.

Nu știu cît voi rămîne la New York sau ce va face tata, cînd îi voi da vestea. Dar e vreme să-mi bat capul cu asta, mai încolo. Deocamdată, îmi pasă de-un singur lucru: mă întorc!

Înaintez cu grijă pe culoar, căutîndu-mi un loc și un tovarăș de drum mai de doamne-ajută.

Trec pe lângă un bărbat c-un început de chelie și-o doamnă care tricotează. Apoi, zăresc o fată drăguță, c-un păr frumos și bogat, care răsfoiește un număr din *Brides*.

Brides? Glumește, probabil. Mă așez lângă ea.

— Salutare! zice ea cu entuziasm, mutînd geanta mai încolo.

Îi zîmbesc. E tare dulce, așa cum mă și așteptam să fie, judecînd după ce păr superb are.

— Tare mă bucur să te am tovarășă de drum, îmi șoptește complice, privind în jur. Cînd am fost ultima dată cu trenul, la New York, m-am pricopsit c-un ins bizar. A încercat să-și pună mîna pe piciorul meu! Îți vine să crezi? Mi-am schimbat locul de trei ori.

— Groaznic.

— Știu, mă aprobă ea, cu ochi mari.

— Te măriți? o întreb, zîbind iar și arătînd către revistă.

— Nu chiar, răspunde roșind. Adică, nu chiar acum. Dar sper ca, peste vreo doi ani, să mă logodesc. Prietenul meu lucrează în New York. Pe Wall Street, adaugă, plecînd grațios capul. Apropo, mă cheamă Charlotte.

— Carrie, zic, întinzînd mîna.

— Dar tu? Ai un iubit?

Mă bufnește rîsul.

— Ce-i așa de amuzant? mă întreabă nedumerită. Se spune că Parisul e un oraș romantic, dar, după mine, New Yorkul e la fel de romantic. Iar bărbații...

Hohotesc și mai dihai.

— Ei bine, spune ea pe un ton afectat, dacă intenționezi să rîzi tot drumul pînă la New York... Nu vād ce-i de rîs în a merge în orașul ăsta, ca să-ți găsești dragostea.

Acum mă tăvălesc de-a binelea.

— Ce e? mă întreabă ritos.

Îmi șterg lacrimile și mă sprijin de spătar, cu brațele încrucișate.

— Chiar vrei să știi cum stă treaba cu dragostea la New York?

— Da, vreau.

După voce, îmi pare atît curioasă, cît și puțin reținută. Mă aplec spre ea, în timp ce trenul şuieră.

— Scumpo, încep zîbind, am pentru tine o poveste *nemaipomenită*.